

Размишления за живота

от Чарлз Суиндъл

том 1

Събрал и превел от английски: Димитър Працинков
2021

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Съдържание

	стр
1. Дребни хора, големи хора	5
2. Вечно недоволен	6
3. Вкусът на задоволството	6
4. Живот в ярки цветове	7
5. Истинска вяра	7
6. Милостта ви отвежда у дома	8
7. Молитва за праведен живот от Чарлз Суиндъл	8
8. Няма място за острови	8
9. Няма никакво място за гордостта	9
10. Разбиране и подчинение	9
11. Рационализации	9
12. Скритите герои – Филип Меланхтон	10
13. Съвършено доверие	15
14. Съвършенство	15
15. Тайната на Худини	16
16. Точно и вярно да виждаме	18
17. Чукът, пилата и тигелът	18
18. Бог лично ви познава	19
19. Вярвайте, че Бог ви помни	20
20. Гугутки	20
21. Да измерваме духовното си израстване	20
22. Да очакваме неочакваното	21
23. Да си правим пълна самооценка	22

24. Да финишираме добре	22
25. Да чакаме мълчаливо	22
26. Доброто ще дойде	23
27. За излекуването е нужно време	23
28. Забравеното лице на успеха	24
29. Замислете се за това – История за пѣдпѣдѣци	24
30. Започване на молитвата	25
31. Истинска радост	25
32. Най-трудната част от християнския живот	26
33. Не подценявайте това	26
34. Изискване за почтеност	27
35. Обещание за кроткият	27
36. Обновен ум	28
37. Последната война	28
38. Пропадане	29
39. Слуга, а не суперзвезда	29
40. Тайната на оцеляването	30
41. Тайното място	31
42. Трите области на успеха	31
43. Трудно забележим враг	32
44. Умъртвени прегради пред Божият глас	32
45. Бог избира незначителни хора и ги превръща във важни хора	34
46. Герои	34
47. Грапавите скали на нещастieto	35
48. Да вървим в стѣпките на Бога	35
49. Да гледаме към Голямата картина... и да намираме надежда	35
50. Да наричаме греха, грях	37
51. Да сменим „не мога“ с „не искам“	37
52. Експерт в причиняването на неудобство	38
53. Замислете се за вселената – това е важно	38
54. Значимостта на един	39
55. Издирват се...мислеци хора	40
56. Имайте вяра, но имайте и план	40
57. Историческо подчинение	41
58. Какво победата НЕ Е	41

59. Когато даваме, приличаме на Бога	42
60. Кръгът в пустинята	42
61. Милостта е бавен ход	43
62. Мисли	43
63. Насърчаване	44
64. Не се бойте	44
65. Незначителните хора	45
66. Правете това, което можете	45
67. Проницателност	46
68. Рискът на милостта	47
69. Свободата да избираме свободата	48
70. Сега не седете просто там!	48
71. Сравняване	49
72. Съгласие в несъгласията	50
73. Тази страшна дума „дисциплина“	51
74. Тъмната страна на величието	52
75. Търсене	53
76. Търсенето на човека	53
77. Чрез всичко това	54
78. Шпионин в небето	55
79. Бог и единствено Бог	55
80. Вървете покорно след Бога	56
81. Истинска свобода	56
82. Когато Бог ръководи събитията	57
83. Когато тъмнината ви обхване	57
84. Кой съм аз?	58
85. Колко голям е вашият Бог?	58
86. Невидимият враг	59
87. Ние сме неспособни да разбираме	59
88. Отмъщение или прошка	60
89. Плъзгане по повърхността	60
90. Разделена вяроност	61
91. Сверено с Библията	61
92. Сега знам	62
93. Сила и достойнство	62

94. Смирете себе си сега	63
95. Чакай и наблюдавай	63
96. Чакай търпеливо	64
97. Чиста съвест	64
98. Да свирим втора цигулка	65
99. Заседнал в миналото	65
100. Какво печелите, когато губите?	66
101. Когато не знаем за къде пътуваме	66
102. Когато пораснете	67
103. Нашите думи са много важни	67
104. Решителност	68
105. Смирение и малоченност	68
106. Спазвайте обещанието си	69
107. Стремейки се към земните трофеи	70

„Дребни“ хора, „големи“ хора (1Кор.15:58)

Бог прави някои хора да са с висок ръст, а други – със среден ръст. А трети – да са ниски на ръст. Ние често пъти правим грешката да казваме, че ниските хора са „дребни,“ **но това е неуместен и несправедлив етикет**. Има голяма разлика между това, **дали човек да е дребен или е нисък на ръст**. Ако не мислите така, просто попитайте някой, който е по-нисък от средният ръст. Той няма да се притесни да ви каже, **че може да е нисък на ръст, но не е дребен**.

Да бъдеш „дребен“ означава нещо много повече от това да си с нисък ръст. Да бъдеш „дребен“ означава да си дребнав, да ти липсва голямо сърце, на имаш ограничен ум, да си подозрителен, завистлив и злобен. На „дребните“ хора (независимо от това дали са ниски ли високи на ръст) **им е много трудно да аплодират постиженията на някой друг, особено ако те носят белезите на успех и превъзходство**. Въпреки че има много хора, които са достатъчно „големи,“ за да оценяват високо отлично свършената работа, винаги има „дребни“ хора, които се мръщят, омаловажават, съмняват се, критикуват и вечно търсят някакъв недостатък в работата и поведението на успелия човек.

Преди много години имало една млада и малка фирма в Детройт, Мичиган. Пречките пред нейното оцеляване били големи. Но борещата се фирма била решена да не принизява своя стандарт. Тя не искала да прави компромис с превъзходството, с висококачествената и майсторска работа – точка! Тя нямала да проявява търпимост към философията на посредствената, евтина и калпава работа. По онова време тази фирма не била част от някаква голяма корпорация (това станало по-късно) и въпреки, че била засенчвана от много по-големи и мощни фирми, **тази жилава, независима фирма се придържала към своя стандарт**.

Интересното е, че постепенно тя си спечелила признанието и станала лидер. На 2.01.1915 тя публикувала следната реклама във вестник „Сатърдей ивнинг пост.“ В нея било написано следното:

„Наказанието на лидерството

Във всяка област на човешката дейност този, който е пръв, е длъжен постоянно да живее в ярката светлина на публичността. Независимо дали лидерството е дадено на човек или на някакъв произведен продукт, съперничеството и завистта винаги работи. В изкуството, в литературата, в музиката, в промишлеността, наградата и наказанието винаги са едно и също нещо. Наградата е всеобщо признание, а наказанието – жестоко отхвърляне и злословие. Когато нивото на работата на някой човек се превърне в стандарт за целия свят, този човек в същото време се превръща в мишена за копията на завистлива група от хора. Ако нивото на работата на този човек е посредствено, на него никой няма да му обръща внимание, а ако постижението му е майсторско, тогава хората ще започнат да злословят за него.

Завистта не изплезва раздвоеният си език към художникът, който е нарисувал банална картина. Каквото и да пишете или рисувате, свирите или пеете, или строите, никой няма да стреми да ви надмине или оклевети, **освен ако работата ви не носи печатът на гения**. Дълго, много дълго след като великата или добрата работа е била завършена, хората, които са разочаровани или завидват, ще продължават да крещат, че това не може да бъде направено.

Злобните малки гласчета в областта на изкуството се надигнаха против нашия Уистлър (Коментар: 1834-1903 – американски художник. Д.Пр.) и го наричаха шарлатанин, дълго след като големият свят го приветства заради неговия велик художнически гений. Огромни тълпи се стичаха в Байройт (Коментар: град в северна Бавария с население от 72 000 жители. Там се провежда ежегоден световен фестивал, на който се изпълняват оперите на Рихард Вагнер. Д.Пр.), за да се поклонят през музикалния олтар на Вагнер, а малка група, съставена от хората, които той детронира и измести, гневно твърдят, че той въобще не е музикант. „Дребният“ свят продължавал да протестира, че Фултън (Коментар: 1765-1815 – американски инженер и изобретател. През 1800 е бил нает от Наполеон да проектира първата в света построена подводница „Наутилус.“ Той е изобретил и някои от първите в света морски торпеди, които са били използвани от английския военен флот. През 1807 проектирал и построил първият кораб, задвижван от парна машина, който изминал разстоянието от 300 мили от Ню Йорк до Елбани и обратно за 62 часа. Д.Пр.) никога няма да може да построи параход, а широкият свят се трупа по бреговете на реката, за да гледа как преминава неговия кораб.

Лидерът е нападан, защото той е лидер и усилието да се сравняваме с него, е просто допълнително доказателство за това лидерство. Когато не успее да бъде равни на него или да го превъзхожда, вървящият след него се стреми да го омаловажи и да го унищожи, **но това само потвърждава** още веднъж превъзходството на това нещо, което съперникът се стреми да измести.

В това нещо няма нищо ново. То е старо колкото света и колкото са стари човешките страсти: завист, страх, лакомия, амбиции и желание да надминем другият. Но от тези неща няма никаква полза. **Ако лидерът наистина води, той остава лидер.** Майсторът-поет, майсторът-художник, майсторът-работник, всеки на свой ред е нападан и всеки държи здраво своя лавров венец през годините. Това, което е добро или велико **само себе си прославя, колкото и шумено да е отричането му.** **Това, което заслужава да живее – живее.**

Наясно съм, че този текст ще бъде прочетен от всякакъв вид хора, с всякакви размери. Няколко от вас сте „дребни,“ колкото и трудно да ви е да признаете това. Но аз съм убеден, **че много повече на брой са хората, които са „големи.“** което означава, **че имат виждане, че са смели, храбри, спокойни, продуктивни, не се страхуват от тежката работа, нито се плашат от пречките по пътя си.** **Браво на вас!**

Продължавайте така! Израствайте още повече. Бъдете високи. Тичайте упорито, когато се впускате в нова надпревара. **Откажете да намалявате крачките си. Дръжте се здраво за качеството, за превъзходството и за решителността.**

Вечно незадоволен

„И (Исус) **им каза** (на хората): **Внимавайте и се пазете от всяко користолюбие** (т.е. от ламтежа за пари, притежания и имоти); **защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му.**“ (Лука 12:15) (Коментар: Вижте значението на думата **корист** според тълковния речник: ст.-бълг. користъ та скѣла „плячка, трофей“ (Зогр., Мар., Син. пс., Слуков пс.), корист „обир, плячка“ (1852 г., П.Р. Славейков) Д.Пр.)

Нека да хвърлим един бърз поглед към лакомията. Откровено казано, лакомията представлява прекомерно желание за повече, за прекомерно, лакомията е един **незадоволим** глад за притежаване. Подобно на диво животно, лакомията сграбчва, забива ноктите си, протяга се, вкопчва се и се прилепва – упорито отказвайки да пусне това, което е докопала.

Думата „**достатъчно**“ и непозната и не съществува в речника на този звяр. Сродна със завистта и ревността, **лакомията е неизлечима отличителна черта на характера на човека.**

Завистта иска да притежава това, което притежава някой друг човек.

Ревността иска да притежава това, което тя вече притежава.

Но **лакомията** е различна. **Тя е вечно незадоволена** и поради това, ненаситно жадува, бленува, не й стига, стреми се към повече, повече и повече... **Това е цялата същност на лакомията.** Вие ще искате повече и повече **от нещо, което всъщност не е добро за вас.**

И когато го получите, вие ще страдате от угризения на съвестта. Поради това Исус предупреждава: „Внимавайте! Пазете се! Лакомията е като рак – **ненаситна пиявица, която ще изсмуче живота ви** от вас.“

За лакомията достатъчно никога няма да е достатъчно.

Вкусът на задоволството

„**Главното е мъдростта; затова придобивай мъдрост и към всичко, което си придобил, прибавяй разум.**“ (Пр. 7:4)

Добрият живот – животът, който наистина задоволява – съществува само тогава, **когато престанем** да

се стремим към още по-добър живот. Това е този начин на мисленето, който ни позволява **да поглъщаме** това, което имаме, а не да жадуваме за нещо друго. Силното желание да притежаваме неща, страстта да притежаваме още повече неща – с която толкова брилянтно сме инжектирани от хората, които ни ги продават – **е вирус, който изсмуква от душите ни щастието на задоволството.**

Не сте ли забелязали? Мъжът никога не изработва достатъчно пари. Жената никога не е достатъчно красива. Дрехите никога не са достатъчно модерни. Колите никога не са достатъчно хубави. Устройствата никога не са достатъчно съвременни. Домовете никога не са достатъчно обзаведени. Храната никога не е достатъчно вкусна и изискана. Взаимоотношенията ни никога не са достатъчно романтични. Животът никога не е достатъчно пълен.

Задоволството идва, **когато слезем от ескалатора на желанието** и кажем: „**Това е достатъчно!** Ще се задоволявам с това, което имам. А какво ще направя с това, което имам, **зависи от мен и от моето животворно единство с живия Господ.**“

Живот в ярки цветове

„Понеже аз обичам Твоите заповеди повече от злато, даже от чисто злато; понеже смятам за прави всички Твои наредби относно всяко нещо, затова мразя всеки лъжлив път.“ (Пс. 119:127-128)

Това, което винаги съм харесвал много в Библията е, че когато тя ни дава някаква истина, често пъти Бог я въплъщава в живота на хора, **с които ние можем да се оприличим.** Когато ни учи за абстрактната важност на вярата, Бог не се ограничава само да ни съобщи теорията. Бог посочва Авраам като пример за човек, който *„не се усъмни относно Божието обещание чрез неверие.“* (Рим.4:20)

Бог не просто говори, **че трябва да оставам верен на вярата си, даже когато съм сам и че трябва да бъда човек с характер и издръжливост – Той ни дава за пример Илия.** Той ни посочва за пример пророците, понеже на нас ни е много по-трудно да се оприличим с някаква абстрактна истина. Но ние можем да се оприличаваме с хората...

Бог не се ограничава просто да каже: „Вие трябва да прощавате.“ Той ни дава за пример Йосиф, който просил на братята си заради злото, което му причинили. Бог ни описва Своите герои със всичките им положителни и отрицателни черти.

Тъй като в живота на всеки човек има „тъмна страна“, **ние можем да видим живота на Йона и на Самсон такъв, какъвто е бил,** да видим гордостта на цар Саул или прелюбодейството на цар Давид.

Ние виждаме всичките тези неща в последователност, обрисувани с ярки цветове.

Истинска вяра

(Бит.22:3-8; Евр. 11:8-19)

Няколко пъти бях чел този откъс, **преди да видя ясно** скритата в него демонстрация на вярата на Авраам. Думите му и поведението му са толкова разбираеми, толкова са възприемани като нещо естествено, **че е лесно да не бъде видяна** драмата в тази сцена. Ако трябваше да пожертвам сина си, който олицетворява всички обещания, които Бог е направил за мен, аз щях да бъде победен от възбудата. Аз щях да си кажа: „Аз не разбирам защо Бог ме кара да направя това, но ще направя така както Той казва. Поради това ще отида на хълма за принесена в жертва сина си на олтара, а после ще си отида у дома да жалея за тази ужасна загуба до края на живота си!“

Според книгата „Евреите“, Авраам е знаел три важни факти:

1. Исаак е бил **носителят** на Божиите обещания; следователно, Исаак **трябва да живее.**
2. Бог **винаги изпълнява обещанията си.**
3. **Властта на Бога е абсолютна и е даже над властта на смъртта.**

Единственото логично заключение, което остава е, че по някакъв начин, **противно на всички природни закони,** след като Исаак бъде убит и изгорен напълно от огъня, Бог по чуден начин ще възстанови живота на Исаак – на момчето, което Авраам толкова много е обичал.

Очевидно Авраам не е казал на Исаак всичко, което е знаел за онова, което щяло да се случи на хълма. Ние не можем да бъдем сигурни защо той е затаил тази информация. Може би, за да спести на сина си ненужния страх или ужас. Ние не знаем. Но аз знаем, че когато Бог извършва трансформираща работа вътре в теб, в която има и изпитание, Той не подлага на изпитание другите хора – **Той изпитва ТЕБ.** И понеже това преживяване е проектирано за ТЕБ, **не се изисква, нито е правилно ТИ да разказваш цялата тази история на някой друг. А в случай като този – на никой друг.** Понякога се изисква сила на характера, за да запазим това за себе си – изцяло.

Исаак накрая задал очевидния въпрос. Двамата имали нож, дърва и огън за жертвоприношението. **„Къде е агнето за жертвоприношението?“** Обичам отговора на Авраам: „**Бог ще го достави.**“ Евреите са използвали един израз, който звучи като думите, което днес някой баща би казал на сина си: „Сине, Господ

ще се погрижи за това.“

Можете ли да чуете неговия кротък и успокоителен тон? *“Господ ще се погрижи за това. Това зависи от Него. Ние изпълняваме Негова воля. Той ще реши как да изработи подробностите. Той не ни ги е казал. Нашата отговорност е да вярваме в Него. Това е риск, който ние двамата ще поеме заедно.“*

Милостта ви отвежда у дома

Дълги години преди майка ми да умре, тя и един неин съсед съставиха по една тетрадка с обещанията на Бога, взети от Библията. Всеки от тях си направи своя тетрадка с Божиите обещания. Майка ми използваше тази тетрадка като буквар (наръчник) за молитвите си. След смъртта ѝ, брат ми, сестра ми и аз гледахме тази нежна подборка **като на част от нейното завещание за нас**. Тетрадката беше набъбнала със стотици преписани на ръка обещания от Библията. Тя беше преписала стотици обещания директно от Библията. Обещание след обещание, много обещания, едно след друго. **И всяко от тях беше направено да бъде обещание, отнасящо се за самата нея**. Моето име беше свързано с някои от тях. „Аз искам да бъде това обещание за Чарлз,“ беше написала тя на една от страниците. За Оливър и Луси тя беше изисквала да се изпълнят много други обещания и ги беше записала в тетрадката си.

Приятелю, върни се при Библията. Потърси обещанията, които Бог ти предлага в Словото си. Предлагам ти да започнеш с Псалмите. Потърси обещанията в тях. Те са безбройни. **Опознай се добре с тях**. Живей с тях. В някои специални случаи – **запомни наизуст някои от тях**. **Позволи им те да бъдат твой водач и утешител**. Подобно на Павел, ти ще бъдеш способен да устоиш и на най-жестоките бури на критиката, когато стоиш здраво върху обещанията на Бога.

Аз не знам къде си сега или в каква ситуация се намиращ. Възможно е ти да се под натиска на отрицателна критика. **Ако си Божии служител, аз знам, че това така**. Някой решително се е заел да “докаже“ някакви неща за теб, за които ти знаеш, че са абсолютни лъжи. Моят съвет е да се поучиш от Павел: **остани спокоен**. Постави своя случай в ръцете на Господа. Отнеси с молитва твоите битки при Него. С чиста съвест и привързаност към истината, разкажи Му за своя случай. Започни оттам. И Съдията на цялата истина ще те насочи каква да бъде твоята следваща крачка. **Не се предавай. Не спирай**. Не си казвай, че ти си точно такъв човек, какъвто другите хора казват, че ти си. Ако това, което е казано против теб не е истина, не вярвай в това нещо. **Разчитай на Господа**, че Той ще ти даде силата и смелостта да стоиш на позицията на истината. Досега Неговата милост те е водила безопасно и Неговата милост ще те отведе у дома.

Довери ми се за това, или още по добре – вярвай в Него!

Молитва за праведен живот от Чарлз Суиндъл

„И така, бъдете подражатели на Бога, като възлюбени чедра; и ходете в любовта, както и Христос ни възлюби и предаде Себе си принос за нас и жертва на Бога за благоуханна миризма. А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие даже да не се споменава между вас; както прилича на светици; нито срамни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, но по-добре благодарете. Защото добре знаете това, че нито един блудник или нечист, или сребролюбец (който е идолопоклонник) няма наследство в царството на Христос и на Бога“ (Еф.5:1-5)

*Господи и Господарю наш, ние живеем в свят, който е изгубил пътя си. Ние сме повлиявани от него и понякога му подражаваме. Толкова изопачено е мисленето на обществото около нас, че е лесно за започнем да мислим, че ние сме странни и разсъждаваме неправилно, а хората около нас мислят правилно. **Всеки ден ни помагай да подреждаме по правилния начин тези неща.***

*Очиствай ни, Отче. Докато правиш това, **пази ни от глупавата гордост, от лицемерието и от фанатизма**, защото тези неща ни отделят от реалния свят. Отче, ние вървим по опънато въже и се нуждаем от помощта ти, **за да запазваме равновесието си** и да не отблъскваме ближните си с прекомерното цитиране на Библията или да отблъскваме съпруга или съпругата си, защото твърде много проповядваме, **а не живеем разумно**. Помагай ни да знаем как да общуваме със света на бизнеса, без да правим компромиси със етиката и почтеността.*

*Направи ни да бъдем хора, които държат на думата си в ежедневието си – да спазваме обещанията си, да плащаме данъците и сметките си, **да уважаваме другите хора** и да не употребяваме неприлични думи. Господи, ние се нуждаем от помощ, за да побеждаваме лошите си навици от миналото и да отказваме на изкушението да бъдем като другите, **а да се стремим да правим това, което е правилно и да искаме да бъдем праведни, а не да искаме да бъдем харесвани.***

Няма място за острови

(Рим.15:1-7)

Никой не е цяла верига. Всеки човек е звено от верига. Отнемете едно звено и веригата е скъсана.

Никой не е цял отбор. Всеки човек е играч. Извадете един играч от отбора и играта е загубена. Никой не е цял оркестър. Всеки човек е музикант. Извадете един музикант от оркестъра и симфонията няма да е завършена. Никой не е цяла пиеса. Всеки човек е актьор. Извадете един актьор от екипа на артистите и представлението ще страда. Никой човек не е цяла болница. Всеки служител е част от персонала. Извадете един човек от персонала и много скоро пациентите ще усетят това. Колите са съставени от много части. Всяка една от тях е свързана и зависи от другите. **Даже ако едно малко винтче се разхлаби и падне от карбуратора, това може да стане причина цялата кола да спре.**

Вие се досещате, че е така. **Ние се нуждаем един от друг. Вие се нуждаете от някой и някой се нуждае от вас. Ние не сме изолирани острови.** За да превърнем това в цел на живота си, **ние трябва да се опираме на другите и да подкрепяме другите.** Да се свързваме и да отговаряме. Да даваме и да вземаме. Да признаваме и да прощаваме. Да се протягаме и да прегръщаме. Да пускаме на свобода и да разчитаме на другия.

Особено в Божието семейство, **където съвместната работа е План № 1 за оцеляване.** И тъй като сме толкова различни (благодарение на начинът по който Бог ни е създал), любовта и приемането не нямат статута на луксозен избор. Нито пък толерантността. Нито разбирането. Нито търпението.

Иначе казано: *„Бъдете мили един към друг като към близки роднини, с братска обич; изпреварвайте да си отдавате почит един на друг. В усърдието не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служите на Господа. Радвайте се в надеждата, в скръб бъдете твърди, в молитва – постоянни. Помагайте на светиите в нуждите им; стремете се към гостолубие.“* (Рим.12:10-13)

Защо? Защото всеки един от нас заслужава това.

Тъй като никой от нас не е цялостен, независим, самодостатъчен, свръхспособен, всемогъщ перко, **нека да престанем да постъпваме така, както постъпваме.** И без да играем тази глупава роля, животът е достатъчно самотен.

Играта свърши. Нека да се свързваме един с друг.

Няма никакво място за гордостта

„По-добре е някой да е със смирен дух между кротките, отколкото да дели плячка с горделивите.“ (Пр.16:9)

Този, който е наистина самопожертвувателен, **е щедър с времето си, с притежанията си, с енергията си и с парите си.** А когато тези неща родят плод, той се проявява по различни начини, като разумност и щедрост, непретенциозен дух **и сърце на слуга.**

Когато съпругът е самопожертвувателен, той подчинява исканията и желанията си на нуждите на жена си и на семейството.

Когато майката е самопожертвувателна, на нея не ѝ досажда да се отказва от своите планове с цел да задоволява децата си.

Когато спортистът е самопожертвувателен, **за него е важно представянето на отбора,** а не той лично да печели оваците на публиката.

Когато християнинът е самопожертвувателен, тогава той се грижи повече за другите, отколкото за себе си. **Никога не трябва да бъде предоставяна възможност на гордостта да се изяви.**

Разбиране и подчинение

„Господ Йехова ми отвори ухото; и аз не се разбунтувах, нито се обърнах назад“ (Ис. 50:5)

Нашата най-голяма борба не е в областта на разбирането на волята на Бога; **тя е в областта на подчинението ни на волята на Бога.** За да бъда болезнено искрен ще кажа, че когато разгледаме миналото си, ние намираме **редки случаи, в които не знаем** каква е Божията воля и **много случаи, в които знаем** какво трябва да направим, но **коравоврато се съпротивляваме** на Онзи, който насочва стъпките ни. Проблемът ни не е, че ние не знаем; проблемът ни е, **че ние знаем, но не искаме да изпълним.** Това е основната битка в живота на християнина.

Отново и отново, ясната истина на Бога е поставяна пред нас. Тя е достъпна за нас, ние я четем, чуваме я, обяснява ни се от амвона и в християнските книги, и ние усещаме как Светият Дух ни нашепва: *„Да, това се отнася за теб.“* Ние Го разбираме ясно, **но се съпротивляваме.** А когато обстоятелствата около нас станат критични, ние имаме склонността да казваме: *„Но аз планирах това да стане по друг начин.“*

Рационализации

(1Ц.15:1-35)

Въпреки, че познавам такива хора, аз все пак не мога да разбера начина на мислене на Саул. **Как е**

възможно човек да е толкова глупав? Той нарушил ясната и категорична заповед на Бога да унищожи всичко (ст.3) и пощадил (и то не само няколко неща), а запазил **всичко, което има някаква стойност**. И на върха на това, че нямал здрав разум, **Саул нямал и срам**. Вместо да бъде смирен от собствената си вина, той издигнал паметник на себе си, **за да бъде отдавана почит на този ден** (ст.12). Цар Агаг поне е притежавал здравия разум да се срамува от своя грях (ст.32). Но не и Саул! По някакъв начин **той успял да извърти събитията и да подреди фактите по такъв начин, че да се представи като победител в името на Бога**.

Отговорът на Самуил е безценен: „*Тогава какво е това блее на овце, което чувам и мучене на говеда, които слушам?*“ (1Ц.15:14 – мой превод). Изумяващо е как простите факти могат толкова лесно да прободат измамливото сърце?

В историята на Саул аз съзирам проявата на два вечни принципи, които заслужават нашето внимание:

1. **Начинът, по който финишираме е много по-важен от начина, по който стартираме.**

Нито един от абсолвентите, излизайки от университета, не си казва: „Добре, а сега как мога да се проваля?“ Нито една младоженка или младоженец не казва на гостите на сватбата: „Радвайте се и се веселете; този брак няма да трае повече от две години.“ Само когато мъжът или жената финишират добре, ние можем да кажем, че техният живот е бил успешен. Доброто начало с нищо не гарантира добрия финал. Щастливото финиширане е резултат от добри избори, силна вяра и постоянна самодисциплина, прилагани неотклонно през живота на човека.

2. **Рационализирането е проява на неподчинение, защото то отказва да приеме истината.**

Чувал съм, че най-унищожителната лъжа е тази, която човек казва сам на себе си. **Рационализирането е коварна форма на самоизмамата**. Тя започва на дребно – обикновено с нещо невинно – и тихо и незабележимо извращава ума на човека, **с цел да извърти истината по удобни за него начини**. Накрая, самоизмаменият ум рационализира всичко толкова убедително, толкова автоматично, **че човекът не може да осъзнае колко абсурдно и нелепо е станало неговото мислене и поведение**.

И – никога не забравяйте това – никой не е имунизиран.

(Коментар: Определение на думата „рационализация“ според Речника по медицина: „Механизъм, чрез който човек намира логически причини (оправдание) за своето поведение, като съзнателно пренебрегва истинските причини. Това е форма на неосъзната самоизмама, която е използвана, за да направи приемливи определени чувства, поведения и мотиви, които иначе биха били неприемливи. Всеки човек използва рационализирането в един или друг момент, и в повечето случаи това е относително безвреден начин на поведение; опасността се състои това, че когато самоизмамата се превърне в навик, това вредно и унищожително поведение започва да бъде оправдавано от съвестта на човека. Рационализацията е защитен механизъм, чрез който истинските мотиви на човека са прикривани чрез обясняване на неговите постъпки и действия, с цел те да изглеждат приемливи и законни.“ Д.Пр.)

Скритите герои - Филип Меланхтон

(Марк 10:35-45; Фил. 2:1-2)

Често пъти героите, които са на първата линия са считани, че са по-големи от живота. Те получават повече, отколкото трябва. Това е жалко. Защото са обществени личности, хората считат, че те са гиганти с широки плещи, които могат да прескачат високите сгради с един отскок. Те са възприемани като свръх-хора, които притежават неограничена сила, неограничено провидение, непреклонна решителност, умения, които не изискват никакво усилие и несравнима харизма. Тяхната смелост е легендарна. Думите им са пропити от красноречие. Тяхната подкрепа и препоръка тежи, а присъствието им е като докосването на магьосник. Естествено, вие разбирате, че това е преувеличение, но...

Това е характерно за някои призвания...лидери, които имат силен глас и са много талантиливи, чиито имена са цитирани като стандарти за поведение. Техните мнения и техните решения изпъкват почти така, все едно че те притежават някакъв вътрешен достъп до чистата истина. Независимо от това дали сте съгласни или не, ние все още имаме нужда от някой, който може да поеме управлението и да определи ширината на крачките ни. **Големите обувки трябва да бъдат обути от някой!**

Със сигурност така се е случило и с **Мартин Лутер**.

Ние с вас не можем да мислим за Реформацията, без да споменем това име. Това, което е бил Хенри Форд за автомобилната промишленост, Бенджамин Франклин – за електричеството, Джордж Халас – за професионалният американски футбол, Алберт Айнщайн – за атомната физика – това е бил Мартин Лутер за Протестантската Реформация. Какъв човек! Какъв пример! Какъв бик! Класически образ на човек, който раздрусва и движи. „*Аз съм роден да се боря с безброй чудовища и дяволи. Аз трябва да премахна дънери и камъни, да изкореня магарешки бодили и трънаци, и да почистя дивата гора.*“ Тези думи представят неподправения образ на Лутер. Думи на герой, който прилича на пророк. С пленяващи вниманието на хората твърдения, съответстващи на нивото на жестовите му, могъщият монах от Витенберг започнал да стреля срещу дремещите светии по цяла Германия, докато енергично раздухвал огъня, крещейки:

„Ерес...ерес!“ Докато прелатите се мръщели, а папите го осъждали, героят продължавал да ги кара да шушукат **и завинаги ги извадил от равновесието им**. Локалните пожари, причинявани от оскърбителния му език, споровете му с прелатите и публичните обсъждания накрая довели до изключването на Лутер от членството му в Католическата църква. Но неговото излизане от там приличало на неговото влизане, сам...независим...непобедим. Той не се нуждаел да се обляга на никого, освен на Бога.

Но дали е било така?

Дали това е вярно за който и да е герой? **Не, наистина не е било вярно**. Отзад, в сянката, скрит от погледа на публиката зад огромната личност на Мартин Лутер е имало един истински герой...истинският интелектуалец на Реформацията. И до ден днешен повечето от християните няма да могат да кажат даже името му, а да не говорим – да го напишат правилно.

„По-нисък от средния ръст, неуверен, притеснителен, с крехко тяло“ - така го описва един от биографите на Филип Меланхтон. (Коментар: 1497-1560. Д.Пр.) Заеквал е и едното му рамо било по-високо от другото. Не бил привлекателен на вид и не притежавал харизма, която да накара даже един човек да си обърне главата към него, за да го види, но въпреки това, **точно той е човекът, който е оказвал най-мощно влияние върху Лутер, когато ораторът носел факела и го размахвал пред лицето на Църквата**. Той е бил редакторът на първото протестантско издание на систематизираната теология на протестантството. **Той е бил геният на образователната система в Европа...всъщност той е „бащата на съвременните методи за образование**.“ Познанията му за гръцкия текст на Новия Завет не са били надминати от никой друг теолог в цяла Европа през неговото поколение. Колко много се е нуждаел Лутер от такъв приятел! (Коментар: А това не е ли потвърждение на истината, че когато

Бог възлага задача на някой човек, той го снабдява с всичко, от което той ще има нужда, за извършване на възложената му работа? Бог е режисьорът и постановчикът на пиесата на живота на всеки от нас. Д.Пр.) Мартин е съветвал Филип при превода на трудните откъси на Библията толкова често, че превода ѝ направен от Лутер е бил обединено усилие, а не самотно постижение.

Лутер притежавал топла, мощна и експлозивна сила; а Меланхтон имал яснота на мисълта, лична преценка и мекота. Лутер придавал енергия на приятеля си, а Меланхтон смекчавал Лутер. Лутер, който изваждал дънерите и изтръгвал тръните, разбирал съкровището, което притежавал в лицето на своя брилянтен спътник. Той написал: „Учителят Филип върви до мен кротко и тихо, сеейки и поливайки с радост, според дарбите, с които Бог преизобилно го е надарил.“

Двамата приличат на боксьор, който се боксира нещо и с двете си ръце! Имало е нужда от Лутер, който да преподава Реформацията на обикновените хора. Но чрез своята милостива сдържаност, със своята тиха обич към порядъка, със своята дълбока и неоспорима начетеност, **Меланхтон спечелил за каузата на Реформацията подкрепата на образованите хора**.

Когато Лутер умрял (Коментар: 1483-1546. И двамата са живели по 63 години. Д.Пр.), разбира се Меланхтон е произнесъл словото край гроба му. Само няколко години по късно (след 14 години. Д.Пр.) **и тялото на ученият било погребано в същият гроб, редом до по-прочутият герой на Реформацията**. Сега те по подходящ начин лежат един до друг в Old Castle Church във Витенберг. **Смъртта, а не животът, е тази, която изравнява**.

Дали вие сте „герой, който е по-голям от живота,“ дали сте обществена личност, която хората искат да видят, с която да се срещнат и която да цитират? Ако е така, дали сте достатъчно голям, за да признаете кой е вятърът под крилето ви? Или може би вие приличате повече на Меланхтон – седите в сянката и работите вярно и скромно, правейки успешен някой друг човек, като предоставяте по-добро гориво за разпалването на още по-силен огън. **Бъдете окуражен!** Следващата песен е написана за хора като вас:

Вятър под крилето

Трябва да ти е било студено там, в сянката ми,
Никога да няма достатъчна слънчева светлина по лице ти.
Ти беше доволен да виждаш, че аз блестя.
Ти винаги вървеше една крачка зад мен.
Аз бях човекът с цялата слава,
а ти беше онзи, която теглеше товара.
Само едно безименно лице.
Нито веднъж не те чух да се оплакваш.

Разбра ли въобще, че ти беше моят герой?
 И че ти беше всичко, което аз исках да бъда?
 Аз мога да летя по-високо от орела,
 но ти си вятърът под крилето ми. (Лари Хенли и Джеф Силбар)

Често пъти героите, които са на първата линия са считани, че са по-големи от живота. Те получават повече, отколкото трябва. Това е жалко. Често пъти скритите герои са считани, че са по-малки от живота. Подценени. Това е най-жалкото.

(Коментар: Реших към тази статия на Чарлз Суиндъл за добавя по-долу и една преведена от мен проповед, посветена изцяло на живота и делото на Филип Меланхтон. Д.Пр.)

Филип Меланхтон

1497 – 1560

Виктор Шепърд – канадски пастор и професор по философия

Истинското му име не е Меланхтон, а Швартзерт – което на немски буквално значи “черна земя.” Но подобно на останалите учени-хуманисти от епохата на Ренесанса, които са ценели високо латинския и гръцкия, Филип считал, че трябва да се нарече с класическото име “Меланхтон”, което на гръцки има същото значение – “черна земя.” Поради това той е познат със своето гръцко име Меланхтон.

Роден в малко селце близо до Франкфурт в Западна Германия и признат като брилянтен още от първия си ден в училището, **на 13 години!!** Филип станал студент в Хайделбергския университет. **За 2 години завършил обучението си като бакалавър и започнал да учи за “магистър.”** Когато изпълнил изискванията за тази степен, но продължил да изпитва благоговение пред професорите си, управата на университета му казала, че е твърде млад, за да получи званието “магистър”! Тогава той се преместил в Университета в Тюбинген, който бил готов да му даде това звание. **Тюбинген му предложил още и да работи като преподавател, като го направил професор по класика.** Вдъхновен от Ренесансовата любов към обучението, Меланхтон възкликнал: **“На земята няма нищо по-близко до евангелието и по-славно от човешкото обучение, този чуден дар от Бога.”** Въпреки че един от най-старите германски университети в Инголщад го подмамвали многократно с предложение да преподава при тях като професор, Меланхтон бил привлечен от новия университет във Витенберг, в Източна Германия, както и от тамошната прочута “луда глава,” Мартин Лутер. Във Витенберг Меланхтон си създал репутацията на превъзходен учен-хуманист. Той бил особено надарен лингвист и филолог, както и много добър философ. “Малкият граматик,” както го наричали студентите, забранявал на всеки студент да използва нелитературни думи и изрази. Той твърдял, че “жаргонът” винаги е неточно употребяване на езика, а неточната употреба на езика неизбежно изкривява истината. Това е нещо, над което ние трябва да размишляваме до края на живота си: **жаргонът, неточният език от всякакъв вид, отслабва способността ни да възприемаме истината и подкопава старанието ни да подчертаваме истината.** През целия си живот Меланхтон енергично защитавал хуманитарното образование. Според него, кандидатите за свещеници трябвало да имат познания по много други неща, освен по теология; те трябвало да са експерти по класическите езици, както и по философия, логика, история и физика. Според Меланхтон, физиката илюстрира хармонията в Божието създание. Той изисквал посетителите на църквата, които никога нямало да станат свещеници, въпреки това да изучават хуманизма, защото ако им липсва хуманитарно образование, стремежът към реформиране на църквата би се превърнал в кръсци и насилие. А гражданите, които не посещавали църквата, също трябвало да получават хуманитарно образование, защото без такова образование те никога нямало да са в състояние да се държат правилно в обществото.

Но ние не трябва да се хипнотизираме от хуманитарното образование на Меланхтон и така да изпускате от погледа си неговите дарби в теологията. **На практика той е първият систематичен теолог на Протестантската Реформация.** Систематичната теология показва Божията истина като едно цяло и изважда на показ вътрешните връзки и зависимости на отделните съставни части на Божията истина. Неговият приятел М. Лутер, който винаги е казвал, че в интелектуално отношение Меланхтон го превъзхожда, е изригвал като гейзер теологични богатства подобно на бликащ нефтен сондаж. И така както избликналият от сондажа нефт трябва да бъде събран, да бъде прочистен и преработен, за да служи като средство за топлина и светлина на милиони хора по света, така и Меланхтон е постъпвал с богатствата, които Лутер е изригвал ежедневно. **Написаната от Меланхтон книга “Обичайни места” е първата теологична книга на Реформацията. Само за няколко години тя била преиздавана 18 пъти на латински език плюс още няколко пъти на немски език.** Тя е била задължително четиво в Кеймбриджкия университет; кралица Елизабет я знаела почти цялата наизуст (и то на латински), за да може да разбере теологичните основи на християнството в Англия (освен това тя високо ценяла елегантността на езика,

на който била написана тази книга.) В продължение на 100 години тази книга била считана за най-важният учебник по теология в Германия. Освен това Меланхтон е написал основите на протестантското учение, “Аугсбургската изповед.” Тази книга, заедно с друга книга на Меланхтон, “Апологетика” и до сега си остават класика за Лютеранството. Неговия коментар на книгата “Римляни” е в основата на всеки от повече от 80-те коментари на “Римляни”, които са написани през епохата на Реформацията. Той е бил основният говорител на Протестантството на всички конференции в продължение на 30 години. Той е бил “дясната ръка” на Лутер и негов верен приятел през целия му живот. Но въпреки всичко казано до тук, най-трайното постижение на Меланхтон не са теологичните или лингвистичните му книги. Според мен, най-трайното му постижение са образователните му реформи. Меланхтон е основал първата система за обществено образование в Германия. Още в 1524 (когато е бил едва на 27 години), той започнал да създава обществени училища в цяла Германия. Той реорганизирал университетите. Той създал педагогическите методи, с помощта на които са били обучени стотици учители. Той написал учебни помагала за упражняване на преподадените уроци, които след това били използвани от безброй ученици.

Неоценимо е влиянието на Меланхтон върху образованието в Канада. Архитектът на образователната система в Онтарио, Иджертън Рийрсън, пътувал до Европа за да се запознае в онова, което Меланхтон бил постигнал 300 години по-рано. Джордж Браун, собственик и редактор на вестникът в Торонто “Земно кълбо,” изригвал неуморно огън и жупел през 1850-те срещу Рийрсън, обвинявайки го, че е “въвел Пруската система за обучение в Канада.” Но Рийрсън понесъл гордо това обвинение като почетен орден. Тогавашната “Пруска система” е била считана за образец за високо качество на общественото образование, което било притежание и било финансирано от държавата. Самият Рийрсън никога не се срамувал да потвърди, че е ползвал постигнатото от Меланхтон. На 9.04.1560 Меланхтон за последен път влязъл в красната си стая във Витенберг. Смъртоносно болен, той успял да преподава на учениците само в продължение на 15 минути и разяснил саможертвата на Исус и примирението на хората с Бога, изработено за всички нас на кръста. Десет дни по-късно той починал тихо, най-последно освободен от мъката си по своята съпруга Барбара, която умряла 3 години преди него.

Виждането на Меланхтон за общественото образование е било славно и Рийрсън е знаел това. Милиони млади хора от Онтарио могат да потвърдят това, но нямат възможност. Аз съм от малцината, които имат възможността да му благодарят публично. Какво е било положението в Онтарио, преди Рийрсън да въведе своята система за обществено образование? Преди въвеждането на сегашната система, децата на богатите и на високопоставените хора са имали шанса да се обучава. Същият шанс са имали и децата, чиито родители са били членове на англиканската църква. Всички деца от тези три групи са се обучавали общо.

А Рийрсън е искал Онтарио да има висококачествено образование. Той не искал 15-годишните момичета да бъдат детегледачки, нито пък Онтарио да има два вида образование – едно за привилегированите деца, което дава добро образование и друго – за децата на обикновените хора, което дава посредствено образование. Той е знаел, че да си финансово онеправдан, или социално онеправдан, или религиозно онеправдан (всеки, който не членувал в англиканската църква е бил считан за религиозно онеправдан); той е знаел, че всички тези неща не се дължат на интелектуална малоценност. Поради това е считал, че не трябва да има неравенството в образованието. Рийрсън е знаел, че сам по себе си разумният живот е добър. Интелектуалната активност и интелектуалните постижения не са присъщи само на богатите и издигнатите хора в обществото. Интелектуалната активност и интелектуалните постижения не са добри, защото един ден ще се окажат полезни. Те са добри, защото просто са добри. Разумният живот се обосновава сам. Нещо повече, на нас ни е заповядано да обичаме Бога и с разума си. Въпреки, че не е грях човек да е незнаещ (никой не е в състояние да знае всичко), е грях да бъдем по-незнаещи отколкото трябва да бъдем. И е зло, когато обществото обрича относително ошетените хора на доживотно незнание. Въпреки, че Рийрсън е знаел, че разумният живот сам за себе си е цел, той е знаел, че в същото време разумният живот е ползотворен и е важен за ежедневието ни. Хората, които притежават по-голямо образование, на практика могат да правят повече полезни неща в сравнение с по-необразованите хора. Рийрсън е знаел, че добруването на обществото се постига чрез по-високо качество на общественото образование. Тук трябва да направя една уточнение. Образованието не просто ни снабдява с повече познания; то не просто ни подготвя да правим повече неща; образованието ни прави способни да живеем в един по-голям свят, който е различен и по-богат, с по-голяма сложност, с по-сложни взаимосвързаност и с повече чудеса. Дватама с жена ми установихме това, когато през 1970 година се преместихме да живеем в едно рибарско селце на брега на Атлантическия океан в североизточната част на Ню Браншвайк. Веднага забелязахме какви шансове ни даде това, че сме образовани. Дали само това, че

можехме да пресмятаме, нещо което другите около нас не можеха да правят, или да четем латински, което те също не можеха да правят? Вярно е, че можехме да правим алгебричен изчисления и да четем латински, но истински важно в този случай беше, че нашето образование (знанието на алгебра, латински и много други неща) **ни беше подготвило за по-широкия свят, за света, който е по-голям не само от нас самите, но и от света, който е вътре в нас.** По-специално жена ми забеляза, че другите жени на нейната възраст, с която много се обичаха, но бяха необразовани, **несъзнателно се опитваха да я ограничат до собствения си по-малък свят.**

Преди въвеждането на системата за обучение на Рийрсън в Онтарио е съществувал един свят на привилегированите и друг, по-малък и по-ограничен свят на останалите хора. Когато бях дете, баща ми обичаше да ми разказва различни случки за Бенджамин Дизраели, бивш премиер на Великобритания през 19 век. **Една от тези случки беше свързана с едно обръщение на Дизраели към вестниците, в което той се оплакал: “Има две Англии и нито една от двете не знае нищо за другата.”** Когато Дизраели се появил на обществената сцена, е имало две провинции Онтарио – едната за бедните и друга за богатите и Рийрсън е видял, колко много деца са принудени да живеят в бедната Онтарио. Преди Рийрсън образованието се основало на принципа “за колкото плащаш – толкова получаваш.” Това е означавало, че богатите могат да си позволят да получат качествено образование, а останалите – не. Рийрсън твърдял, че тъй като общественото добро се постига и поддържа по-добре от качествено образование, държавата трябва да гарантира всички деца да получават качествено образование. С други думи, **общественото образование трябва да бъде финансирано от събраните данъци.** Не трябва да има финансови ограничения за достъпа на децата до училището. По същият начин, не трябва да има религиозни ограничения. Тогавашият епископ на англиканската църква в Онтарио, Джон Страхан бил загрижен единствено за образованието на децата на членовете на неговата църква и не се интересувал от образованието на другите деца. (Не мога да се въздържа и ще ви кажа, че самият Страхан е станал член на англиканската църква, след като бил отхвърлен като кандидат за презвитериански свещеник.) **Трябва да добавя, че по онова време самите учители на бедните деца в по-голямата си част също са били неграмотни и единствено можели да бият децата.**

Предполагам, че вие считате мен и съпругата ми за образовани хора. По моя оценка нивото на образованост и на интелигентност на членовете на нашата църква е по-високо в сравнение с другите църкви, които познавам. Но как ние с жена ми стигнахме до това положение? **Това стана, защото още когато бяхме в 9-ти клас, в първия учебен час, на нас ни казаха, че можем да работим много в училище или можем да напуснем.** Казаха ни, че ако работим здраво и по този начин научим това, което се изисква от нас да научим, **ние ще получим достъп до светове вътре и вън от нас, за които едва ли сме мечтали.** И това е вярно. Когато бях ръкоположен през 1970, аз получавах минимална заплата като свещеник. Освен това ми дадоха служебна кола и ми позволиха да живея безплатно в едно свещеническо жилище. **Още през първата година като свещеник аз спечелих повече пари, отколкото баща ми беше спечелил общо през предишните 3 години.**

Колко пъти съм ви разказвал за възхищението си от университетското ми обучение по философия? Изглежда че в средите на нашата деноминация съм си спечели репутацията на добър проповедник. **90% от доброто проповядване е ясното мислене.** Къде съм бил в допир с такъв начин на мислене? Откъде съм се научил да мисля така? Кой ме е научил? Разбира се, че нямаше да мога да отида да изучавам философия в университета, ако не бях обучен добре в основното и в средното училище. Ако липсваше висококачественото образование, финансирано от държавата, аз никога нямаше да се образовам, **защото родителите ми бяха бедни и не можеха да платят.** Къде щях да бъда, какво щях да работя, кой щях да бъда, ако няхах достъп до доброто обществено образование? Трябва трезво да помислим какво би се случило, ако се позволи влошаване на общественото образование.

Първо, ще изчезне социалната демокрация, до която успяхме да достигнем. **Трябва да правим ясна разлика между политическа и социална демокрация. Лесно се постига политическа демокрация: на всеки гражданин се дава право да гласува. Но социалната демокрация се постига много по-трудно.** Това става, когато всички хора получат равен шанс в обществото. **Социалната демокрация не означава, че всички хора са с еднакви доходи (това мирише на социализъм, а социализмът е най-сигурният път до тоталитаризма.)** Социалната демокрация означава всеки да има достъп и шанс до всичко, независимо от своето обществено положение и привилегии. **Това няма нищо общо със социализма.** В тази връзка ви каня да се замислите за положението на един от най-добрите ми приятели. Той е старши пастор в голяма църква в Онтарио и има 3 университетски дипломи. Той ми е разказвал, че като дете никой не подкрепял интелектуалното му развитие. До 18-19-та си годишнина е живял в семейството си, в което нямало нищо друго за четене освен едно единствено списание. Семейството му не се старало той да се изучи, не го подкрепяло и не разпалвало интелектуалният му интерес. Не е нужно да казвам,

че семейството му въобще не се е интересувало от култура. **Единственото място, откъдето приятелят ми е получавал толкова нужната му образователна цел и подкрепа, е било училището.** То посяло в него семето на интелектуалната плодородност в живота му и го направило способен сега да служи като Божий служител в голяма църква и в обществото. Къде щеше да е той, с какво щеше да се занимава, кой щеше да бъде, ако беше лишен от достъпа до качествено образование? Такъв достъп и шанс предоставя само социалната демокрация. Ако на хора като него е отказван достъпа и шанса, тогава социалната демокрация е изчезнала, независимо че политическата демокрация си остава. (В края на краищата, тогава приятелят ми би могъл да гласува, **но той едва ли би считал, че си заслужава да си губи времето да ходи да гласува.**)

На второ място, трябва да разбираме, че ако бъде позволено на общественото образование и на социалната демокрация да изчезнат, тогава отново ще се появи английската класова система. Друг мой приятел, свещеник в Отава израснал в работническо семейство в Англия и емигрирал в Канада като младеж. Първата му работа тук била като шофьор на камион за разнасяне на Кока Кола. Работата му позволила да спести пари, с които отново се върнал към учението и завършил университет – **и то 2 университета.** Когато наскоро бях в Отава, за да проповядвам по повод на една годишнина в неговата църква, той ми каза: “Викторе, толкова често чуваме да се казва, че в Англия класова система е изчезнала, но това не е вярно.” В Канада той получи достъп и шанс, каквито не би получил в друга държава. Трябва да помним това, което са открили социалните историци: **въпреки че Англия е била първата държава с политическа демокрация, нейната класова система си е останала най-лошата в Европа.** Трябва винаги да помним, че тази класова система е толкова несправедлива, че даже в периода между Първата и Втората световни войни, **половината от англичаните не са се хранели достатъчно.**

Трето, трябва да разбираме, че ако бъде позволено на общественото образование да изчезне, а с него да изчезне и всичко останало, което се подхранва от качествено образование, тогава различните социално етнически групи, които сега са здраво споени в обществото, **ще се разделят и всяка група ще се затвори вътре в себе си като в изолационни лагери и ще се изпълни с враждебност към останалите групи.** Тяхната враждебност ще се засилва, хората ще стават все по-беззащитни **и все по-трудно ще се разбират помежду си в обществото.** Хората ще се изолират и ще стават все по-голяма заплаха един за друг. **Обществото ще придобие такъв облик, че на човек няма да му се иска да живее в такова общество.** Всичко това ни връща към това, което вече казах: **прозорливостта на Рийрсън е била невероятна.** Завещаното от него е обогатило милиони хора в Онтарио. Филип Меланхтон се е борил в Германия за общественото образование през 16 век. За същото се е борил Рийрсън в Онтарио през 19 век. **В наше време и ние трябва да продължаваме да се борим до последния си дъх за две неща: на второ място – за доброкачествено обществено образование; на първо място – в служба на евангелието, на този чуден дар на Бога.**

Съвършено доверие

„И Господ е прибежище за угнетените, прибежище в скръбни времена.“ (Пс.9:9)

Когато фарисеите хванали Давид в Гет, той казал: *„Когато съм в страх, на Теб уповавам.“* (Пс. 56:3) Когато в друг случай Давид бягал от Саул и се скрил в една пещера, той извикал към Бога: *„Смили се над мен, о, Боже, смили се над мен, защото при Теб прибягва душата ми. Да! Под сянката на Твоите крила ще се скрия, докато преминат тези бедствия.“* (Пс.57:1)

Когато преди много векове Феликс от Нова (*Коментар: около 250 г.н.е – християнски епископ от град Нола, близо до Неапол. Д.Пр.*) бягал от неприятелите си, които го преследвали, намерил временно убежище в една пещера. Едва успял да се промуши през отвора на пещерата **и веднага след това един паяк започнал да плете паяжина на малкия ѝ отвор.**

С удивителна скорост насекомото напълно запечатало устието на отвора на пещерата с една сложно изплетена паяжина, която създавала впечатлението, че от много седмици никой не е влизал в пещерата. Когато преследвачите на Феликс минали покрай отвора и видели паяжината, **те даже не си направили труда да надникнат вътре в нея.**

След това, когато спасения с Божията помощ беглец излязъл от пещерата, той казал следните думи: *„Там където е Бог, паяжината на паяка е като стена; а там, където Бог не е, стената е като паяжината на паяка.“*

Съвършенството

„Да живеете достойно между езичниците, така че заради това, за което ви одумва като злотворци, те да прославят Бога във времето, когато Той ще ги посети, когато виждат добрите ви дела.“ (1Пет.2:12 – мой превод)

Посредствеността се превърна в олицетворение на нашето време. Сега се използва всяко възможно извинение, за да стане приемлива посредствеността и даже живеем с надеждата, че тя даже ще стане предпочитана пред съвършенството. Съкращаването на бюджетните разходи, изпълнението, на важни срокове, мнението на мнозинството и коравите глави практически надвигват и надмогват над съвършенството. Тези сили изглежда че печелят в надпреварата.

Некомпетентността, запазването на статуквото и на стабилността, стремежът да вървим по средата на тълпата се прогласяват като всичко, което ние можем да очакваме сега и трагедията е, че все повече и повече хора се съгласяват с това. Защо да се тревожим за дреболиите? Защо да си правим труда да се стремим към истинското, когато и „ментето“ изглежда толкова истинско? **След като публиката купува това, защо да се потим да постигаме нещо повече?**

И за да го кажем болезнено откровено, защо самите ние да мислим ясно, след като повечето хора предпочитат някой друг да мисли вместо тях? Защо да живеем по различен начин в общество, в което е много по-лесно да изглеждаме като другите хора и да плуваме по течението? Защо да се борим енергично, когато изглежда, че само малцина се тревожат за положението ни? Защо да заставаме смело, след като това означава да поемаме риска да бъдем осмивани, да бъдем разбирали погрешно, или пък да бъдем считани за мечтатели от някои хора, а други да считат, че сме глупаци?

Наистина, защо да правим това? Ще цитирам младия Давид, който попитал „*Няма ли причина?*“ (1Ц.17:29), малко преди да се справи с филистимския гигант Голиат в долината Ила. Дължни ли сме да чакаме някой друг човек да определи кой е нашия стандарт за поведение или да определи с каква скорост да се движим?

Никога не позволявайте това! Твърдо съм убеден, че **хората, които оказват влияние и реформират света са онези, които са решили да живеят над нивото на посредствеността.** (Коментар: Те никога не биха казали на хората: „Аз съм прост и вие сте прости, значи ще се разберем.“ Знаете кой у нас каза това. Д.Пр.) Все още има прекомерно много шансове за вършенето на достойни дела, има твърде голяма нужда от хора, които се отличават от общото ниво, за да се задоволят такива хора с простото оцеляване. Стремежът към съвършеното е идея, която е трудна за представяне пред хората, защото тя лесно може да бъде разбрана погрешно като някакъв вид невротичен стремеж към перфекционизъм или е някаква презрителна изтънченост.

Но стремежът към съвършеното не е нито едното от тези две неща. **Точно обратното, стремежът към съвършеното е материалът, от което се прави величието.** Този стремеж е разликата между пасивното седене и извисяването – това е критерият, който определя кое нещо е значимо и кое е повърхностно и безсъдържателно, кое е трайното и кое е временното. Стремежът към съвършеното нито е популярен, нито е лесен. Но той е съществен. Съвършенство в почтеността и в морала, в етиката и в ерудицията. Съвършенство във физическата годност и в духовния плам, както и съвършенство в личните отношения и в майсторството. **Тъй като живеят Господ** накрая ще анализира и оценява нашето превъзходство, **на Него трябва да доставяме удоволствие и да Му служим, да Му отдаваме почит и да Му се възхицаваме.**

Тайната на Худини

(Евр. 12:1-3; Деян.2:46-47)

Ерих Вайс бил забележителен човек. По времето когато умрял, той бил световно известен. Никога ли не сте чували за него? Може би това ще ви помогне. Той е бил роден в семейството на унгарец и еврейка в Аплетон, Уисконсин, САЩ през 1874. **Станал най-високо платеният шоумен на своето време.** Това все още ли не ви помага? Следващото нещо което ще ви кажа със сигурност ще ви помогне да се досетите. Когато решил да стане шоумен, Вайс приел сценично име **Хенри Худини**, властелинът на шоуто, прочутият лелящ човек, тайнственият магьосник и най-вече – ненадминатият майстор на измъкване от трудни ситуации.

На 10 май 1904 лондонският вестник „Daily Illustrated Mirror“ отправил предизвикателство към Худини да се освободи, след като ръцете му бъдат оковани със специални белезници, които те били приготвили. Готови ли сте да научите? **Белезниците имали 6 заключалки на всяка ръка, а всяка от тези общо 12 заключалки представлявала механизъм с 9 колелца с числа върху тях, които се отключва само след като бъдат подредени числата върху тях в съответния ред.** Седем дни след това на хиподрума в Лондон се събрали 4000 зрители, за да наблюдават резултата от дръзкото предизвикателство, което Худини приел. Точно в 15:15 часа окованият с белезниците шоумен влязъл в една празна кутия, която на височина достигала до кръста му. Кляйкаки в нея, той останал невидим за 20 минути. След това се изправил усмихнат, докато публиката го аплодирала, мислейки си, че той се е освободил. Но той не се бил освободил. Помолил да му дадат допълнителна светлина. Донесли по-силни лампи и той отново клекнал и се скрил от

погледа на публиката. След 15 минути той се изправил. Избухнали аплодисменти - отново – преждевременни. Той все още бил окован с белезниците и казал, че има нужда да раздвижи коленете си.

След малко магьосникът отново клекнал в кутията. Бавно изминали още 20 минути за мърморещата публика, преди Худини отново да се изправи с широка усмивка. Шумните аплодисменти бързо заглъхнали, когато публиката видяла, че той още не се е освободил от белезниците. Понеже по-силните лампи създали голяма горещина, той изскачил от кутията и извъртял окованите си ръце пред себе си, докато успял за достигне едно джобно ножче, поставено на колана му. Отваряйки острието на ножчето със зъбите си, той стиснал дръжката му с устата си и се навел напред под такъв ъгъл, че опашката на палтото му покрила главата му. Той сграбчил задните краищата на палтото си, изтеглил ги през главата си и след това ги нарязал на лентички с ножа, който държал в зъбите си. След като хвърлил настрана ивиците от дебелилото си и тежко палто, той отново скочил в кутията, докато публиката ревяла своето одобрение и го окуражавала.

Худини отново клекнал долу и се скрил, но този път това продължило само 10 минути. С драматично ръкомахане той изскачил от кутията – **освободен от огромните белезниците, които размахвал триумфално над главата си**. В Лондон избухнала неопикуема врява. Още веднъж шоуменът постигнал невероятното - почти невъзможното.

След това Худини бил интервюиран. Всеки искал да знае защо е прекъсвал процеса на избавлението си толкова често, както той направил. С весели пламъчета в очите си магьосникът признал, **че той всъщност не е имал нужда да прекъсва процеса**. Неколкократно повторил, че способността му да излиза от такива трудни ситуации **се основава на знанието**. Той често казал: „**Моят мозък е ключът, който ме освобождава!**“ После репортерите го попитали защо се е изправял, преди да се е освободил. **Той признал, че искал аплодисментите на публиката да поддържат висок ентузиазма му!**

Ентузиазмът е мощен инструмент. И той е важен не само за магьосниците и шоумените, **но и за обикновени хора като вас и мен ... и за нашия Бог**.

Две неща са освободили Худини:

- 1) Той е знаел, че това, което знае **е истина**;
- 2) Отглеждането и насърчаването на **неговия собствен ентузиазъм**.

Колко съществена е ролята, която ентузиазмът играе в живота ни! По много начини ентузиазмът е важна съставна част, която ни освобождава от парализиращото, мрачно, прегарящо ограничение на някоя задача. Когато обстоятелствата са против нас, когато часовете текат бавно, а краят на работата все още не се вижда, **ентузиазмът ни спасява от изкушението да се предадем**, да се откажем или да избягаме, или да се оплакваме. Нужна е издръжливост и силна воля, за да излезем от скуката. Ентузиазмът вика на помощ свежи подкрепления, когато битката стане продължителна и тялото се изморява. Спортистите черпят сили от ентузиазма. Търговците са мотивирани от него. Учителите разчитат на него. Лидерството е невъзможно без ентузиазъм. Проектите биват завършвани поради ентузиазма.

Мотото на Ралф Уолдо Емерсън е вярно днес така, както е било вярно, когато той го е написал: „**Нищо велико не може да бъде постигнато без ентузиазъм**.“ (Коментар: И Чърчил потвърждава това. Той казал: „**Успехът – това е да преминаваме с ентузиазъм от един провал към следващият**.“ Казват, че Томас Алва Едисън е направил 1000 неуспешни опити, преди най-накрая да създаде крушката с нажежаема волфрамова жичка. Твърдят, че Микеланжело е нарисувал около 1000 скици – скици на Божията ръка, която е протегната към бебето, олицетворяващо човека, която е нарисувал на тавана на Сикстинската капела в Рим. Д.Пр.)

Малко на брой са другите черти на характера, които са по-заразителни и по-магнетични. Убеден съм, че една от причините, поради които Бог ни е дал толкова много лични обещания в Своето Слово е, **за да възбуди ентузиазма ни – да запали огън в котелното помещение на душите ни**.

Худини е схвана истината: Знанието е съществено, **но знанието без ентузиазъм прилича на ненапомпана автомобилна гума**, прилича на празен плувен басейн, на легло без чаршафи или „благодаря“ без усмивка. **Премахнете ентузиазма от църковната служба в неделя и ще получите атмосферата на погребална служба на гробището в понеделник**. Премахнете ентузиазма от ежедневната вихрушка на семейните дейности **и ще превърнете детската въртележка във воденичен камък**. Ентузиазмът действа така, **както действа похвалата** в съботните дни в нашия дом, когато имаме ден за почистване и **семеината машина се нуждае от стимулиране**.

Двама мъже били във военен затвор по време на Гражданската война. Единият бил тъжен и потиснат, а другият бил доста щастлив. Тъжният войник се оплаквал, че излязъл от казармата без разрешение, но го хванали и бил осъден на 30 дни затвор. Усмихнатият му съкилийник отговорил, че той убил един генерал и след 3 дни щял да бъде освободен. Изумен, мрачният войник отново се оплакал: „Това не е честно! Твоето престъпление е много по-сериозно. **Защо аз съм осъден да лежа в затвора 30 дни, а ти – само 3 дни**.“ Продължавайки да се усмихва, другият му отговорил: „**Ще ме обесят в сряда**.“

На какво се дължи тази разлика в поведението? **На ентузиазма**.

Точно и вярно виждане

„Ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33)

Думите на Исус нито са сложни, нито са неразбираеми. Той просто казва: „Ако ще казваш, че си един от Моите ученици, ти трябва да освободиш хватката си от материалните неща.“

За да разбирате точно и вярно тези думи, мислете за тях по следния начин. Исус не казва, че ние не можем да притежаваме каквото и да е, но не трябва да позволяваме на нещата да ни притежават. Това е смисълът на думите Му, че ние трябва да „се отречем“ от притежанията си.

Кори тен Буум, тази светица, която е издържала страшната жестокост на нацистите в концлагера в Равенсбрюк през Втората световна война, веднъж казала, че се е научила да не стиска здраво в ръката си каквото и да е. Тя казала, че е открила през годините на вървенето си с Господа, че когато държи нещо здраво стиснато в ръката си, ще я боли, когато Господ започне да откопчава пръстите ѝ, за да го пусне.

Учениците не стискат нещата здраво в ръцете си.

А вие? Можете ли да се сетите за нещо, към което сърцето ви се е привързало здраво? Пуснете го да си ходи! Дайте го на Бога! Да, това може да е болезнено...но е извънредно важно!

Чукът, пилата и тигелът

(Як.1:2-4, 12)

Очарованият Ръдърфорд (Коментар: 1871-1937, британски физик, считан е за „бащата на ядрената физика“ и за най-добър експериментатор след Майкъл Фарадей. Д.Пр.) казал следното, докато се намирал в период на много болезнени изпитания и сърдечни мъки: „Слава на Бога за чукът, пилата и тигелът!“

Нека да поразсъждаваме за това. Чукът е полезен и удобен инструмент, който е много подходящ и полезен, когато гвоздеите трябва да бъдат забивани на мястото им. Всеки удар ги принуждава да се забиват все по-дълбоко, когато чукът ги удря и удря. Но ако гвоздеите имаха чувства и интелигентност, те щяха да ни разкажат друга история. За гвоздеят, чукът е брутален и безжалостен господар – враг, който обича да бие гвоздеа, за да го накара да му се покори. Това е мнението на гвоздеа за чука. И то е вярно. С изключение на едно нещо. Гвоздеа има склонността да забравят, че както той, така и чукът се намират в ръцете на един и същ майстор. Майсторът решава чия глава ще бъде „удряна“ и кой чук ще бъде използван за да свърши тази работа.

Това решение е суверенно право на дърводелеца. Гвоздеят е длъжен да запомни, че както той, така и чукът се намират в ръцете на един и същ майстор...и неговото негодувание ще избледнее, когато той се подчини на дърводелеца без да се оплаква.

Същата аналогия е валидна и за метала, който изтърпява пиленето с острите зъби на пилата и горещината на тигела. Ако металът забрави, че той и инструментите се намират в ръцете на един и същи майстор, в метала ще се натрупа омраза и негодувание. Но металът е длъжен да помни, че майсторът знае какво прави...и прави това, което е най-добро.

Сърдечните мъки и разочарованията приличат на чукът, пилата и тигела. Те влизат в живота ни във всякакви форми и размери: нещастна любов; продължителна болест; ненавременна смърт на близък човек; непостигната цел в живота; разбит дом или брак; суров приятел; непокорно и своенравно дете; медицинска диагноза, която съветва за „незабавна операция“; лош успех в училището; подтиснатост, която просто не отминава; лош навик, от който не можете да се отървете. Понякога душевната болка идва внезапно, а друг път – от време на време в продължение на много месеци, като ерозията на земята.

Дали пиша на „гвоздей“, който е започнал да негодува от ударите на чука? Намирате ли се на границата на отчаянието, мислейки си, че повече не можете да издържите още един ден на тази мъка? Това ли е нещото, което ви потиска?

Колкото и трудно да ви е днес да повярвате това, Господарят знае какво прави. Вашият Спасител знае каква е вашата точка на пречупването. Процесът на грухането, смачкването и разтопяването е проектиран да ви оформи, а не да ви унищожи. Вашата ценност се увеличава, колкото по-дълго Той работи вътре във вас. В книгата си „Коренът на праведността“ А. У. Тозер е написал: „Съмнително е, дали Бог може да благослови преизобилно някой човек, преди да го е наранил дълбоко.“

Тъжни приятелю – дръж се здраво. Подобно на Давид, когато нещастieto дойде, укрепвай себе си в Господ, твоя Бог (1Ц.30:6). Твоята мъка е в ръката на Бога. Да, тя наистина е там! Ако ти не беше важен, мислиш ли, че Бог ще работи толкова дълго и упорито в живота ти?

Тези хора, които Бог използва най-результатно са били ковани, изпилявани и калявани в тигела на изпитанията и мъките.

Бог лично ви познава

(Пс.139: 1-4)

Ако някога сте били част от огромна организация, като корпорация, която струва много милиарди долари, правителствена агенция или университет, тогава е малка вероятността да срещнете членовете на висшето ѝ ръководство. Може да сте чували техните имена или да сте чели техните съобщения, но вероятно вие не ги познавате лично. А и те без никакво съмнение не биха ви различили от всеки друг човек в организацията. Поради това е съвсем естествено да се запитате дали върховният Управител на вселената има даже най-малката представа кой сте вие самият.

Доколко добре наистина ме познава Бог?

В първите четири стиха на Пс. 139 на нас ни е дадена достатъчна информация за да открием, че Бог е всезнаещ. Той знае всичко.

О, Господи, изследвал си ме и си ме познал.

Ти знаеш кога сядам и кога ставам;

разбираш мислите ми отдалече.

Разглеждаш подробно поведението ми и лягането ми,

и си интимно запознат с всичките ми пътища.

Добре преди думата да е на езика ми,

ето, Господи, Ти я знаеш цялата (Пс.139:1-4 – мой превод).

Авторът на псалма казва, че Бог го изследва. Първоначалното значение на думата на иврит, която е дала повод за този превод е „да изследвам,“ и понякога предава идеята за копаене вътре в нещо или изкопаване на нещо. Мисълта тук е, че Бог изследва, копае вътре и постоянно ме проучва основно. В следващото изречение Давид описва себе си в две фази от живота – пасивна (седене) и активна (ставане). Даже нашите най-обичайни и случайни моменти са напълно познати на нашия Господ. Нещо повече, даже мислите ни са отворена книга за Него.

Мислите идват в умовете ни чрез серия от далечни, мимолетни представи, когато микроскопично малки нерви се свържат помежду си в мозъка чрез един сложен процес на свързването. Добре тези мисли са известни на нашия Господ. Това е имал предвид Давид, когато писва Божието разбиране чрез думите „разбираш мислите ми отдалече.“

Ние можем да видим, че някои мисли влизат в главите на хората, когато „лицата им греиват“ или по някакъв друг начин съобщават за влизането на идеи. Можем да чуем мислите на хората, когато те биват изговаряни от тях. Но ние не можем да видим какво се случва между влизането на мисълта в главата на друг човек и момента на нейното изговаряне. А Бог може. Всъщност, Бог разбира, че нещо ни подбужда да мислим определени мисли. Следователно, той разбира скритите, неизговорени мотиви зад нашите действия.

Веднъж за Рождество Христово в нашето семейство купихме на малките ни деца един град на мравките. Той беше направен от прозрачна пластмаса и леговището на мравките беше пълно с тънък пласт фин пясък, което ни позволяваше да наблюдаваме работата на мравките вътре в жилището им. Можете да погледнете в леглото на мравката под повърхността и как тези работливи създания пълзят навън и навътре от тяхната дупка. Но този интересен град на мравките ни позволяваше да наблюдаваме какво се случваше след като мравките влезеха през дупката под повърхността – ние можехме да наблюдаваме как те се промъкват през тунелите си. Точно това се казва в ст.2 за мисловния ни процес, извършван под наблюдението на Бога. Той наблюдава целия процес.

Много ми харесва превода на ст.3 в New American Standard Bible: „*Разглеждаш подробно поведението ми.*“ Оригиналната дума на иврит, която тук е преведена като „разглеждаш подробно“ е една дума, която означава „да пресявам.“ По този начин се предава идеята за ежеминутно подробно разглеждане. Бог грижливо пресява нашите избори и решения. Вследствие на това феноменално наблюдение, Бог ни познава – и то изцяло! За да поставим последните щрихи за фактите на Божието всезнание ще кажем, че Той знае думите ни, даже преди те да са били изговорени от нас, което накарало Давид да напише: „*Ти я знаеш цялата.*“ Бог знае всяка дума, на всеки език, във всеки човек, във всеки континент, във всеки момент, всеки ден. Замислете се за това!

Мат. 10:30 добавя връхната точка на тази зашеметяваща постройка: „*А на вас и космите на главата ви са всичките преброени.*“ Чрез този стих не ни се казва, че Бог е всезнаещ, че той е напълно и постоянно наясно с всичко във всеки момент, с видимото и невидимото, както с публично известното, така и с личното.

Колко добре ви познава Бог? Тези първи четири стиха ни казват, че Той не би могъл да ви познава по-добре! Когато бъдете обзет от мисълта, че сте незначителен човек, само се замислете за факта, че вие сте във фокуса на вниманието на живия Бог – във всеки миг и през всеки ден от живота ви!

Вярвайте, че Бог ви помни

(П. Йер. 3:25-29)

Ако искате да вярвате, че Бог ви помни, престанете да бягате и започнете да чакате! „Благ е Господ към онези, които го чакат“ (П. Йер. 3:25а). Спрете да бягате! **Чакайте търпеливо.**

После – **започнете да Го търсите.** „Господ е добър към онези, които го търсят“ (П.Йер. 3:25б – мой превод). Следователно, вместо да Го пренебрегвате, обърнете се към Неговите разтворени ръце и започнете да Го търсите отново.

„Господи, аз се върнах. Знам, че Ти и преди си чувал това, и знам, че Ти ме помниш. Срамувам се да Ти кажа за това, което правех (все едно, че Ти не си знаел), но е добре за мен, да го кажа отново. Ето тук бях аз, това направих аз; това са нещата, които причиниха срам на Твоето име и нараниха както мен, так и други хора. Сега се върнах и продължавам упорито да Те търся. От сега нататък няма никога да Те пренебрегвам.“

Просто стоварете целия товар на вината върху Него. Той може да се справи с този товар. После спрете да говорите и чакайте мълчаливо. Чакайте Го търпеливо, търсете Го упорито и седете безмълвно. Усетете ръцете Му около вас, усетете Неговото уверение, усетете свежестта и облекчението на Неговото присъствие.

„Неговите милости се подновяват всяка сутрин“ (П.Йер. 3:23 – мой превод).

Гугутки

(Ис.51:1)

Двамата с по-малката ми дъщеря седяхме и гледахме мълчаливо. Преди повече от 40 години аз за пръв път видях тази гледка. За нея това беше първия път. Това беше малък апартамент, построен над един гараж, който сега вече се беше килнал малко на една страна и стените му бяха с олющена боя поради възрастта. **Това беше мястото, където бях роден.**

Докато малкото градче Ел Кампо в Южен Тексас избледняваше в огледалото за обратно виждане на колата, **контрастът между моят живот в средата на 1930-те и моят живот сега се очерта пределно ясно.** Аз казах: „**Чувствам се като гугутка, кацнала на стълб на ограда.**“ Изненадана, дъщеря ми помоли за разяснение.

За пръв път чух тази метафора, използвана от д-р Робърт Лемонт, презвитериански пастор, който се чувствал невероятно благословен от Бога. Той казал: „Когато бях ученик, понякога ние виждахме гугутка, кацнала на стълб на оградата и когато я видехме, **знаехме, че някой я е поставил там.** Тя не е дошла там сама. По този начин гледам на собствения си живот. Аз съм гугутка на стълб на ограда.“

Библията е пълна с такива гургулици: с хора, които са знаели, **че тяхната позиция на сила и власт или издигане, им е била дадена от Друг.**

Йосиф е бил гугутка. Колко често, седейки в египетската си колесница или в разкошния си дом, той сигурно се е облягал назад, затварял е очите си и си е припомнял бедното си детство. Завистливите си братя. Ямата. Робството. Затвора. **И сега това!** Каква невероятна гугутка на стълба на оградата! Колко верен е Бог...колко е милостив!

Моисей е бил гугутка. Като лидер на израелтяните, той със сигурност много пъти се е будил сутрин в пустинята и е поклащал не вярвайки главата си, когато си е спомнял за своето смъртоносно и монотонно минало. Колко добър е Бог, като го е поставил на стълба на оградата.

Гедеон е бил гугутка. Спомняте ли си неговият отговор на ангела, когато му било казано, че той ще бъде командирът на израелските войски? „**Господине, как мога аз да освободя Израел? Семейството ми е най-незначителното в цялото племе на Манасия, а аз съм най-малкият в цялото семейство!**“ (Съд. 6:15 – мой превод).

Следващият път, когато сме изкушени да си мислим, че ние сами сме се поставили да седим на стълба на оградата, аз ви препоръчвам съвета на пророк Исаия: „**Чуйте ме вие, които се стремите към праведността, които търсите Господа: погледнете към скалата, от която бяхте отсечени и от кариерата, от която бяхте изкопани**“ (Ис. 51:1 – мой превод).

Няма нищо по-добро за една гугутка, която временно е издигната на стълба на оградата от това, да се връща при своите скромни корени. Помнете кариерата, от която бяхте изкопани, помнете силната решимост на майката, която ви е родила и тихата посветеност на бащата, който ви е люлял по време на вашата бедност, труден живот и болка. Това е достатъчно, за да ви накара да седите и мълчаливо да гледате.

Да измерваме духовното си израстване

(Евр. 5:12-14)

Ние, хората, сме странни същества. **Започваме да бягаме по-бързо, когато се загубим.** Вместо да се

спрем и да се ориентираме, за да открием коя е правилната посока, ние тичаме от едно място на друго място. **Три думи описват ежедневието ни: бързаме, безпокоим се и се скриваме.**

В надпреварата, наречена живот, когато сме притискани от недостига на време, ние трябва да се спрем и да се ориентираме. **Трябва да открием, че Господ е Бог. Той трябва да бъде издиган от нас; Той е с нас; Той е нашата крепост.**

Спомнете ли си как през годините, когато израствахте, вашата майка имаше специално място на стената, на което с молив бяха начертани чертички, докато вие година след година израствахте и тя маркираше докъде е стигнал върха на главата ви? Ние имаме такова място на стената в нашия дом. Интересно е да видим как в определен период растежът на децата ни се ускорява.

Веднъж беше отрезвяващо, когато се върнах от едно дълго пътуване и няколко от по-малките ми деца ме попита: „**Тате, колко порасна, докато те нямаше?**“ Не, те нямаха предвид духовното израстване, но често си мисля за техния въпрос в тази светилна. Те искаха да знаят: „Продължаваш ли да растеш? Кога спира израстването?“

В процеса на израстването ни Бог използва неограничен брой начини, за да ни помага да растем. Не съм чувал за какъвто и да е начин за незабавно израстване. Никога не съм срещал човек, който внезапно да е станал зрял. **Израстването е болезнен процес, през който Бог ни превежда и в него са включени такива неща като чакане, недостатъци, загуби и да бъдем неправилно разбирани – всеки един от които изисква допълнителна доза упоритост и настойчивост.**

На стената на вашия живот на каква височина се намират отметките за вашето собствено духовно израстване? С колко сте израсли през последната година? Или през последните 10 години?

Християнският растеж е резултат от корава и непреклонна упоритост в приложението в живота ви на това, което сте чули.

Да очакваме неочакваното

(Ис.43:15-19)

Изминало много време, откакто Хорас Уолпоул не се бил усмихнал. Твърде много. За него животът станал скучен, като времето в скъпата му стара Англия. Тогава, в един мрачен зимен ден през 1754, докато четял една персийска приказка, усмивката му се върнала. Той написал писмо до дългогодишният си приятел Хорас Мен и му разказал за „вълнуващото връщане към живота,“ което открил чрез тази народна приказка.

В древната приказка се разказвало за 3 принцеси от остров Цейлон, които тръгнали на пътешествие за да търсят големи съкровища. Те никога не намерили това, което търсели, но по време на пътуването постоянно били изненадвани от наслади, които въобще не очаквали. **Докато търсели едно нещо, те намирали друго нещо.**

Първоначалното име на Цейлон било Serendip, което обяснява името на приказката - „Трите принцеси от Серендип.“ От това име Уолпоул създал прекрасната дума "serendipity" - „*способност да бъдат открити случайно интересни и ценни неща.*“ И от тогава нататък, **неговите най-значими и ценени преживявания били тези, които му се случвали, когато той най-малко ги очаквал.**

Случайно откриваните интересни неща се случват, когато красотата нахлуе в монотонното и досадното. Животът, който се отличава с тази способност се е маркиран с „изненада“ и „спонтанност.“ Когато загубим някоя от тези способности, ние се озоваваме в рутината на живота. Тогава не очакваме почти нищо от живота и рядко пъти сме разочаровани.

Въпреки че от няколко десетки години вървя с Бога, аз трябва да призная, че все още срещам много неща, свързани с Него, които са неразбираеми и тайнствени. **Но със сигурност знам едно нещо: Той се наслаждава да ни изненадва.** Той е трасирал житейското ни пътуване от земята до небето с поредица от удивително изненадващи и неочаквани от нас неща.

Думите на Исаия ме карат всеки път да се усмихвам, когато ги чета, защото виждам, че тяхната истина се потвърждава в живота ми отново и отново. Бог все още изпълнява обещанието си:

„Виж, аз правя ново нещо!

Сега то се появява; не го ли забелязваш?

Правя път в пустинята

и реки в пустеещата земя.“ (Ис.43:19 – мой превод)

Ситуацията в която се намирате може да е гореща и неплодна, като пустиня или като изоставена нива и да е лишено от смисъл като пустееща земя. Може би сте изкушаван да си помислите: „няма никакъв изход,“ когато някой може да предложи неща, които могат да променят положението. **Единственото нещо, което ви моля, е отново да прочетете този стих и да бъдете нащрек. Много е вероятно Бог да планира нещо неочаквано и изненадващо в живота ви.**

От векове Бог прави „ново нещо“ в сучните пустини и в зимните пустеещи земи.

Да си правим пълна самооценка

(2Кор.8:7-8)

Никога няма да забравя една истинска случка, за която чух по радиото преди няколко години. Жена в Западен Палм Бийч, Флорида, умряла самотна на 71 години. Заключението на следователя било трагично. „Причина за смъртта: недохранване.“ Умрялата старица тежала около 25 кг. Според думите на следователите, които я намерили, мястото, където живеела било истинска кочина, най-голямата бъркотия, която можете да си представите. Опитният следовател декларираше, че преди това не бил виждал жилищно място в по-голям безпорядък.

Жената просела храна при задните врати на съседите си и се обличала с дрехи, които получавала от Армията на спасението. От всички видими признаци, тя била безпарична отшелничка, жалка и забравена вдовица. Но истината се оказала съвсем друга.

Сред безпорядъка на нейните мръсни и разхвърляни принадлежности били намерени 2 ключа, които отвели следователите до две кутии за съхранение на ценности в две различни банки. Това, което намерили там се оказало абсолютно невероятно.

В първата кутия имало повече от 100 борсови сертификати, плюс стотици други ценни книжа, бонове и солидни финансови ценни книжа, без да споменаваме купчина от пари в брой на стойност над 200 000 \$. Във втората кутия нямало никакви ценни книжа, а само пари в брой – огромно количество пари - 600 000 \$! Според общата стойност на съдържанието на двете кутии, жената притежавала повече от 1 мил. \$! Тя била милионер, а умряла от недохранване в скромно жилище.

Преди години извърших погребална служба за мъж, който умрял без семейство и приятели. Единственото нещо, което притежавал било едно куче, фокс-테리어, на което той завещал цялото си имущество на стойност 76 000\$.

Нужно е да правим инвентаризация на притежанията си и на склонността си да трупаме богатство, и да се държим за това богатство, вместо да го инвестираме в живота на другите. Спомнете си думите на Павел до църквата в Коринт:

„И така, както изобилствате във всяко нещо – във вяра, в слово, в знание, в пълно усърдие и в любов към нас, така да изобилствате и в това благодаяние. Не казвам това като заповед, а за да изпитам искреността на вашата любов чрез грижата ви за другите“ (2Кор.8:7-8 – мой превод).

Пълната самооценка е едно от изискванията за близкото вървене след Исус. Коринтияните са притежавали изобилие от проникателност, духовни дарби, знание, усърдие и даже любов. Но Павел им казал, че трябва да изобилстват и в щедрото даване. Бъдете даващи хора! Бъдете хора, които превъзхождат в липсата на егоизъм!

Това е навременен съвет и за нашето сегашно поколение. Заслужава си да си правим пълна самоизследване.

Да финализираме добре

(Евр.12:1-2)

Стигнахме до края на още една година и сега ще започнем нова година. Когато преди 364 дни се намирахме в същата ситуация, ние гледахме напред, за да видим какво ще ни научи Господ през идващата година и предвкусвахме многото начини, по които ще Го видим, че Той работи в живота ни.

Ние казваме: „В края на тази година ние открихме, че в онзи момент – предишната година - Бог е имал чудни неща за нас, които ние никога нямаше да научим или преживеем, ако не бяхме приели предизвикателството, което промените неизбежно носят със себе си.“

Днес, когато се обръщате назад, за да огледате изминалите седмици и месеци, какво виждате? Как Божията милост, радост и любов докосна живота ви?

Когато започвахме отиващата си година, ние също говорихме, че трябва да финализираме добре. Но реалността е, че ние все още не сме стигнали до финала. Надбягването все още не е свършило. Животът на всеки от нас все още ще се усъвършенства. Ние все още се нуждаем много от докосването на Майстора.

„Следователно и ние, като сме заобиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяко бреме на греха, който лесно ни оплита и с търпение да тичаме по очертавания път, гледайки в Исус, Авторът и Завършителят на нашата вяра.“ (Евр.12:1-2 – мой превод)

До чакаме мълчаливо

(Як. 1:2-4)

„Душата ми чака мълчаливо единствено Бога“ (Пс. 62:1 – мой превод). Някои от най-добри периоди

когато се молим, са времената, когато мълчим. Аз преставам да говоря, затварям си очите и размишлявам върху това, което съм прочел или върху онова, което казвам и слушам вътре в себе си. Слушам с изострено внимание. Слушам, за да чуя упреци. Гледам на себе си като на дом с много врати. Докато размишлявам – а често пъти за това помага затварянето на очите, за да не бъде отвлечано вниманието ми – аз отключвам вратите, отварям ги и чакам. И там навлиза Светия Дух. Тогава излагам молбите си пред Него и слушам, докато вратите са отворени.

Искам да ви уверя, че никога не съм чувал глас с ушите си, който да ми говори. Отговорите не идват по този начин. Това става **чрез слушане вътре в себе си.** Това е усещане за онова, което Бог казва за ситуацията. **В края на краищата, Той е обещал, че ще изгравира волята Си върху сърцата и умовете ни.**

Този начин прилича на това, което правите вие, когато обичате някой човек. **Не е ли вярно, че колкото по-дълбока е любовта, толкова по-малко трябва да бъде казвано?** Можете да седите двамата край камината 1-2 часа и да говорите много малко, **но това може да е най-съкровената среща и връзка,** която познавате.

Според Исаия, *„Онези, които чакат Господа, ще подновяват силата си“* (Ис.40:31), но запомнете: **най-важното е да чакаме.**

Във вярата в Господа има усещане за стабилност. По този начин трябва да чакаме мълчаливо и с чувството на увереност. **Когато чакаме Бог да насочва стъпките ни, Той ги насочва!** Когато вярваме, че Той ще задоволи нуждата ни, Той ще я задоволи!

Бог ни калява и одухотворява, правейки ни да сме сърдечни и зрели, когато ние Го чакаме.

Доброто ще дойде

„А Господният слуга не бива да се припира, но трябва да е кротък към всички, способен да поучава, търпелив; с кротост да увещава противниците, та дано Бог да им даде покаяние, за да познаят истината и да изтрезнеят, като се избавят от примката на дявола, за да вършат Божиата воля.“ (2Тим.2:24-26)

Като пастор, съветник и ректор на семинария, често пъти съм се озовавал в една не харесвана от публиката ситуация. При мен идва човек, който излива душата си и разказва за проблемите си. А Бог много ясно ме води да му се противопоставя или да посоча някои конкретни неща, които този човек счита, че са много болезнени за него да ги чуе, а да не говорим – да ги приеме.

Внезапно аз се превръщам в „боксова круша“.

Но разберете, че аз не съм написал Библията и че в никакъв случай не считам, че аз съм съдията, който осъжда този човек, въпреки че той счита, че аз го осъждам. Имал съм случаи, когато дошлият да се посъветва с мен започва да крещи срещу мен, да ме проклина и разярен напуска стаята, казвайки ми някои неща от неговата гледна точка, от които той не може да се откаже. А други изчакват и след това ми пишат един от онези горящи снаряди, които изгарят очите ви, когато ги четете.

И какво съм направил аз, за да заслужи такова отношение? **Казал съм истината.** Просто съм предал посланието толкова тактично и навременно, колкото е възможно, но то е било отхвърлено – поне за известно време.

Но отплатата идва по-късно, когато този човек разбере истината, която беше казана и аз наистина видя неговото добро сърце.

Предполагам, че поуката от тази история е следната: **да бъдете слуга на Бога, може да не е много приятно, но когато казвате и правите това, което е правилно – колкото и не харесвано да е то – доброто ще дойде.**

Или това е казано по-добре чрез думите на Соломон: *„Когато пътищата на човека са угодни на Господа, Той примирява с него даже и неприятелите му“* (Пр.16:7 – мой превод).

За излекуването е нужно време

Екл.3:1-4

Хипократ е гръцки лекар, който според мнозина е „бащата на медицината.“ Може би си спомняте, че той е написал безсмъртната „Хипократова клетва,“ с която се заклеват завършилите медицина, преди да започнат да практикуват

Този древен лекар е живял между 450 и 375 г. пр. Хр. Написал е много други неща, освен тази прочута молитва, която носи неговото име. Много от неговите писания му все още съществуват. Повечето от тях, както можем да очакваме, са свързани с човешката анатомия, с медицината и с лекуването.

В една от книгите му, наречена „Афоризми,“ той е написал: **„Изключително силните лекарства са много подходящи за лекуване на изключително трудните болести.“** А в първата глава на друга своя книга, „Предписания“ той пише: **„За излекуването е нужно време.“**

Докато четях наскоро тези мисли ми хрумна, че тези две мисли може да се превърнат в парафраза,

пълна със значимост и приложимост в нашето сегашно време: „**Възстановяването от големите трудности обикновено отнема дълго време.**“

В днешната микровълнова култура това твърдение може да не звучи много окуражаващо. Думата „бавно“ се употребява много рядко в наши дни. Ние притежаваме много малко търпение и не искаме да се занимаваме с дейности, които ни принуждават да чакаме.

Но в повечето случаи истинското възстановяване е бавно. То отнема време. А колкото по-дълбока е раната, толкова по-голямо е поражението и толкова по-дълго е времето, което може да ни е необходимо, за да се възстановим.

Хипократ, ти ни даде мъдър съвет! Ние имаме склонността да го забравяме.

СOLIDНОТО РАЗБИРАНЕ НА БОЖИЕТО СЛОВО ШЕ ВИ ПОМАГА ДА ЧАКАТЕ ТОЛКОВА ДЪЛГО, КОЛКОТО Е НУЖНО, ЗА ДА СЕ ВЪЗСТАНОВИТЕ.

Забравеното лице на успеха

(1Пет.5:5-7)

Може би ще трябва да признаем, че една от причините, поради която установяваме, че ни е толкова трудно да се откажем от егоизма и приемем духът на слуга е, че ние сме движени от мечтите за успеха. **Ние искаме да бъдем победители.**

Разберете това: ние живеем в общество, в което се говори много за успеха. Ежегодно десетки книги и списания, придружавани от голям брой DVD-та и стотици семинари, ни предлагат идеи и нови начини за мотивиране, които ни обещаваат преуспяване. Стремещт към успехът е голям бизнес! **Не е чудно, че ни е толкова трудно да се възприемаме като слуги.**

Обаче е странно, че само малцина от тези предложения говорят за това, което искат повечето хора (но рядко намират) в стремежа си към успеха: **задоволството, осъществяването, удовлетворението и облекчението.** Точно обратното, пътищата, за които се предполага че водят към успеха са не само каменисти; **те са вбесяващи.** Както беше написано в едно от списанията *Executive's Digest*: „**Проблемът с успеха е, че формулата е същата като формулата за нервно разстройство.**“

И каква е тази формула? Работете повече часове, тикайте се напред, не позволявайте на нищо да попречи на вашия стремеж – нито вашия брак или семейство, нито вашите убеждения или съвест, нито вашето здраве или приятели. Бъдете агресивни и, ако е нужно, подли, когато се стремите да стигнете до върха. Трябва да сте интелигентни, ловки и хитри, ако искате да успеете! Това е същата стара поредица: късмет-слава-власт-удоволствие, с което сме хранени от десетилетия.

Рискувайки да звучи прекалено опростенческо, аз искам да предложа няколко съвета, **които са в пълна противоположност с казаното по-горе.** Предложенията ми никога няма да се появят на страниците на *Wall Street Journal* или да станат част от програмата за обучение на студентите в Harvard Business School, **но те представят философията, която е подкрепяна в Библията.**

„Също и вие, по-младите, покорявайте се на презвитерите; на всички, облечени в смирение, се покорявайте един на друг. Защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. Затова, смирете се под крепката Божия ръка, за да ви въздигне в избраното от Него време. Възложете на Него всичките си грижи, защото Той се грижи за вас.“ (1Пет.5:5-7)

Тези стихове са отправени към три важни неща, свързани с истинският успех: авторитета, манталитета и безпокойството. **И най-добрата част от всичко това е следната: изпълняването на указанията на Бога ще ни донесе една изгода, която липсва в празните обещания на света – дълбоко чувство на трайно задоволство.**

Това е нещото, което ние наричаме „забравеното лице на успеха.“ А аз бих добавил, че успехът ще дойде при тези хора, които искат да придобият и да усъвършенстват сърцето на слуга.

Замислете се за това - История за пьдпъдъци

„Господ е Духът; а където е Господния Дух, там е свободата.“ (2Кор.3:17)

Имало панаир в едно село в северната част на Индия. Всеки донесъл там своите изделия да търгува и да ги продава. Един стар фермер донесъл цяло яко пьдпъдъци. Той бил завързал с канап единия крак на всяка птичка. Другия крак на канапа бил завързан към едно леко дървено колело, което се въртяло свободно около върха на една здрава дървена ос, забита в земята. Старецът бил тренирал птиците да вървят в печална колона една след друга и да се въртят в кръг отново и отново, подобно на стар кон, който върти колело за изваждане на вода от кладенец. Никой не проявявал интерес да купи птиците, докато край тях не минал един силно вярващ брамин. Той вярвал в Хиндуиската идея за уважение към всяка форма на живота, поради което сърцето му се изпълнило със състрадание към тези нещастни малки създания, които крачели в своите

монотонни кръгове.

„Искам всичките да ги купя,“ казал той на въодушевият продавач. След като получил парите, продавачът бил изненадан, когато купувачът казал: „А сега искам да отвържеш и да освободиш всяка една от тях.“

„Защо така, господине?“

„Ти ме чу. Срежи канапите от краката им и всичките ги освободи.“

Продавачът вдигнал рамене, навел се и срязал канапчетата от краката на всички пьдпъдъци. Сега, най-после те били свободни. Но какво се случило? Птичите продължили отново да се въртят в кръг.

Най-накрая се наложило продавачът да ги изпъди надалече. Те отлетели, отдалечили на известно разстояние, а после кацнали и отново тръгнали в кръг, както преди. Свободни, неограничени от нищо...те продължавали да се въртят в кръг, все едно, че са били завързани.

Докато не позволите на себе си да бъдете тази уникална личност, която Бог ви е направил да бъдете...и да правите невероятните неща, която милостта ви позволява да правите...вие ще бъдете подобен на това ято пьдпъдъци и ще се въртите в порочните кръгове на страха, боязливостта и скуката.

Започване на молитвата

(Мал.3)

През 1968 пътнически самолет летеше към Ню Йорк – рутинен и обичайно – много скучен полет. Но този път се оказа, че е точно обратното. Когато самолетът се подготви за кацане, пилотът разбра, че механизмът за спускане на колесника не работеше. Ние, пътниците, бяхме инструктирани да поставим главите между коленете си и да се хванем здраво за глезените, точно преди удара.

Тогава, когато до приземяването остана само 1 минута, пилотът внезапно обяви по вътрешната радиоуредба: „Започваме финалното спускане. В този момент, в съответствие с Международните правила за въздухоплаването, утвърдени в Женева, мой дълг е да ви информирам, че ако вярвате в Бога, трябва да започнете да се молите.“ Честна скаутска дума...той каза точно това!

Щастлив съм да съобщя, че приземяването на самолета по корем се осъществи без никакви пречки. Никой не беше ранен и освен някои значителни повреди на корпуса му, авиокомпанията едва ли си спомня за този инцидент.

Удивително. Кризата е единственото нещо, което изважда на показ едно „тайно правило,“ което се крие дълбоко вътре в нас. Избутано до края на пропастта, с гръб, опрян на стената, в последната минута, когато всички пътища за бягство за затворени...чак тогава обществото ни с трясък отправя към нас съвета да признаем, че Бог може би е там и...,ако вярвате в Бога, трябва да започнете да се молите.“

Нищо не може да се сравни със способността на кризата да изважда на показ иначе скритата истина на душата. На всяка душа. Ние можем да я маскираме, да не ѝ обръщаме внимание, да я подминаваме с хладна изисканост и с интелектуално отричане...но премахнете възглавницата на охолството и удобството, премахнете закрилата на безопасността, вкарайте смъртоносна заплаха, без присъстващите хора да изпаднат веднага в паника и е голяма вероятността, че голяма част от хората ще започнат да се молят на Бога.

Спомняте ли си признанието на Александър Солженицин? „Чак когато легнах там, на прогнилата затворническа слама, аз усетих вътре в себе си първите стимули на доброто...Поради това, **бъди благословен, затвор, че беше в живота ми.**“

Тези думи предоставят съвършена илюстрация на инструкцията, която ни дава псалмистът: „*Преди да бях огорчен, аз се бях отклонил, но сега се подчинявам на Твоето слово...За мое добро аз бях огорчен, за мога да науча Твоите наредби*“ (Пс.119:67, 71 – мой превод).

След като кризата дойде, Бог влиза в нас, за да ни утеши и научи.

Нищо не може да се сравни със способността на кризата да изважда на показ скритата истина на душата.

Истинска радост

(Фил. 4)

Казано с мои думи, апостол Павел ни казва, че радостта не е непостоянна и колеблива; тя не се нуждае от много неща, за да продължава да се усмихва. Радостта е дълбока и постоянна – тя е смазката, която намалява триенето на живота.

Добре, ние знаем какво е радостта, но откъде да я вземем и как да я запазваме? Отново ще кажа, че тя е начин на мислене на нашия ум, това е менталитет. Умовете ни могат да бъдат запазвани свободни от тревогите, когато ние ги сваляме от плещите си и ги даваме на Господа с молитва. Отървавайки се от този товар, който ни дърпа надолу, ние създаваме свободно пространство за радостта, за да може тя да замени

тревогите.

Мислете за това по следния начин: В живота ни се случват неща, които лесно могат да ни смачкат. Те може да са свързани с работата ни, със семейството ни и те се случват даже в почивните ни дни. Те ни връхлитат неочаквано. **Ние веднага трябва да направим избор.** Можем да дадем това нещо на Бога и да Го помолим Той да се занимава с него или пък можем да завъртим ръкавите на собствения си ум и дълго време да се борим с тревогата. Радостта очаква нашето решение. Мирът заменя паниката и радостта започва да действа.

Съзнателно и преднамерено да избираме да даваме на Бога това, което ни тревожи, още в мигът, когато то се случи.

(Коментар: Според мен, този съвет се отнася за тези тревоги, които ние самите не сме способни да решим. Бог няма да плати данъците ми, ако аз съм имал пари, но неразумно съм ги изразходвал. Бог няма да изкопае лозето ми, ако аз съм здрав, но ме мързи. Бог няма да ми намери работа, ако аз не търся и в очакване на желаната работа, се отказвам да работя каквато и да е друга работа. „Онези, които сеят със сълзи, ще жънат с радост“ (Пс.126:6) Д.Пр.)

Най-трудната част от християнския живот

Як.5:10-11

Когато направиха операция на двете очи на по-голямата ни дъщеря Чериза, едно изпитание, за което споменах в моята книга „Три крачки напред, две назад“, аз си мислех, че с това изпитанието е свършило. Но то не беше. В края на лятото през 1979 тя падна ужасно и счупи два от гръбначните си прешлени. В началото на този епизод двамата с майка й бяхме принудени да чакаме, за да разберем дали изобщо тя ще оцелее!

Според мен, **чакането** е най-трудната част от християнския живот. Но Бог го използва, за да ни принуди да се осланяме на Него...да уповаваме на Него...да се откажем от собствената си воля и да приемем **Неговата воля.** **Невъзможно е с думи да се опише болката, свързана с тази размяна на волите!** Най-накрая, когато ние направихме тази размяна с Бога, когато останахме с празни ръце и станахме изцяло зависими от Него, жена ми Синтия и аз се облегнахме напълно на нашия Бог. **Това беше време на огромно напрежение.**

Днес счупените гръбначни прешлени на Чериза са напълно излекувани. Дъщеря никога не беше парализирана или недъгава в каквото и да е. Тя е цялостна, здрава, енергична и много благодарна жена. И – мога да добавя – всички членове на нашето семейство научихме отново колко е ценно да бъдем оформени от нашия Бог.

Признавам си, че под влияние на болката от всичко това, **аз се борих с Него.** Но сега, поглеждайки в миналото, **мога ясно да разбера, че процесът е изисквал ние да бъдем изпразнени от собствената ни сила.** Бог беше проектирал процес, чрез който да екипира семейството ми – и специално техният татко – да бъдат по-добри слуги.

Нещата **може да не ни изглеждат логични и честни,** но когато Бог направлява събитията в живота ни, **те са правилни.**

Не подценявайте това

(Пс.90)

Един ден през миналата есен забелязах в църквата един посетител, който се ръкуваше с 5-6 души, с които никога преди не беше се срещал. После той погледна към мен и с широка усмивка и с блясък в очите ми протегна ръката си. Това беше ръка, която бихте искали да имате - закалена от десетилетия тежка работа.

„Вие приличате на човек, който се радва на живота. Как изкарвате прехраната си?“ - попитах го аз.

„Аз? Аз съм фермер в далечния край на Средния Запад.“

„Наистина ли? Не съм изненадан, тъй като ръцете ви са корави като гумите на трактор.“

Той се засмя...зададе ми няколко умни въпроси, а после ми разказа за повода на своето пътуване.

Попитах го: „Какво правихте миналата седмица?“

Отговорът му ме зашемети. „**Миналата седмица завърших жътвата на 3240 тона жито**“ - каза той с усмивка.

Тогава изгърсих: „3240 тона! Приятелю, на колко години сте?“

Той изглежда въобще не се притесни от моя въпрос. „**След няколко месеца навършвам 90 години.**“ Той отново се засмя, докато поклащах глава.

Той беше преживял 4 войни, Великата Депресия, 16 президенти, 90 зими в Средния Запад, кой знае колко много на брой лични страдания, и все още се справяше с уверена ръка с житейските ситуации. Бях длъжен да го попитам каква е тайната на дългият му и продуктивен живот. Той бързо ми отговори: „**Упорита работа и почтеност.**“

Докато се разделяхме, той ме погледна назад през рамото си и добави: „**Млади приятелю, не**

подценявай това. Придържай се към това.“

Библията е пълна с хора, които са отказали да подценяват това. Спомнете си нашият приятел Халев, който на 85-годишна възраст нападнал енакимите в хълмистата земя и успешно ги прогонил от там (Ис. Нав. 14)? Или Авраам, който имал бебе (е, всъщност Сара го е родила) когато той е бил на 100 години, а тя - на 90 (Бит.21)? Или Ной, или Моисей, или Самуил, или Ана, 84-годишната пророчица – всички те – забележителни хора.

Възрастта означава **нищо. Нула**. Бръчки, бяла коса и петна по ръцете – **по-малко от нула**. Ако Бог благоволява да ви остави на тази стара земя – прекрасно. Ако той направи да е възможно да направите крачка встрани от работата си и да тръгнете в нови посоки с нови предизвикателства – това също е прекрасно.

Каквото и да правите, не го подценявайте!

Изискване за почтеност

(1Сол.2:3)

Лидери с власт и разум се срещат често. Често срещани са и лидери, които са богати и харесвани от народа. **Но компетентен лидер, който е уважаван, способен и почтен – такъв наистина среща рядко.**

Лъжата създава подозрителност. След като веднъж почитателите на лидера започнат да подозират мотивите му или установят, че това, **което той казва публично, го опровергава тайно** – тогава се скъсва тънката нишка на уважението, която държи всяко нещо на мястото му. Доверието изчезва. Всички ние сме изживявали разочарование и опасения, докато наблюдаваме скрития живот на различни лидери, изваждан на показ пред публиката през последните няколко години. С всяко разкриване на лъжите, нашето уважение и увереност в лидерите ни намаляваха.

Покойният Президент Дуайт Айзенхауер е казал мнението си доста догматично: „**Най-висшето качество на лидера е безспорната му почтеност**. Без наличието на това качество не може да има никакъв истински успех, независимо дали той е лидер на оркестър, на футболен отбор, в армията, в управлението на фирма или в правителството. **Ако хората, които работят с него открият, че е нечестен и лъже, ако установят, че му липсва почтеност, той ще се провали.** Трябва да има пълно припокриване между неговите думи и дела“

Мога да се сетя само за няколко други черти на характера, които са по-важни за добрия лидер, отколкото способността той наистина да познава себе си, да се приема такъв какъвто е и да се чувства сигурен вътрешно в себе си.

Следователно, **първото голямо изискване към лидера е, да е почтен** и **да има висока цел в живота си**. (Дуайт Айзенхауер).

Обещание за кроткият

Мат.5:5

За какво се сещате, когато четете думите на Исус: „**Блажени са кротките, защото те ще наследят земята**“ (Мат.5:5)?

Честно казано, в началото можем да получим лъжлива представа. Можем да си кажем: „Благословени са слабците, защото те ще станат изтривалки за краката.“ В нашия груб и корав индивидуализъм, ние приравняваме кротостта със слабостта **и считаме, че това означава да бъдем меки и даже безгръбначни. Но това не е така!** Гръцката дума за кротък е извънредно колоритна и ни помага да схванем правилното разбиране за това, защо Господ счита, че хората Му трябва да бъдат кротки. Думата е използвана по няколко начина в извън библейската литература:

- **Див жребец, който е бил опитомен и укротен, научен е да се подчинява** - за него е казвано, че е „кротък.“
- **Грижливо подбрани думи, които смекчават силните емоции** – те са наричани „кротки“ думи.
- **Мазило, което премахва треската и успокоява болката в раната** е наричано „кротко.“
- В една от книгите на Платон, **дете моли лекаря да бъде нежен, когато го лекува и използва думата „кротък.“**
- **Хора, които са учтиви, които притежават чувство за такт и са вежливи, които се отнасят към другите с достойнство и уважение**, са наричани „кротки“ хора.

Следователно, кротостта включва в себе си такива завидни качества, **като притежаването на контролирана сила, да бъдеш хладнокръвен и мирен, когато си заобиколен от нагорещена атмосфера, да упражняваш успокояващо влияние върху хората, които са гневни или са загубили контрол над себе си и притежават такт и блага любезност, които кара другите хора да запазват своето достойнство и**

самоуважение. **Ясно е, че тази дума включва в себе си да приличаме на Христос**, тъй като Исус използва същата дума, за да опише Своя собствен характер (Мат.11:28-29).

А какво означава обещанието „**защото те ще наследят земята**“? То може да бъде разбирано по един от следните два начина – сега и после. Или „те накрая ще спечелят в този живот“, или „на тях ще им бъдат дадени огромни територии в царството, за да съдят и да управляват.“ Вместо да губят, „кротките“ печелят. Вместо да бъдат ограбени и лишени от всички предимства, те излизат начело!

Въпреки, че гледано отвън изглежда, че порочните печелят, това няма да е трайно. Те преуспяват в своя път, техните схеми работят, техните измами, лъжи и несправедливо отношение към другите изглежда, че дават добра реколта. Изглежда, че те стават по-богати и все по-могъщи. **Но Бог казва, че това няма да продължи вечно** (Пс.37:7-11). **Накрая победата няма да бъде спечелена от мошениците.** „Кротките“ ще победят.

Вярвайте в тази истина! **Бъдете различни от системата!** Вярвайте, че вашия небесен Отец ще спази обещанието Си относно наследството. По този начин вие ще бъдете благословени.

Обновен ум

(2Кор.10:11-12)

Никакво лицемерие, никакво съревноваване. Не би ли трябвало това да е обновлението, за да живеем такъв живот? Всичко идва при тези хора, които са с „обновен ум“...хора, които са решили, че позволяват на Божия Дух да завладее всички онези стени и кули, и да плени пазачите, които са Го държали на една ръка разстояние през всичките тези години.

Не мога да си спомня точната дата, когато тези истини започнаха да отиват на мястото си, но определено си спомням как започнах вътрешно да се променям. **Страстната ми склонност да се съревновавам с другите започна да отслабва.** Нездравата ми нужда да побеждавам – винаги да побеждавам – също започна да увяхва. **Все по-малко и по-малко имах желание да сравнявам себе си с другите говорители и пастори.** Тази растяща и здравословна независимост ме освободи, **за да бъда себе си, а не да съм смес от това, което си мисля, че другите очакват от бъда аз.**

И сега наистина сърцето ме заболява, когато видя в други хора произвеждащият страдания „синдром на съревноваването“, който ме държи в хватката си в продължение на много години. **Но чак когато започнете да мислите в хармония с Библията, тази независима самоличност ще започне да се оформя във вас.**

Когато Бог контролира разума на слугата си, ние започваме да осъзнаваме както никога преди, **че най-голямата радост е да раздавате Неговата любов на онези бедни души**, които все още са забодени в коловоза на съревнователното живеене.

Колкото повече давате, толкова повече получавате!

Последната война

(Рим. 11:33-36; 2Пет.3)

За няколко минути си представете следната сцена:

„Но денят на Господа ще дойде като крадец, тогава небесата ще изчезнат с бучене и основните стихии (земя, вода и въздух) ще бъдат унищожени със силна горещина, и земята и каквото се е вършило по нея ще бъде изгорено. Тъй като всички тези неща ще бъдат унищожени по този начин, какъв вид хора трябва да бъдете вие в свято поведение и набожност, очаквайки...идването на денят на Бога, поради факта, че тогава небесата ще бъдат унищожени чрез изгаряне и основните елементи ще се стопят със силна горещина!“ (2Пет.3:10-12 – мой превод)

Страшна е картината, която описва изчезването на небесата, астрономическото унищожение и два пъти споменатата „силна горещина“, вследствие на която ще се извърши цялостно изчистване на Планетата Земя. Кара ме да да се питам: „Как?“ О, аз съм чувал същите неща, които сте чували и вие за извънредно разрушителните бойни глави на ракетите и за Третата световна война. Но по някакъв начин това никога не е обяснявало как „**небесата ще изчезнат**“ или как обкръжаващата ни атмосфера и стратосфера могат да бъдат „**унищожени чрез изгаряне.**“

Тъй като такава ще е „**идването на денят на Бога,**“ аз винаги съм се чудил, дали Той ще използва създадени от човека фойерверки за възрастни хора, за да обяви Своето пристигане. Но наскоро се натъкнах на възможно подсказване за начинът, по който Господ може би планира да извърши този последен взрив.

На 9.03.1979 девет сателитни спътници, намиращи се на различни места в слънчевата система едновременно регистрирали едно странно събитие в дълбокия космос. **Всъщност, това е най-мощното изригване на енергия, което някога е регистрирано.** Астрономите, които изучавали записите, изпаднали в страхопочитателно изумление.

Експлозията на гама-радиация траяла само **1/10 от секундата**...но през този миг е било излъчено

количество енергия, **равнявашо се на енергията, която слънцето произвежда за 3000 години**. Един астроном казва, че **ако това избухване на гама-лъчи се беше случило в Галактиката на Млечния път, то щяло да изгори цялата атмосфера. Ако слънцето внезапно беше излъчило същото количество енергия, нашата земя щеше да бъде изпарена. Моментално.**

Колкото и необучени, и неграмотни да сме ние относно техническата страна на това, аз предполагам, че то може би хвърля някаква светлина върху истинността на казаното от Петър. Според мен, в това поне има много повече логика, отколкото в атомните войни.

Вероятно това ще прилича повече на „междузвездни войни.“ Но добрата новина е следната: аз не планирам да бъда наблизно по време на тази премиера.

А вие?

Ние може и да не разбираме всички пътища на Бога, но можем да познаваме Този, чийто пътища са неразагадаеми.

Пропадане

(3Ц. 3, 11)

Животът на Соломон ми прилича на люлеенето на махало. Плавно и елегантно...безмълвно и изтънчено...но въпреки това, **периодично стигащо до крайности**.

Мъдрост, преданост, дипломатичност и експедитивност характеризират поведението му и делата му **в началните години на царуването му**. И повече от всичко друго, „**Соломон възлюби Господа**“ (3Ц. 3:3). Постиженията му не биха могли да бъдат изброени и описани даже на 10 листа от този формат. Когато бил посещаван от царете на други държави, той бил гледан със страхопочитание. Бил ли е богат? Ежегодно е увеличавал богатството си с милиони. Бил ли е творец? **Той е бил архитект, автор на песни, художник, писател и изобретател с несравними способности**.

Но нещата започнали бавно да се променят, когато махалото започнало своето трагично люлеене. Все по-далече и по-надалече...и още по-надалече.

Соломон възприел грешното управление и карал блестящата си колесница по мъгливите равнини **на разпуснатостта, гордостта, богохудството и езичеството**. Тихо, постепенно, подобно на еродираща почва близо до бреговете на дълбока и буйна река, той започнал да вярва в лъжата, която е пленила много от висшите ръководители на бизнеса...или големи търговци...или успешни лекари...или изтъкнати спортисти...или филмови звезди...или телевизионни знаменитости.

Сега материализмът, многото жени, жестокостта и идолопоклонството осакатявали стъпките му. Бунтове разпокъсали държавата му и неразумни решения характеризирали управлението му. **За него всичко се превърнало в „суета и гонене на вятъра.“** (Екл.2:26).

Вече нищо не го задоволявало. **Нормалните, дадени от Бога инстинкти, загубили своята привлекателност**, когато пропадането започнало да събира своя финален данък. И когато накрая дошла смъртта, **Соломон оставил след себе си едно объркано, разбито и бунтовно семейство**.

Пропадането, загиването и упадъкът никога не са шумни. Никога не са очевидни. Те даже рядко биват забелязвани. Подобно на едва забележими пукнатини в циментова замазка, те изглеждат незаслужаващи да им обръщаме внимание. Пропадането, загиването и упадъкът никога не са внезапни.

Чертите на характера никога внезапно не се „късат.“ Прочутият в миналото английски тълкувател Ф.Б. Майер веднъж казал: „**Никой човек не става изведнъж подъл, презрян и жалък**.“

Бавно, мълчаливо, едва доловимо започват да бъдат търпяни и възприемани неща, които в миналото са били отхвърляни. В началото на този процес всичко изглежда невинно, безобидно, безвредно и даже може би - донякъде вълнуващо. Но заедно с това върви и един „незначителен“ клин, една пукнатина, която става по-широка, **когато ерозията на морала се присъедини към духовния упадък**.

Бъдете бдителни! „**Който мисли, че стои, нека внимава, за да не падне**“ (1Кор.10:12)

Все още има капани. Те все още са реални. Те са ненаатрапчиви като цъкването на часовник. И са привлекателни като люлеенето на махало...докато...

„Има път, който изглежда прав на човека, но неговия край е пътят на смъртта“ (Соломон, Пр.14:12 – мой превод)

Слуга, а не суперзвезда

Мат.11:28-29

Едно познато есе, написано от неизвестен автор преди много години, казва следното за Исус Христос:

„Цели 19 века дойдоха и отминаха, а днес Той продължава да е централният обект на човешката раса и водач на колоната на прогреса. Аз попадам точно в целта, когато казвам, че всички армии, които някога са марширували, всички военни кораби, които някога са били построени; всички парламенти, които

някога са заседавали и всички царе, които някога са царували, взети заедно, не оказват такова влияние върху живота на човека на тази земя, което да е толкова мощно, каквото е влиянието на този единствен живот.“

Впечатляващи думи отнасящи се за най-феноменалната Личност, която е хвърляла сянка върху земната повърхност. Без никакво съмнение, Той е уникален. Той е величествен в най-истинският смисъл на тази дума.

Но какъв е бил Той като личност дълбоко вътре в Себе си? Например, има ли някакво място в Библията, където Той описва Себе си? **Отговорът е, да.** Дали това описание е в хармония с разпространената представа за човешкото величие? **Отговорът е, не.**

Спомням си изненадата преди няколко години, когато получих една тънка шарена брошура в сутрешната си поща, която съобщаваше за серия от лекции, които ще бъдат произнесени в Лос Анджелис от един човек, който е добре позната християнска „суперзвезда“ на нашето време. Той е известен лектор, който обикаля по цялата ни страна и името му е познато на повечето хора в Божието семейство. Но изповядвам, че повдигнах веждите си от изумление, когато прочетох думите, използвани да го опишат в тази реклама:

Феноменална личност...

Търсен много по целия свят...

Най-търсеният лектор на днешния ден!

Това съвсем не прилича на начинът, по който Исус Христос е описал Себе си:

„Елате при Мен всички, които сте изтощени и тежко натоварени, и аз ще ви дам почивка. Поставете Моят ярем върху себе си и се научете от Мен, **защото аз съм кротък и смирен в сърцето, и вие ще намерите покой за душите си**“ (Мат.11:28-29 – мой превод).

За разлика от повечето влиятелни и знатни хора, описанието на Исус за себе си не звучи като популярните преувеличени твърдения, сред които сме израсли и слушали.

Исус е бил слуга, а не суперзвезда.

Тайната на оцеляването

(1Сол.4:1-8)

В един зимен ден, докато чилийски селянин пасял стадото си край дълбока и тясна пропаст в отдалечен район на Андите, на отсрещната страна на пропастта видял двама изтощени хора. Тъй като предположил, че са терористи, той избягал и се скрил. На следващият ден се върнал на същото място и видял, че те все още били там. Бързо извадил един молив, парче хартия и един камък, опаковал ги с носната си кърпа и хвърлил този пакет през пропастта към странниците.

Скоро пакетът се върнал обратно. В него имало бележка, на която пишело: „**Ние дойдохме от един самолет, който падна в планините. Ние сме уругвайци.**“

От 45-членният аматьорски отбор по ръग्би, 16 души оцелели по време на неописуеми 10-седмични страдания. **Те оцелели, защото били готови да направят немислимото.** Съгласили се да станат канибали и яли от телата на мъртвите си спътници. Появили се критици, особено от тяхната църква. Но е факт, че понеже поискали да направят такова драстично нещо, 16-те човека оцелели.

Ако аз и вие се надяваме да оцелеем през тази промяна в 21-я век, тя ще изисква и от нас да направим някои драстични неща. Тя изисква да имаме готовността и желанието да се променим.

Да описваме сегашното време като драстично, е равносилно да казваме това, **което е очевидно.** И за да бъдат нещата още по-объркани, **драстичността на това състояние се увеличава.** Ние си мислехме, че когато израствахме, времената бяха трудни, но сравнена с днешното положение, ситуацията преди 40-50 години прилича на идилия.

Докато размишлявах наскоро над това, аз намерих окуражение в едно твърдение в края на 2Тим.: „**Но въпреки това, твърдят фундамент на Бога стои и има следния печат: „Господ знае онези, които са Негови“ и „Всеки, който изповяда името на Господа, трябва да се въздържа от неправдата**““ (2Тим.2:19 – мой превод).

Това не е ли прекрасно! Фундаментът, положен от Бога няма да бъде разрушен. **Колкото и лошо да става положението, колкото и силна да е неправдата, Божият стандарт не се променя!**

След като е така, тогава къде се извършват тези драстични промени? Вътре в мен и във вас! Запомнете, че последната част от 2Тим.2:19 е заповед. Тя изисква от нас подчинение. Павел ни казва да направим тези промени, които са нужни, **с цел ние да можем да се въздържаме от неправдата. Да, да се въздържаме.**

Крачките към нашето оцеляване, които трябва да направим във времена като нашите не са нито лесни, нито се извършват автоматично. Нещо повече, те не са нещо, което ние правим общо като общество и публично. Това е работа, която трябва да извършим „**вътре в нас самите,**“ **а това изисква още по-силна**

самодисциплина в личния ни живот. Това е тайна на оцеляването, която се пренебрегва от много хора.

Каквито и промени да е нужно да направите в личния си живот – започнете още днес. Понякога се налага да направите драстична промяна.

Драстичните времена изискват от нас драстични мерки.

Тайното място

(Пс. 27:8; Пс. 91:1)

Псалмистът е казал: „*Който живее под покрива на Всевишният, ще пребъдва под сянката на Всемогъщия*“ (Пс.91:1)

Имате ли място под покрив, където търсите единствено Неговото лице? Прекарвате ли известно време в това тайно място? Предоставили ли сте на молитвата този приоритет, който тя заслужава? И когато се молите, помните ли, чрез нея вие търсите лицето на Господа?

Възможно е да служите като свещеник или да работите нещо друго в църквата, но въпреки това много рядко да отивате в тайното място. Съществува силна склонност да считаме, че вършим най-добрата си работа на бюрата си или с краката си...**но всъщност тя е вършена, когато сме коленичили.**

Лесно е да бъдем дотолкова обсебени от задоволяване на нуждите на хората (които са безкрайни и винаги са спешни) и да сме толкова прекомерно заети с тази работа, че да пропускаме живеенето „*под покрива на Всевишният.*“

Лесно е да отдаваме приоритет на всичките си задължения, свързани с службата на хората, **вместо да оставаме сами в тайно място с Него.** И аз наистина имам предвид да сте сами с Бога, все едно че нямате никаква друга грижа, че нямате никаква друга нужда, че няма никаква друга личност... единствено „*Всевишният.*“

Аз започнах да осъзнавам колко ценно е това. **Като резултат от времето, което прекарваме в тайното място, ние придобиваме непобедимото усещане за Божието водителство и увереността за Неговата ръка в живота ни, придружена с увеличена чувствителност за грешките в живота ни.**

Не е сложна работа да бъдем насаме с Бога, **но е трудно редовно да правим това.** Но въпреки това, ние имаме нужда да бъдем редовно в тайното място, особено в нашият свръх активен и затрупан с работа свят.

Помислете за красотата, чудото, великолепието и предизвикващото удивление време на възхвала на Бога в тайното място! Нищо не може да се сравни с това преживяване. Колкото и да е прекрасно общото богослужение в църквата, с музиката на нейният великолепен орган и на целия оркестър, и пеенето на църквата с пълен глас, **то не може да се сравни с тайното място,** където се извършва нашата най-добра работа и където се постига най-добрата работа на Бога вътре в нас.

Когато инструктирал учениците си как да се молят, Исус казал „*Помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и твоят Отец, Който вижда в в тайно, ще ти въздаде.*“ (Мат.6:6)

Нашата най-добра работа е вършена, когато сме коленичили за молитва.

Три области на истинския успех

(1Пет.5:5-7)

Вчера разгледахме трите важни области, които според Апостол Петър са свързани с истинския успех: авторитета, **манталитета** и **безпокойството.** Нека да преработим тези области в практически принципи. Можете да си ги представяте като стъпки, всяка от която води до другата.

Първо, покорете себе си на тези хора, които са мъдри (1Пет.5:5). Слушайте техния съвет, бъдете отговорни и открити към техните упреци, приемайте техните предложения, уважавайте преклонната им възраст и подражайте на техния пример.

Второ, смирявате се под крепката Божия ръка (1Пет.5:6). В Стария Завет ръката на Бога е символ на две неща: на Неговото наказание и на Неговото избавление. Когато смиряваме себе си под Божията ръка, искайки Той да ни дари с Неговия вид успех в Неговото време и по Неговия начин, ние с готовност приемаме Неговото наказание като нещо, което е за наше добро и за Негова прослава и с благодарност признаваме Неговото избавление от каквото и да е, което Той е избрал да ни избави. Иначе казано, ние отказваме да манипулираме обстоятелствата, да притискаме хората или украсяваме собствения си образ чрез някаква схема, която ще ни облагодетелства. Ние позволяваме на Бога да бъде Бог.

Трето, ние предоставяме себе си на милостта и грижите на Бога (1Пет.5:7). Безпокойствието ще дойде. Разчитайте на това! Тревогите и разочарованията ще се появят; страхове и грижи ще се натрупат, изпълвайки ви с умора и потиснатост. Тогава какво трябва да направите? Хвърлете тези неща обратно на Господа! Сложете на Него товарите си – вашите безпокойства – на Него, защото Той се грижи за вас.

Този план за духовната игра е в пълно противоречие с днешната пропаганда, която ни дава съвети как сами да стигнем до успеха. **Но когато Бог ръководи, както моментът, така и величината на успеха, които Той**

е планирал за вас, ще бъдат изненадващи.

Това **не означава**, че ние не трябва да планираме, да си поставяме цели в живота или да работим **упорито**; това просто означава, че ние отказваме да превърнем успеха в наше частно светилище. Когато Бог ръководи нещата, ние сме изненадвани от случващото се, но не сме самодоволни. Вместо да прахосвате часове, **за да се рекламирате сами**, вие ще отделяте повече време за приятелите и за семейството си. И Бог даже ще ви дари с известно време за самият вас, плюс още няколко допълнителни часа, за да идете да ловите риба!

Това ви изглежда твърде добро, за да е истина, нали? Но това е истина!

Трудно забележим враг

(Мат.6:25, 33-34; Лука 10:38-41)

Знаете ли кой е трудно забележимият враг на простата вяра? Материализмът и лакомията? Гневът? Похотта? Лицемерието? Не. Всички тези грехове със сигурност са наши врагове, но нито едн от тях не би могъл да се нарече „трудно забележим“ враг.

Най-често срещаният се убиец на вярата през целия ни живот е **„безпокойството.“** „Затова ви казвам: *Не се безпокойте за живота си – какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си – какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната и тялото – от облеклото?*“ (Мат.6:25)

Тъй като съм нещо като ковач на думи, аз установих, че думата „безпокойство“ е очарователна. В началото ще кажа, че тук Матей е използвал гръцката дума *merimnao*. Тя е съставена от две по-малки думи: *merizo*, означаваща „разделям“ и *nois*, означаваща „ум.“ **Иначе казано, човек, който се безпокои, страда от разделен ум, което го прави да е разтревожен и обезумял.**

От всички библейски истории, илюстриращи безпокойството, нито една не е толкова практична и ясна като историята, разказана в последните 5 стиха от Лука 10. Нека накратко да я припомним.

Исус се отбил в дома на Свои приятели във Витания. Марта, една от тези приятели, превърнала този случай в леко безумие. За да влоши още повече ситуацията, Мария, сестрата на Марта, се зарадвала толкова много, че Господ е посетил техния дом, че седнала до Него и демонстрирала слаба загриженост за атаката на безпокойството, която обхванала сестра ѝ.

Лука ни разказва: „*Марта беше обезумяла със всичките нейни приготовления*“ (Лука 10:40 – мой превод). Но никой не помагал на Марта и това била последната сламка. Раздразнена, изкарана вън от търпение и ядосана, тя стигнала до точката на кипенето и това я накарало да обвини: „*Господи, не те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да прислужвам? Тогава ѝ кажи да ми помогне*“ (Лука 10:40 – мой превод).

Но Исус **не бил впечатлен** нито от нейната работа, **нито пък бил уплашен** от нейната заповед. Любезно, но въпреки това твърдо, Той казал: „*Марто, Марто, ти се тревожиш и безпокоиш за толкова много неща; а само няколко неща са нужни, всъщност само едно, защото Мария избра добрата част, която няма да се отнеме от нея*“ (Лука 10:41-42 – мой превод).

Безпокойството се случва, когато ние се натоварим с отговорности, които са извън нашия контрол. И аз обичам решението, което ни дава Господ: „*а само няколко неща са нужни, всъщност само едно.*“ **Какъв класически пример за проста вяра!**

Единственото, което е искала Мария е било времето прекарано с Исус...и Той я похвали заради това. Простата вяра на Мария, за разлика от паниката на сестра ѝ, спечелила утвърдението на Спасителят.

Тревогата и вярата са просто несъвместими неща.

(Коментар: *Кое то означава, че човек или се тревожи и това е белег, че даже и несъзнателно – той не вярва, или вярва и не се тревожи. Защото не е логично да се тревожим за неща, които са извън нашия контрол, а това означава и че ние не носим отговорност пред Бога заради тях. Д. Пр.)*

Умствени прегради пред Божият глас

(2Кор. 10:1-7)

Когато светът се опитва да ни натъпче в своя калъп, **думите на Бога биват заглушавани**. Умовете ни толкова лесно възприемат силните сигнали, идващи от света, че ние подсъзнателно преставаме да чуваме Бога. Всичко това става по естествен начин.

В древността един град за да преуспява, е трябвало да има система за сигурност, която да го предпазва от нападението на врага. От първостепенна важност е било градът да има крепостна стена, която да не позволява на вражеските войски да го завладяват и освен това е служела като основно средство за отбрана в битката. Пазачи трябвало постоянно да следят от своите наблюдателни постове, разположени на стената. Освен това, в града трябвало да има кули, които да са достатъчно високи, за да може отвътре да се вижда над стената какво става навън. И накрая, по време на атака, хора с военен опит, умения и познания,

намиращи се вътре в тези кули, трябвало да ръководят и да дават заповеди, и указания на войските по време на сражението.

Павел използвал серия от аналогии от тази позната сцена в неговата епоха... **но запомнете, че истинската тема на неговия текст не се отнася за някакъв град, а за нашите умове.** В 2Кор. 10:1-7 той блестящо описва умствените прегради, които блокират достъпа на Божиите указания и на Неговия съвет. Вгледайте се внимателно в този текст. Павел използва 4 думи и изрази, чийто смисъл ние трябва да разберем. Ако имате молив, подчертайте всяка от тях в Библиите си: **крепост...помисли...всичко, което се издига високо против познанието на Бога...всеки разум (мисъл)**

Когато Божият Дух се опитва да ни съобщи Неговата истина (например, библейска информация за слугуването), Той се изправя пред нашата „стена,“ пред нашия начин на мислене, пред настройването на ума ни. **За някои хора такава стена е предразсъдъкът. За други това е ограничено мислене, или негативен, или критикуващ начин на мислене.** Каквато и да е тази „стена,“ тя е огромна умствена преграда, която се съпротивлява на влизането на Божието слово точно така, както в древността масивната и здрава крепостна стена се е съпротивлявала на атакуващите войски.

Всеки от нас си има своята „крепост.“ Понякога ставаме очевидно неприятни, когато действаме под контрола на „нашата укрепена крепост.“ Искате ли един добър пример?

„Скитник търсел подаяние в едно старо английско село. Гладен почти до припадък, той се спрял пред кръчма с класическото име „Кръчма Свети Георги и Змеят.“

- Госпожо, бихте ли ми дали коричка хляб за да се нахраня? - помолил той жената, която отговорила на почукването му на кухненската врата.

- Да дам хляб? На един жалък, лош човек, на един мирислив просяк? Не! - отговорила рязко тя и затръшна вратата, като без малко щяла да нарани ръката на просяка.

Просякът тръгнал по пътя, но скоро се спрял, обърнал се обратно и прочел името на кръчмата: **Свети Георги и Змеят.** Върнал се обратно и отново почукал на вратата на кухнята.

- Сега пък какво искаш? - сърдито го попитала жената.

- Е, госпожо, ако **Свети Георги** е тук, мога ли **този път** да говоря с **него**.

Оох!“

Когато Божият Дух се опитва да ни съобщи Неговата истина, Той се изправя пред „стената“ на нашия начин на мислене, на нашата умствена настройка. В добавка към тази стена, приличаща на крепост, ние имаме природни, хуманитарни разсъждения, които придават допълнителна здравина на стената.

Имам предвид онези защитни механизми, намирането на благовидни обяснения и други образци на мислене, които са обичайни за нас. В Рим. 2:15 четем за двама такива „пазачи“ - **осъждане** и **оправдаване**.

Когато Господ Бог тласка истината Си да влезе (и по този начин да обнови) в умовете ни, **нашият** обичаен рефлекс „охранява“ входа **и не позволява** на тези чужди мисли да влязат вътре! Това обяснява защо често пъти възниква сражение, когато библейската истина бива въвеждана в ум, който в продължение на дълги години е бил ограждан със стена и е бил охраняван чрез светското мислене. **Вместо да обмислим и да приемем новото, ние защитаваме старото.**

Това може да се е случвало и във вашия ум, когато сте чели онези текстове в Библията, които ни учат да прощаваме. Същото може да се случи и когато четем какво ни учи Библията да правим, когато сме обидили някой човек. Твърде вероятно е да сте установявали, че се съпротивлявате и защитавате. Самият аз постъпих така, когато за пръв път открих в Библията тези истини! Ние предпочитаме да обвиним другия човек, а не да поемем собствената си отговорност за случилото се. Ето, така работят нашите благовидни извъртания и оправдания. Те поставят „пазач“ против промяната и ни принуждават да придаваме благовиден вид на постъпката ни и да оправдаваме действията си.

Придружители на съпротивата на нашата вътрешна стена и на охраната са „висшите помисли,“ които подсилват отвътре отбранителната ни система (2Кор. 10:5). Това е идеята за нещо, което е издигнато нагоре или е възвишено.

За какво се сещате точно сега? Може би за **гордостта**? **А гордостта подбужда следните неща: спорене; дух, който е неподлежащ на обучение; инат или отказ да се променя.** Все още ли се дразните от тези неща?

Когато принципите на Библията бъдат съобщавани, нашите природни, необновени умове, **не само им се съпротивляват,** а и питат: „**Кой се нуждае от това?**“ или „**До сега съм се справял доста добре и без тях.**“ Това са „висшите помисли,“ „**които се издигат високо против познанието на Бога,**“ както е написал Павел в 2Кор. 10:5.

Ние трябва да унищожаваме тези неща...преди те да унищожат нас.

Заедно с умствената стена на обичайната съпротива, хуманистичното разсъждаване я подсилва, а гордостта и възвишените реакции държат Библейските истините поне на една ръка разстояние от нас, има и

конкретни мисли, техники и способности, които използваме, за да отблъскваме Божието Слово и Неговия подтик. Позволете ми да бъда по-конкретен.

Някои от нас са си създали навика да отмъщават, вместо да пренебрегват злото, което им е причинено. Поради това, когато срещнем библейски указание, което изисква от нас да променим това наше разбиране, вътрешната ни реакция е: „Абсолютно не! Това е невъзможно!“ Когато Божият съвет ни окуражава да бъдем великодушни, да отпускате, вместо да стискаме, ние можем да измислим половин дузина причини, поради което това няма да работи. Все едно, че начинът ни на мислене е подобен на начинът на мисленето според един от „Законите на Мърфи, което е готово незабавно да се задейства. Това ни пречи да сме възприемчиви към указанията на Бога и е умствена преграда.

Особено важно е едно нещо, което не искам вие на пропуснете: няма никаква логика и здрав разум ние да продължаваме да се подчиняваме на нашата светска нагласа на мисленето. Ние бяхме освободени. Славно освободени!

Преди спасението ние няхахме надежда. Бяхме жертви на всички тези импулси и защиты вътре в нас. Но на кръста нашият Спасител и Господ победи влага. Той казал: „*Извърши се*“ (Йоан 19:30) и то наистина е било извършено! Никога вече грехът не царува като победител. Но разберете – нашата стара природа не иска да вярва в това. Тя се съпротивлява на всички съобщения, които биха ни дали свобода. Греховната ни природа вътре в нас заповядва: „Цялата информация на обновеният ум трябва да бъде заглушавана.“ И старата ни природа прави всякакви усилия, изгражда стени, поставя пазачи, издига кули и поражда мисли, с цел да прогони тази информация далече от нас.

Разбирате ли на кое нещо старата ни природа се съпротивлява най-много? Това е разкрито в 2Кор. 10:5: „*пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос*“ (мой превод). Когато това се случи, „обновеният ум“ работи с пълния си капацитет... и това е чудо! В този момент слугуването нито е тягостно, нито е нещо, от трябва да се страхуваме. То протича свободно.

Когато Исус Христос наистина поеме контрола на умовете ни, пленявайки всяка милост за Него, ние ставаме духовно непобедими. Тогава действат със свръхестествена сила и живеем под пълния контрол на Бога.

Бог избира незначителните хора и ги превръща във важни хора

(1Ц 16:1-11)

С първото си писмо до християните в Коринт Павел им казал: „Аз не идвам при вас с голяма интелигентност или човешка мъдрост и със сигурност не идвам при вас с някакъв вид впечатляваща телесна красота или с проникателна философия. Аз идвам със силата на Бога. И за това си има сериозна причина. Разгледайте внимателно как Павел е казал това:

„Понеже, братя, вижте какви сте вие, призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; Бог избра също така немошните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог. Да! И онези неща, които ги няма, за да унищожи тези неща, които ги има; за да не се похвали никои човек пред Бога.“ (1Кор. 1:26–29)

Павел казва: „Огледайте се около себе си. Тук няма да намерите много хора, които са впечатляващи.“ Защо е така? С цел никои да не може да се хвали пред Бога. Това е принцип, който ние имаме склонност да забравяме, защото много от нас все още приличат на гърците. Когато се оглеждаме наоколо за хората, от които да се възхищаваме, когато избираме нашите примери за подражание, нашите герои, често пъти ние сме склонни или впечатлявани от тези неща, които са причина за хвалене. Ние искаме да приличаме на красивите хора, на интелигентните хора, на „успешните“ хора. Искаме най-доброто и най-лъскавото. Ние даже избираме някой да бъде президент, защото изглежда добре на телевизора! Но Бог казва: „Това не е начинът, по който Аз правя моите избори. Аз избирам незначителни хора и ги превръщам във важните хора“

А това, накратко казано, е историята за начинът, по който Давид е бил избран да стане цар.

Герои

(Евр. 11:16)

Подобно на мълчаливи сенки, героите на вярата минават покрай нас, посочват ни пътят, който води нагоре и ни прошепват окуражителни думи.

Споменът за всички тези примери на праведността, който сега е изчезнал от погледа ни, добавя нужната стомана в нашия дух и ни стимулира да вървим напред, винаги напред.

Завещанието на тяхното мощно присъствие и проникващите страници добавят дълбочина към нашето иначе повърхностно съществуване.

Тъй като техните убеждения живеят в думи, които отправят предизвикателство към днешното

нищожно мислене, ние не трябва – **не трябва даже да се осмеляваме** – **ДА ОСТАВАМЕ НЕПРОМЕНЕНИ**.

Призовавам ви да прочетете още веднъж или още няколко пъти историите на тези герои на вярата. **Описанието на живота на всеки от тях е написан в Библията за наше наставление.**

„*Но сега те се стремят към по-добро отечество, тоест небесно отечество. Затова Бог не се срамува от тях да се нарича техен Бог, защото им е приготвил град*“ (Евр. 11:16).

Грапавите скали на нещастieto

Йов 1-2, 42

През тази седмица се опитайте да отделите време, за да почетете цялата книга Йов, защото само тогава наистина ще можете да видите истинският обхват на искреното отношение на Йов към Бога и неговата непоклатима вяра пред лицето на нещастieto.

След това погледнете към своя собствен живот и към вашето собствено отношение към Господа. Мислете за вашето минало...за онези времена на нещастие във вашия живот. Бяхте ли способни да погледнете нагоре, да гледате напред и да погледнете вътре в себе си?

Къде се намирате сега във вашето пътуване на вярата?

Ако се катерите по грапавите камъни на нещастieto, **хванете ръката Му и Му позволете Той да ви преведе през трудния период.** Посред всичко това, Неговото докосване ще ви утешава и насочва.

А ако пътят пред вас сега е гладък, бъдете нащрек. Оглеждайте се за падащи камъни!

Да вървим в стъпките на Бога

(Мат.16)

Мисля си, че думата „**промяна**“ описва по-добре от всяка друга дума нашия свят. Огромни, помитаци промени, особено през последните 150 години. Просто за да оцелеем, **се изисква да се приспособяваме**, а да направим някакво значително постижение, **трябва да сме бързи и да променяме методите си.**

Замислете се за две от най-споменаваните промени в нашия свят.

Населението на земята. През 1850 броят на жителите на земята е бил 1 млрд. През 1930 (80 години по-късно) броят на жителите станал 2 млрд. само 30 години след това, през 1960 този брой достигал до 3 млрд. (*Коментар: Към 16.02.2019 броят на жителите на земята е 7 681 105 536. Д.Пр.*)

Скоростта. До началото на 1800-те най-бързото възможно пътуване на човека е било със скорост около 36 км/ч, когато яздеш галопираш кон. През 1880 пътническият влак, движен от парен локомотив се движел със скорост до 160 км./ч, една нечувана и ужасна скорост. (*Коментар: Която все още у нас сега, 140 години по-късно, все още е недостижима за нашите железници. Защото се плашим от промените и живеем в ерата на „дядо Йоцо“ от разказа на Иван Вазов, който чакал да види как ще мине влака през Искърското дефиле. Д.Пр.*) Днес космическите ракети с човешки екипаж се движат със скорост 25000 км/ч.

А аз не съм споменал технологичните постижения през последния век или чудовищните промени, направени във въоръженията и в отбраната, в луксозните неща и устройствата за лично удобство, компютрите, облеклото и колите.

Но тъй като Бог **е вечно в крак с времето**, нито едно от тези постижения не Го изненада (всезнанието не може слисано от нищо), **Той все още контролира всичко и е напълно наясно с всичко.** Никой не може да каже със сигурност защо Той е причинил или позволил да се извършат тези радикални промени в човешката история. Но можем логично да предположим, че Бог ще направи нещо.

Някои хора веднага ще извикат: „Има признаци, които предсказват, че Христос скоро ще се върне.“ Твърде е възможно. Но какво да правим до тогава? **Кое е важното?** Не сме ли се върнали там, откъдето започнахме? **Да бъдем приспособими и готови да променяме посоката и да се променяме.**

Например, да вземем комуникацията. Трябва да изработваме нови и свежи стилове, подходящи за всяко ново поколение, винаги гарантиращи, че са в крак с времето и са ръководени. **Това изисква творчество, оригиналност и чувствителност.**

И нещо още по-важно, аз съм убеден, че това, което е привличало хората към Исус е бил Неговият свеж и оригинален стил на говорене в свят на износени фрази, вкочанявали правила и празна религия. Спомнете ли си как служителите са Го описван пред фарисеите? „*Никой не е говорил така, както Този Човек*“ (Йоан 7:46). **Той е бил винаги в крак с времето, като при това никога не е излизал извън волята на Отца.** **Въпреки че времената се менят, Господ остава постоянен.**

Да гледаме към Голямата Картина...и да намираме надежда

Лука 2:1

Преди да прочетем отново историята за раждането на Исус, може би е най-добре да я оставим

настрана и да започнем да започнем от самото начало.

През вековете историята за Рождество Христово е била толкова дезинфекцирана и изпълнена с романтика, че даже Холивуд – колкото и да е преситен с култура, каквато никъде другаде не можа да бъде намерена – не успява да схване упоритият патос, който обкръжава пристигането на Исус. Истината е, че даже някои църкви ежегодно идеализират раждането на нашия Спасител. **Но въпреки това, то е било всичко друго, но не идеално.**

Няма никакво съмнение, че 6-тата година Пр. Хр. е било отвратително време за живота в Юдея. Ирод Велики завзел трона на Израел чрез кървав заговор с подкрепата на Рим. След като завзел властта, той защитавал своята открадната титла, „Царят на юдеите“ толкова безмилостно, че даже убивал собствените си синове, когато някой от тях започвал да представлява значима политическа заплаха. Авторът от 5 век н.е. Макробий написал: „Когато (Цезар Август) чул, че царят на юдеите Ирод заповядал момченцата до 2-годишна възраст да бъдат убити и че даже царският син бил сред убитите, той казал: „**Аз бих предпочел да бъда свиня на Ирод, а не негов син!**“

Коментарът на Цезаря илюстрира тъжната ирония на условията за живот в Израел. Ирод, **въпреки че не бил юдей**, претендирал, че е ревностно вярващ юдей и престанал да яде свинско месо, но се отдал на ненаситна жажда за власт. **Той построил величествен храм на Бога на Израел – археологическо чудо за онова време** – и разрешавал властта в храма да преминава от един корумпиран първосвещеник към следващият. Той облагал с данъци юдеите чрез храма, чрез спазването на Законът на Стария Завет, а после продължавал да нарушава Първата от Десетте Заповеди, като изграждал градове и храмове в чест на императора и негов пантеон на римски богове.

Огромната Римска империя – граничеща на запад - с Атлантическия океан, на изток - с реката Ефрат, на север - с реките Рейн и Дунав и на юг – с пустинята Сахара – била както обширна, така и покварена. Политическите интриги, расовите напрежения, нарастващата липса на морал и огромната военна мощ владеели вниманието на хората и на техните разговори. Юдея съществувала под натиска на тежкия римски ботуш. Това е било време на безпрецедентен икономически и политически напредък на богатите и време на ужасно потисничество на всички останали. Към 1-я век пр. Хр. Тъмен облак надвиснал над Израел и блокирал всеки лъч на надеждата.

По времето на раждането на Христос всички очи били насочени към Август, циничен Цезар, който заповядал **да се извърши преброяване на населението**, за да определи мерната единица **с цел още по-голямо увеличение на данъците**. По това време кой би се интересувал от двама млади мъж и жена, които изминавали 120 км. на юг Назарет? Кой би могъл да бъде по-важен, отколкото са били решенията на Цезаря в Рим...или декретите на неговата марионетка Ирод в Юдея? Кой се е интересувал от едно юдейско бебе родено в един обор във Витлеем?

Бог се е интересувал.

А това е версията на Павел за Рождество Христово: „А когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син, роден от жена, роден и под Закона, за да може Той да изкупи онези, които бяха под Закона, за да можем да получим осиновяването.“ (Гал.4:4-5 – мой превод)

Без да разбира това, Цезар Август е бил само „момче за изпълняване на поръчки,“ за да се **„изпълни времето.“** Той бил пионка в ръката на Бога...едно нищожно влакно на страниците на предсказанието. Докато Рим бил зает с правенето на история, Бог пристигнал. Той опънал плътската си палатка в тишината върху сламата...в един обор...под една звезда. **Светът даже не забелязал. Смаян от появата на Александър Велики... на Ирод Велики...и на Великият Август, светът не обърнал внимание на бебето Исус.**

И светът продължава да не Му обръща внимание.

Както е било по времето на Исус, така и сега, нашето време е пълно с отчаяние. Нещо повече, вниманието на хората често е отклонявано и те не могат да видят по-голямата картина. Така както кризата в политиката, икономиката и духовността през 1-я век подредила сцената, за се случи „изпълването на времето“...така и днес, в нашите свирепи времена, нашият Бог пошива Своя суверенен гоблен, за да осъществи волята Си. Наистина, времената са трудни, но те никога не изненадват Бога. Той все още е суверен на трона. Така както ни напомня псалмистът: **„Нашият Бог е на небето; прави каквото Му харесва“** (Пс 115:3 – мой превод).

През всичките **50 години на моето служение**, аз никога не съм бил по-ангажиран от сега в насочването на нашето поколение към Божието Слово. **Библията продължава да е единственият и най-точен източник на сила и божие напътствие в тези трудни времена.** Призовавам ви - където и да ви постави Бог – чрез живота си в подчинение на Библията да демонстрирате пред семейството си и пред ближните си евангелската истина и да изучавате, и да запомнянето наизуст текстове от Библията.

Загрижени ли сте за тези трудни времена? Аз ви разбирам, разбира ви и Исус. Сегашните времена не се различават от времето, когато е бил роден Исус. Тъй като живота на много хора беше променен

драматично през тази година, поради една или друга причина, аз ви окуражавам през следващата година не само да проповядвате Божието Слово, **но и да размишлявате – така както е правила Мария – над това, което Бог прави в собствения ви живот**. Рождество Христово е подходящо време да си задаваме следния въпрос: **„Ще поставя ли Исус във фокуса на моя живот и ще се вкопча ли в Него, каквото и да се случи с мен?“**

Политическа корупция...религиозни компромиси...икономически кризи – тези неща винаги ще са на първата страница на новините. **Но ние трябва да помним, че нашият Бог е на трона**. Той обещава да използва нашите най-трудни времена, за да постигне Своята по-голяма и по-добра цел в нашия свят...и в нашия живот.

Да наричаме грехът, грях

Пр.14

Преди години в нашата страна избухна бомба. Насред Америка – на всички места. Фитилът бил запален първо в главата на Карл Менингер (Karl Menninger), но последиците от нейното избухване не били усетени, докато неговото перо не възпламенило взривателят. Внезапно – без предварително предупреждение – БУУМ! Неговата книга „**Когато нещо се превърне в грях**“ (*Whatever Became of Sin*) изуми и шокира колегите му.

Много от съвременниците на Менингер бяха заровили дълбоко в земята тази омразна дума преди десетки години. Но сега, Карл Менингер, д-р по психоанализа и член на обществото Фройд в САЩ, чиято книга „Човешкият ум“ представи психиатрията пред публиката в САЩ в далечната 1930, този уважаван и компетентен пионер в професията, **си беше поставил за цел отново да въведе в речника думата ГРЯХ!**

А всичко беше относително спокойно на Западният фронт. *(Коментар: Каква алюзия с прочутата книга на Ърнест Хемингуей „На Западният фронт всичко е спокойно,“ в която Хемингуей, като репортер през 1936 година, изпратен от американски вестник в Испания за отразява събитията в Гражданската война, описва случилото се в Испания. Д.Пр.)* Америка все още ближеше раните си от бунтовете, от вълненията в студентските градчета и политическите убийства през 1960-те. Ние понасяхме стоически тежестта на продължителната война във Виетнам. Чувахме тътенът на неща, които имаха странни имена – тревога за екологията, енергийна криза и „върши си своята работа.“ Повечето от нас имаха усещането, че нещастieto клокочи..., че НЕЩО не е наред. Но никой не се осмеляваше да нарече това нещо с името ГРЯХ.

Може би нашият президент трябваше да признае **това**. Абрахам Линкълн признал това в далечната 1863. Айзенхауер признал това, повтаряйки думите на Линкълн, в Денят на Молитвата точно 90 години по-късно: **„Дългът на народите, както и на хората, е да признават зависимостта си от всемогъщата власт на Бога, да изповядат греховете си и прегрешенията си със смирено покаяние, но въпреки това с несъмнената надежда, че истинското разкаяние ще доведе до милостта и прощката.“**

Но президентите, които бяха избрани **след** Айзенхауер, в призивите си за молитва **никога не споменаха отново взривната дума ГРЯХ**. Всъщност, през 1972 Фредерик Фокс от Университета „Принстън“ каза в неустоймата си статия, озаглавена: „Националният Ден за молитва“: **„От 1953, нито един президент е споменавал греха като национален провал. Нито Кенеди, нито Джонсън, нито Никсън. Няма съмнение, че те избягваха да споменат тази дума...Аз не мога да си представя съвременен Президент, който се удря с ръце по гърдите от името на народа и се моли: „Боже, бъди милостив към нас, грешните хора.“**

По онова време един мъдър човек призна: „Като народ ние официално престанахме да „грешим“ преди около 20 години.“

И тогава дойде Менингер, който беше достатъчно смел, за да каже истината. Дали това, което той каза беше нещо ново? Не, не е ново. То беше там през цялото време. **То просто трябваше да бъде обявено.**

Нека всички ние да имаме смелостта да казваме това – да наричаме грехът с неговото име - „ГРЯХ“

Някои думи трябва да бъдат премахнати от нашия речник; а други трябва отново да бъдат добавени.

*(Коментар: Струва ми се, че на фона на актуалното положение в нашата страна, тази статия е особено важна. Смело трябва да се изправяме срещу пошлата нагlost на samozабравилите се управници и да казваме, че грехът е грях, **въпреки че според техните закони понятието грях не съществува**. Да не забравяме, че когато чрез мълчанието си отказваме да защитим истината, самите ние извършваме грях. Д.Пр.)*

Да сменим “не мога” с “не искам”

(Рим. 12:21)

„Не мога“ и „не искам.“ Християните трябва **да бъдат много внимателни**, когато избират един от тези два израза. Изглежда, че ние предпочитаме да използваме „не мога.“

„Аз просто не мога да живея заедно със съпругата си.“

„Съпругът ми и аз не можем за общуваме помежду си.“

„Не мога да възпитам децата си така както трябва.“

„Просто не мога да прекъсна връзката с любовника (-цата) си.“

„Просто не мога да спра да преяждам.“

„Просто не мога да намеря време да се моля.“

Всеки християнин, който се отнася сериозно към Библията ще трябва да се съгласи, че в подобни случаи всъщност вместо „не мога“ трябва да бъде използван израз „не искам.“ Защо? **Защото на нас ни е дадена силата и способността да побеждаваме. Буквално!**

Всеки добър психиатър знае, че „Аз не мога“ и „Аз се опитвах“ са слаби извинения.

Ние всъщност казваме „Аз не искам“, защото не искаме да изберем да кажем: „С Божията помощ аз искам!“

А сега, върнете се обратно и сменете всичките тези „не мога“ в този непълнен списък с „не искам“ и вижте как това ще се отрази на самочувствието ви. Не е много добре, нали? **То е същото като в случая, когато избирате да не се подчините на Бога.**

Днес можете да изберете на бъдете човек, който „иска.“

Извинението може да бъде дефинирано като външната обвивка на разум, пълен с лъжа. (Майкъл Грийн – Илюстрации за Библейско проповядване.)

Експерт в причиняването на неудобство

(Изх. 3:1; Деян. 7:29-30)

Разгледайте внимателно как е протекъл през годините процесът на това обучение в пустинята, тъй като през същия процес преминаваме, както вие, така и аз. **Бог задължително трябва да проникне през няколко здрави външни стени в живота ни, преди да може да обнови душите ни.** Неговата настойчива цел е да премине през тези прегради и да стигне до вътрешната страна на човека. Както е потвърдил Давид: „*Ето, Ти желаеш да има истина в сърцето на човека и ще ми дадеш мъдрост вътре в мене*“ (Пс. 51:6).

Кои са тези съпротивляващи се обвивки в сърцата ни и как Бог пробива тази скрита част?

Първо, Той намира гордостта и използва шкурката на неизвестността и уединението, за да я премахва постепенно.

След това установява, че ние сме сковани от страх – боим се от нашето минало, тревожим се за сегашния си живот и сме ужасени от онова, което ни предстои – и Бог използва вървежа на времето, за да премахне този страх. Ние научаваме, че нещата изобщо не са неуправляеми, а са подвластни на Неговата ръка.

След това Той достига до преградата на недоволството – на тиранията на горчивината. Бог премахва тази обвивка чрез самотата. В тишината на Неговото присъствие ние придобиваме нова гледна точка към света, като постепенно се отказваме от любимите ни права и спираме да мислим за очакванията си, които ни превръщат в заложници.

Най-накрая, стигайки до основните житейски навици, Бог прониква във вътрешната ни същност **и там донася неудобство и лишения,** за да премахне този последен слой на съпротивата. Защо? Той прави това с цел да може да ни обнови в самата сърцевина на нашето съществуване.

Протегнете ръката си, за да се хванете за ръката на вашия Водач! Той е Господ на пустинята. Превърнете това във ваша пустиня. Най-ценният обект на Божията любов, е Неговото дете в пустинята. Ако беше възможно, през този период вие означавате повече за Него, отколкото през всеки друг период. Вие сте ценен като зеницата на окото Му. Вие сте любимият ученик, който научава своите най-трудни уроци. **Докато ви изпитва, Бог ви обича с неизмерима обич.**

Исус пръв е преминал през пустинята. Той е усещал горещината ѝ. Той е издържал на нейната самота. Той е приел нейната скромност и неясност. Той се е срещнал със самия Сатана, докато духали ветровете на пустиня. **И можете да бъдете сигурен, че Исус никога няма да забрави и никога няма да изостави всеки, който върви след Него през пясъка.**

Замислете се за вселената – това е важно

Рим. 1:18-20

Преди известно време, когато се намирах навътре в гората, аз легнах по гръб на земята и погледнах към небето, искам да кажа – буквално. Това беше една от онези ясни нощи през лятото, в които можете да виждате до безкраят. По небето се виждаха толкова много звезди, че чак беше плашещо. Необятността на небето красноречиво разказваше за славата на Бога. Никакви думи не са в състояние да опишат вярно величието на този момент. Един от моите учители обичаше да казва: „**Удивлението е неволна възхвала.**“ В тази нощ това се случи с мен.

Това, което слисваше ума ми, когато се вмъкнах в спалния чувал в онази нощ, беше следното:

„Всичко, което видях, беше част от нашата Слънчева система. Вероятно има може би стотина други като нея. А може би са хиляда? Или стотици хиляди...и всяка друга е много по-голяма от нашата? Кой знае?“

Но нека да ограничим мисленето си само нашата Слънчева система...една малка частичка от вселената над нас.

Един учен предложил една интересна аналогия, за да можем да си я представим по-лесно. Като начало, представете си идеално гладка стъклена повърхност, на която може да бъде забелязана и най-малката пращинка. После да смалим диаметърът на нашето Слънце от 1 392 000 км до 0,60 м и да поставим една топка с такъв размер, за да представлява Слънцето.

Изминете 82 крачки (с дължина около 0,6 м всяка) – 49,2 м и за да представите в същата пропорция първата планета от Слънчевата система, **Меркурий**, поставете една мъничко синапено семенце. След това направете още 60 крачки – 36 м и за да обозначите **Венера**, поставете едно обикновено бобено зърно. Отмерете още 78 крачки – 46,8 м и поставете едно зърно зелен грах, за да представлява **Земята**. Направете други 108 крачки – 64,8 м и за да обозначите **Марс**, поставете една главичка на топлийка. Направете още 788 крачки – 472,8 м и поставете един портокал на стъклената повърхност, за да представлява **Юпитер**. След още 934 стъпки – 560,4 м поставете една топка за голф, за да обозначите **Сатурн**.

А сега наистина се постарайте. Измерете още 2086 крачки – 1251,5 м и за **Уран** поставете една билиардна топка. Направете още 2322 крачки – 1393,2 м и така стигате до **Нептун** и го обозначете с една черешка. До тук сте изминали 4 км, а ние все още не сме говорили за **Плутон**!

Сега ние имаме гладка стъклена повърхност с диаметър 8 км, но въпреки това, тя е само мъничка частичка от небето. А сега си представете колко далече трябва да отидете **в същия мащаб**, преди да можете да поставите друга топка с диаметър 0,6 м, с която да обозначите следващата най-близка звезда. **Ще трябва да изминете 10732 км!** Километри, а не крачки! И това е само разстоянието **до първата** от милионите звезди на небето! И всичко това е в постоянно движение...съвършено синхронизирано...**това е най-точният часовник, познат на човека!** Думата „феноменално“ е недостатъчна за да опише това.

Нямало никакъв Бог? Всичко това е станало случайно? Шегувате ли се?

Слушайте внимателно: „*От сътворението на света невидимите качества на Бога – вечната Му сила и Божествената Му природа – са били ясно видими, било е разбирано от кой е било направено, така че хората са без никакво извинение*“ (Рим. 1:20 – мой превод) **Слисаният ум води до подгъване на коленете.**

Значимостта на един

(Ест. 1-10)

В нашият свръхнаселен и обезличен свят е лесно да подценяваме значимостта на единият човек. **При наличието на толкова много хора, повечето от които изглеждат по-способни, по-надарени, по-успешни и по-важни отколкото съм аз, кой съм аз да си мисля, че моят дял е толкова важен?**

Не се ли радвате, че Патрик Хенри (*Коментар: 1736-1799, юрист, оратор и политик, един от „бащите“ на американската нация, негов е прочутото искане през 1775 към краля на Великобритания: „Дай ми свобода или ми дай смърт!“* Д.Пр.) не е мислил по този начин? И Хенри Форд? И Мартин Лутер Кинг Мл.? И Уолт Дисни? И Мартин Лутер? И Уинстън Чърчил? И Джаки Робинсън? И Ървин Берлин? И Абрахам Линкълн? И Чарлз Уесли? И Мартин Андерсон?

Може би възразяване: „Човече, днешният свят е различен. Някога, в онези години е имало място, в което отделният човек е можел да се появи, но сега – няма начин!“ **Грешка. Бог винаги е подчертавал участието на отделния човек...и все още го подчертава.** (*Коментар: От гледната точка на Библията животът на християнинът е безкраен. А институцията на държавата е временна. Д.Пр.*)

Колко хора са били нужни, за да помогнат на жертвата, който е била ограбена на пътя за Йерихон? **Един Добър самарянин.**

Колко хора е избрал Бог за да се противопоставят на Фараона и да водят Изхода? **Един.**

Колко хора е използвал Господ за да привлече вниманието на жителите на Палестина и да подготви пътят за Месията. **Един.**

Никога не подценявайте силата на един!

Преди много векове една жена е мислела по този начин. Тя си помислила, че нещата са отишли твърде далече. И със сигурност тя не е мислела, че има нещо, което би могла да направи. Било само въпрос на време, преди всички евреи да бъдат избити.

Нейното име е **Естир**. Тя е била еврейка и съпруга на персийски цар, на човекът, който бил измамен да вземе едно неотменимо и унищожително решение. Всички евреи щели да бъдат убити.

Но ходът на събитията можал да бъде преобърнат от...досетете се колко много хора? Прав сте, **един. Една жена** – само един глас – спасил целия народ. Както е вярно за всеки човек, който се изправи в пролома, **тя пожелала да участва лично** и да се превърне в обект на велика жертва Или както е казала тя: „И

ако загина, нека загина“ (Естир 4:16). (Коментар: Да помним и прочутите думи на Дяконът Левски: „Ако загубя, ще загубя само аз, а ако спечеля – ще спечеля цял народ.“ Д.Пр.)

Моля ви, отхвърлете настрана всички извинения **и се запитайте**: „**Какво трябва да направя аз?**“
 Да, вие сам можете да направите промяната. Въпросът е: „**Ще я направите ли?**“
Ако вие не свършите своята част от работата, кой ще я свърши?

Издирват се...**мислещи хора**

2Пет.3

Днес забавлението е всичко. Всъщност, то е толкова важно, че ние даже имаме телевизионни програми и списания, посветени изцяло на забавлението. Всичко това **прави наистина трудно да се занимаваме със същественото, а не с повърхностното.** Заниманията със същественото включват в себе си: обширно четене, задълбочено изучаване, проникателно виждане, отхвърляне на фалшивото, научаването а фактите. Накратко казано: мислене!

Критикът Нийл Постман, автор на книгата „Да се забавляваме до смърт“ правилно твърди, че телевизията ни превръща от „култура, фокусирана в думите“ в „култура, фокусирана в образите.“ Даже съобщаването на новините е поставено под нарастващия натиск **повече да забавлява**, отколкото да информира.

Тед Копел, проникателният (бивш) водещ на програмата „Нощна линия“ нарича този стремеж „Уонатизиране“ (по името на Уона Уайт, водещата на предаването „Колелото на късмета“ в което участват известни личности, **чиято роля** в това шоу с висок рейтинг **е да изглеждат** умни и съобразителни и да казват „**здравейте**“ и „**довиждане**“). Говори така, както говорят бебетата. **Не мисли, просто гледай.** Не задавай въпроси, отпусни се. (Коментар: Забелязвате ли колко често по телевизията възхищението от нещо започна да се изразява със звучното и очевидно добре репетираното „Уаууу,“ което прилича на виене на гладен вълк, но иначе е много готино или с изразът „адски хубаво.“ Адът се превърна във върхът на удоволствието. Д.Пр.) Той казва: „В телевизията няма много място за сложността. Сега ние разговаряме с всеки и **не казваме абсолютно нищо.**“

Аз мога да понеса „Уонатизиране“ на някакво шоу. Но когато говорим за нашата вяра, „Уонатизиране“-то е недопустимо. Кога най-после ще се научим, че светите неща не могат да бъдат част от шоуто и да остават свети? Какво ще е нужно, за да ни убеди най-накрая в това, което Мъгеридж е казал толкова добре: „Не можете да представите едно истинско послание чрез средствата на една неистинска медия“? (Коментар: Мъгеридж: 1903-1990 – английски журналист и сатирик. На младини бил привлечен от комунизма, но след посещение в СССР станал яростен антикомунист. Той е още едно потвърждение на твърдението, **че който на 20 год. възраст не е станал комунист няма сърце, а който след 40 год. възраст продължава да е комунист – няма мозък.** Станал християнин и помагал за популяризирането на Майка Тереза в Западния свят. Критик на сексуалната революция и на употребата на наркотици. Д.Пр.)

Надеждата ми е в шепата вярващи хора, които все още вярват в мисленето...които имат незадоволим глад за учене...които ценят високо упоритата работа, която достига до знанието къде стоят те теологично **и въпреки това знаят къде трябва да се поклонят практически.**

Моят стремеж е **все повече хора да знаят в какво вярват и защо.** Хора, които могат за забележат фалшивите неща, преди те още да са влезли в заглавията на новините...които знаят, че някой „гуру“ говори ереси, въпреки, че неговите обещания изглеждат привлекателни. Хора, които не очакват някой да им каже коя е следващата крачка, която трябва да направят, които вътрешно са мотивирани да израстват, за изследват, да се учат.

Такъв вид прозорливост не идва автоматично. Мисленето е трудна работа, но, о, колко възнаграждаващо е то! И колко е важно за оцеляването.

Нещо повече, вие няма да се чувствате толкова заплашен следващият път, когато някой човек, който само е чул, че сте християнин, се наведе към вас и ви попита защо. Вашата защита ще има по-добър смисъл.

Имайте вяра, но имайте и план

(Из. 2:1-10)

Йохавел (Коментар: Майката на Аарон и Моисей - Чис. 26:59. Д.Пр.) имала план. Тя измислила един много ефикасен план. Иска ми се да спра и да размишлявам над това напрежение, което съществува между грижливото планиране и чистосърдечната вяра. **Дали те взаимно се изключват? Не позволявайте това да се случи във вашия живот!** Въпреки това, когато разговаряте с някои християни, вие може да бъдете подведен да мислите, че точно обратното е вярно.

Безработни мъже и жени идват при мен да ги съветвам, и ми казват: „Аз просто чакам Господ да ми осигури работа.“ Аз отговарям: „**Прекрасно. Къде подадохте молба за назначение?**“ „Не, аз не следвам тази рутинна процедура. Аз просто чакам Бог да ми намери работа.“ Аз казвам: „**О, така ли? Тогава се**

надявам, че вие нямате нищо против да останете безработен за известно време.“

Старото мото на войниците по време на Гражданската война е валидно за много области от живота ни: „**Вярвай в Бога, но пази сух барута си!**“ Иначе казано, поставяй живота си в ръцете на Спасителя, но винаги бъди нащрек. Правете всичко, на което сте способни, за да се подготвите за битката, разбирайки, че крайният резултат зависи от Господ Бог.

Да живеете с вяра не означава да престанете да мислите. Да вярваме в Бога **не означава да станем мързеливци, повлекани или пасивни и незаинтересовани.** Това е изопачаване на библейската вяра! Вие и аз трябва да вярваме в Бога за нашите финанси, но никой не ни дава правото да пилеем парите си глупаво. Вие и аз трябва да вярваме в Бога за безопасността си, когато шофирате, но не е мъдро да изпреварваме „слепешком“, ако правим това на завой на пътя, когато нямаме добра видимост. Ние вярваме на Бога за нашето здраве, но това не означава, че можем да пушим цигарите една след друга, да не си лягаме преди полунощ или да се храним с чипс и бонбони, **без това да се отрази зле на здравето ни.**

Да действате глупаво или необмислено, да очаквате Бог винаги да ви изважда от ситуацията, които сте създали – това изобщо не е вяра. Това е предположение и вероятност. Мъдростта казва **вие да направите всичко, което е по вашите сили и възможности**, а после да вярвате, че Бог ще направи онова, което вие не можете да направите, и да постигне това, което вие не можете да постигнете.

Вярата и грижливото планиране вървят ръка за ръка. И това винаги е така.

Историческо подчинение

(Изх. 12:1-28)

Инструкцията, която Моисей дал на народа на Израел, ще се предава от поколение на поколение. След като приключил със специалните указания за начина, по който израелтяните трябвало да се празнуват Пасхата, в Библията се казва: „*А когато децата ви попитат: „Какво искате да кажете с този обряд?“ вие ще отговорите: „Това е пасхално жертвоприношение...Тогава хората се наведоха ниско и се поклониха. После израелтяните отидоха и постъпиха така; точно както Господ беше заповядал на Моисей и Аарон - така направиха те*“ (Изх. 26-28 – мой превод).

Връщаме се отново към важната дума: **подчинение**. Фараонът не се подчинил. В резултат от това, той изложил както себе си, така и целия си народ на осъждането на Господа. А израелтяните чули Господното Слово чрез Моисей и **се подчинили**, чак до най-малката подробност. Вследствие на това те станали участници във велико освобождение. **Израелтяните влезли в историята на човечеството, а фараонът бил унищожен.**

Искам да поразсъждаваме малко на някои от тези стихове, преди за продължим напред. Личното ми убеждение е, че нашата лична най-голяма борба **НЕ Е в областта на разбирането** на волята на Бога; **най-голямата ни борба е в областта на подчинението ни на Бога.**

За да бъде пределно искрен ще кажа, че когато вие и аз погледнем в миналото на живота си, ние няма да намерим много случаи, в които **не сме разбирали** каква е волята на Бога, **а виждаме много случаи, в които ние упорито сме се съпротивлявали на волята на Този, който направлява стъпките ни.** Нашият проблем не е бил, че ние не сме знаели какво трябва да направим; **тогава нашият проблем е бил, че ние не сме искали да се подчиним стриктно на Божията воля.**

Това е основната борба в християнския живот. Отново и отново ясната истина на Бога е поставяна пред нас. Тя е достъпна за нас, ние я четем, чуваме как тя е обяснявана от амвона в църквата, в християнските книги и усещаме, че Святия Дух ни шепне: „**Да, това се отнася за теб.**“ Ние ясно разбираме това...**но се съпротивляваме.** А когато „картите бъдат свалени на масата,“ ние имаме склонността да казваме: „Аз бях планирал това да стане по друг начин.“ Връщайки се в спомените си назад, ние се чудим: „**Защо не се подчиних?**“ или „**Защо не последвах призива на Бога?**“

В някой повратен момент в живота ни – може би в няколко повратни моменти – ние трябва да си задаваме тези въпроси. Вие можете да кажете: „Почакай, Чък, Бог не призовава всеки човек да изпълни тази задача.“ Аз знам това. Но не за това говорим тук. **Ние не говорим за всеки човек.**

Въпросът е: „Как ти разбра, че Бог не призовава теб?“

Какво победата НЕ Е

(1Кор.15:57)

Победата не е веднъж и за всички, тя не е автоматично наследство. На християните трябва да бъде напомняно, че животът, който ни предоставя Бог – **изобилният живот – НЕ Е постоянна и непрекъсната поредица от победи.** Победата е на наше разположение, но тя не се случва автоматично. Мощта от която се нуждаем е там и трябва да бъде поискана, **но никога не трябва да си мислим, че християнският живот е „незабавен успех.“**

Победата не е приповдигнато емоционално състояние.

Християните не печелят победата чрез самовнушение или когато са в подходяща умствена настройка или чакайки, докато „усетят, че е правилно“ да действат.

Победата не е мечта, която е запазена са върх-светиите.

За разлика от самотния бегач на пистата, християнинът, който побеждава, прави това „чрез **Този, който ни обича**.“ Исус е винаги с нас и ние имаме Неговото обещание, че Той няма да ни изостави.

Победата не се случва, **докато ние чакаме пасивно**.

Много хора днес разгласяват духовно звучащата версия на философията „седи и чакай,“ **но победоносният християнин е съзнателно и лично въвлечен в процеса, който води до победата**. Ако искате да постигнете своите цели, **вие трябва да участвате в тяхното постигане до максимална степен**.

Победата, която искаме, никога не се случва автоматично.

Когато даваме, приличаме на Бога

(Йоан 3:16)

Скоро след края на Втората световна война, най-тъжната гледка за американските войници, които подреждали парчетата от руините в опустошената Европа, **била гледката на сирачетата, които гладували по улиците на разрушените градове**.

Един войник, пътувайки с джипа си, видял малко момченце, което било прилепило носа си към витрината на една сладкарница. Вътре сладкарят месел тесто за следващата порция понички. Гладното момче гледало мълчаливо, следейки всяко движение на сладкаря. Войникът спрял джипа до бордюра на тротоара, слязъл и незабелязано се доближил до момчето. През изпотеното отвътре стъкло то можело да види предизвикващите прилив на слюнка в устата понички, докато те били изваждани от фурната и изпускали пара. Слюнка потекла от устата на момчето **и то тихо изстенало**.

Сърцето на войника се изпълнило с милост към сирачето и той го попитал: „Сине, искаш ли няколко от тях?“

Момчето сепнато казало: „О, да, бих искал!“

Американецът влязъл в сладкарницата, купил една дузина понички, поставил ги в един книжен плик и се върнал вън при момчето, което стояло в мъгливата и студена Лондонска сутрин. Усмивнал се, подал плика на момчето и казал: „Ето, вземи ги.“

Когато се обърнал за да се отдалечи, той усетил дръпване по униформата си. Обърнал се обратно и чул детето да пита тихичко:

„Господине... вие Бог ли сте!“

Никога не приличаме толкова на Бога, освен когато ДАРЯВАМЕ.

Кръгът в пустинята

(Иzx. 17:1-16)

Всеки от нас си има свой собствен кръг в пустинята. Някои се мъчат да носят цял колчан, пълен с деца у дома, а други нямат никакви деца. Вашето изпитание може да не е свързано изобщо с дома; то може да е свързано с работата ви. Може би имате проблем с взаимоотношенията с хората; може би вие ги дразните и имате трудности с общуването си с тях. Поради това Бог ви обгражда с хора и ви шлифова, за да бъде променен вашия дълготраен египетски навик. Други хора имат проблеми с парите; вие живеете под дулото на недостатъчните пари, с които разполагате. А може би вашият проблем е свързан с учението в училището или университета. Това е вашата пустиня.

Вашата пустиня не се отделя от вас, даже когато отлетите със самолет на няколко хиляди километра, за да живеете на друго място. **Където и да отидете, вашият египетски апетит ви придружава**. Работата на Бога не свързана само с превеждането ви през Червено море, за да стигнете до спасението, но и да ви даде Обещаната земя след като преминете през пустинята. **Често пъти решението да повярвате в Господа е кратък път до олтара, но зрелостта винаги е оженена за времето**.

През тази седмица запомнете следното. **Вие никога не сте изживели 7-те дни които ви предстоят и никога няма да ги изживеете отново**. Бог иска вие да се учите от собствения си опит в пустинята. **Той иска да промени вашия апетит, да промени вашите навици, да промени вашия стил и чрез целия този процес – да промени целия ви живот**.

Както съм писал вече и на други места, такива дълбоки вътрешни промени не стават внезапно; Те започнаха при кръста, където вие отпуснахте ръце и и приехте Божия дар, Исус Христос. Сега може би е вашето време да кажете: „Господ Исус, това е твоят момент. Давам Ти сърцето си и живота си като Твое дете.“

Нека никога да забравяме уроците по история, независимо дали те са уроци от нашата лична история

или са уроците от историята на древния Израел. И нека се придържаме към думите на моята гимназиална учителка по история, г-жа Елин: „**Има две неща, които вие можете да направите с историята: можете да не я знаете или можете да се учите от нея.**“

Ученето от уроците на миналото може да е трудно нещо, **но невежеството е скъпо нещо.** По-добре е днес да учим безценните уроци, **отколкото утре да търсим стотинки в знойната пустиня.**

Милостта е бавен ход

(Ис. 30:1-26)

Изборът на времето за действие е толкова важно, **колкото е и самото действие.** Вие просто не се намесвате със сила. Даже ако притежавате това, което е нужно...даже ако държите точно това парченце, което е така оформено, че подхожда на липсващото парченце в живота на друг човек...вие не можете да го поставите на мястото му. **Вие не трябва да се опитвате да правите това.**

Трябва да правите това, което е най-трудното нещо за милостта да направи.

Вие трябва да чакате.

Даже когато има недоволство и бунт? Да, даже когато има недоволство.

Даже когато се извършва грях? Да, често пъти даже в такъв случай.

Даже когато другите хора страдат, лишавани са от илюзиите си и преминават през мъката на погрешното разбиране, душевната болка и безсънните нощи? **Колкото и да не ви се вярва – да, даже в такива случаи.**

Има моменти (не винаги, но често), когато по-добрата част от мъдростта **ни въздържа да се намесим** и да се опитаме да убедим човека да приеме нашата помощ. Моментът не е подходящ, поради това ние чакаме.

Даже Господ чакал, както когато Исая Му разказал за народа, който Господ нарекъл „**непокорните деца**“ (Ис.30:1). Тези хора били пълни със срам, укори, незаконни взаимоотношения, потисничество и безскрупулно отхвърляне на свящото Божие Слово. Нежеланието им да се покаят добавяло обида към вредата.

Но какъв е бил отговорът на Йехова? Скрито далече в първата част на ст.18 има едно невероятно твърдение: „**Затова Бог бленува да бъде милостив към вас и поради това Той чака на небето, за да се смили над вас**“ (мой превод).

Вместо да нахлуе в тъмните пътища на Юда, крещейки“ „Покайте се!“ и да хвърля ярки светкавици, които да изложат на показ мръсния боклук на тяхното непокорство, Господ потропва с крак, скръстил ръцете Си...**и чака.** Даже Господ не ни натрапва Своя път. Той чакал да дойде правилното време.

Нашият Господ иска да подреди правилно **разбърканите парченца в живота ви.** Но Той чака...милостиво чака докато дойде правилният момент.

Дотогава, когато вие се уморите от начинът, по който живеете...докато най-накрая го видите такъв, какъвто той всъщност е.

Докато се изморите да се борите...да ръководите сам живота си...**докато видите бъркотията, която правите в него.**

Докато осъзнаете, че имате нужда от Него. Той чака...

(Коментар: *Насила можем да вземем, но насила не може да дадем. „Насила хубост не става“ Д.Пр.)*

Мисли

Фил.4:8

Мислите са терморегулаторът, който определя това, което постигаме в живота си. Ако храня мозъка си със съмнения, неверие и обезкуражение, точно така ще се чувства тялото ми през деня. А ако настроя терморегулатора си към мисли, които са пълни с далновидност, жизненост и победа, аз мога да разчитам, че такъв ще бъде денят ми. **По този начин, вие и аз ставаме такива хора, каквито са мислите ни.**

Нито Дейл Карнеги, нито Норман Пийл са авторите на това послание. **Бог е неговия автор.** „**Защото каквито са мислите вътре в самият човек – такъв е той**“ (Пр.23:7 – мой превод). „**Затова, подгответе умовете си за дейност**“ (1Пет. 1:13 – мой превод).

Мозъкът е „фабрика за мисли,“ която ежедневно произвежда хиляди, а може би и стотици хиляди мисли. Продукцията на вашата фабрика за мисли се ръководи от двама майстори. Единият от тях ще наречем г-н Победа, а другият – г-н Поражение.

Г-н Победа се е специализирал в производството на основания **защо можете да живеете победоносно** с живота, защо можете да се справите с всяко нещо, което се появи на пътя ви, защо сте повече от способен да победите. Г-н Поражение е експерт по обратното. Той създава основания **защо не можете да успеете,** защо сте неспособен, защо трябва да се откажете и да станете жертва на тревоги, провали, обезкуражения и

непълноценност.

Давайте положителен сигнал и г-н Победа ще се погрижи мозъкът ви да бъде изпълван с **окуражаващи мисли**. Но г-н Поражение винаги стои в готовност, очаквайки от вас негативен сигнал (който вие бихте нарекли „реалност“ или „здрав разум!“ и когато той получи този сигнал, той произвежда обезкуражителни, унищожителни и деморализиращи мисли, които скоро ще ви накарат да се убедите, **че не можете или не трябва да правите определено нещо**.

Независимо дали са позитивни или са негативни, мислите стават по-силни, когато са подхранвани от постоянно повторение. Това обяснява защо толкова много хора са мрачни, посърнали и в потиснато настроение...и защо онези хора, които са жизнерадостни и ентузиазирани, продължават да бъдат такива. (Коментар: Чърчил е дал следното брилянтно определение за успеха: „**Успехът – това е способността да преминаваш с ентузиазъм от един провал към следващия**.“ Д.Пр.)

Как ще работи автомобилът ви, ако всяка сутрин преди да тръгнете за работа вие загребвате една шепа кал и я поставяте в картера на двигателя ѝ? Двигателят ви много скоро ще престане да работи. Същото е валидно и за живота ви. Мислите, които са негативни, разрушаващи и дразнещи, произвеждат ненужно износване и триене във вашия умствен двигател. Те ви отклоняват в канавката на пътя, а през това време другите ви изпреварват.

Вие имате нужда **само от един майстор** във вашата фабрика на ума. Неговото име е г-н Победа. Той с желание иска да ви помага и е на разположение за всички членове на Божието семейство.

Неговото име е Святият Дух, Помощникът.

Ако г-н Поражение е много натоварен с работа като майстор във вашата фабрика, уволнете го и наемете нашия майстор! Ще бъдете удивен колко гладко ще започне да работи фабриката ви под Неговото ръководство.

Насърчаване

Евр. 10:24-25

Когато се спрем, за да анализираме смисълът на думана „насърчавам“, тя приема ново значение. **Насърчението е акт на вдъхновяване на другите с подновен кураж, дух и надежда**. Когато насърчаваме другите, ние ги подтикваме, стимулираме и утвърждаваме.

Не ме интересува колко влиятелен, уверен или зрял може да изглежда човека - истинското насърчение никога не пропуска да му помогне. Повечето от нас се нуждаят от солидни дози насърчение, когато се сражават в окопа. **Но обикновено ние сме твърде горди за да признаем това**. За нещастие, тази гордост преобладава сред членовете на Божието семейство така, както преобладава и сред невярващите.

Полезно е да помним разликата между високата оценка и утвърждаването. Ние оценяваме високо това, което човека прави, а утвърждаваме човека, който го прави. Високата оценка идва и си отива, защото обикновено тя е свързана с нещо, което той е постигнал. **А утвърждаването отива по-надълбоко**. То е насочено към самият човек, независимо дали е мъж или жена. И въпреки че насърчаването обхваща смисъла както на високото оценяване, така и на утвърждаването, **ние по-рядко утвърждаваме**.

Всеки от нас се нуждае от насърчаване – от някой, който вярва в нас, който отново ни уверява и ни подсилва. Който ни помага да се изправим след някой тежък удар, да се върнем в нормалното си състояние и да продължим по пътя си. Който ни предоставя повишена решимост, въпреки трудностите.

Даже когато не сме печелили правото да бъдем оценявани високо, ние все пак можем да бъдем насърчаващи и утвърждаващи. **Днес насърчете някой човек!**

Не се бойте!

(Иzx. 12:31-14:14)

Гледано от човешка гледна точка, да бъдем в затрудненото положение е ужасно преживяване. Ако останете в такова положение достатъчно дълго, вие ще започнете да се съмнявате в самите корени на вярата си. **Отново и отново ще търсите някой, когото да обвините; обикновено това ще е някой от волачите**.

Поради това съм изключително впечатлен от отговора на Моисей. Той не казал, както много хора са склонни да кажат: „**Бог помага на тези, които сами си помагат**.“ Хората си мислят, че тази познатата фраза идва от Библията. **Това не е вярно! Не, Бог помага на безпомощните!**

Обърнете внимание на библейският отговор отговор на Моисей в Изх. 14:13: „**Не се бойте!**“ Колко странен е този съвет. Не можете ли чуete неговите израелски последователи? „Хей, Моисей, египтяните ни настигат. Те имат колесници, лъкове, стрели и остри копия. А ти ни казваш: „Не се бойте“? Какво става с теб, човече? Ти трябва да си сложиш нови очила? Не виждаш ли, че те идват? Боже, спаси ни от този късоглед пастир!“

Моисей отговорил: „**О, аз много добре ги виждам. Но въпреки това ви казвам: „Не се бойте!**“

Има рецепта за хората, които се намират в затруднено положение, от което няма изход! Не се страхувайте, стойте спокойно, наблюдавайте идването на Бога **и спрете да говорите!** Най-трудно е четвъртото, защото ние просто искаме да се оплачем или да кажем на някой в какво затруднено положение се намираме. Но Бог няма нужда да бъде информиран. Той знае затруднението. **Той просто чака ние да се успокоим и да мълкнем.**

Когато сме в положение, от което няма изход, отведени от Бог на правилното място, **там вие ще откриете, че някои затруднения са проектирани специално за вас.** Поради това Моисей казал: „Вижте, нека да останем спокойни. **За нас тук има огромно благословение, което ще загубим, ако избягаме.**“

Нали знаете каква е обичайната паническа реакция? Първо - се изплашваме. Второ - бягаме. Трето – сражаваме се. Четвърто – разказваме на всички какво се е случило. Божият съвет е да правим точно обратното. Да не се страхуваме. Да оставаме спокойни. Да наблюдаваме как Бог работи. Да мълчим.

Тогавата Той върши Своята най-добра работа в наша полза. Бог побеждава! След това Той се справя с нашето затруднено положение по начин, който е точно обратен на нашия начин. **Господ стой и чака ние да спрем и започнем да Го чакаме да се намеси.**

Незначителните хора

1 Кор. 12:19-25

Измъкнете един надраскан лист с паметта си и вижте колко добре ще можете да отговорите на следните въпроси:

Кой обучи Мартин Лутер на неговата теология и кой вдъхнови неговия превод на Новия Завет?

Кой посети Дуайт Мууди в неговата обушарница и му говори за Христос?

Коя беше съпругата на Чарлз Хедън Спържън?

Коя беше старицата, която в продължение на 20 години се моли вярно за Били Грѐм?

Кой помогна на Чарлз Уесли да стане композитор на химни?

Кой са били родителите на набожният и надарен пророк Даниил?

Е, как се справяте? Преди да се извините за неспособността си да отговорите на тези въпроси, като кажете, че те са „незначителни“, **спрете се и помислете.** Ако не е имало такива неизвестни хора – такива незначителни хора – **голяма част от църковната история щеше да липсва.** И животът на много хора щеше да остане недокоснат.

Незначителни хора. Колко нужна е тази група от мъже и жени...слуги на Царят...но въпреки това безименни в царството! Мъже и жени, които с мълчалив героизъм и с вярно усърдие напускат фокуса на прожектора и живеят в сянката на известните личности.

Като Джим Елиът, (*Коментар: 1927-1956, евангелски християнин, мисионер, един от 5-те мисионери, убити в Еквадор при опита си да евангелизира едно местно племе. Д.Пр.*), който веднъж казал: „**Мисионерите са група неизвестни хора, които са опитват да възвисят Важният.**“

Слава на Бога! Ние сме сред елитната група, спомената в 1 Кор.12: „**някои от частите, които изглеждат най-слаби и най-маловажни, са всъщност най-необходимите...И Бог сглоби тялото по такъв начин, че допълнителна почит и грижа да се дава на тези части, които иначе могат да изглеждат по-маловажни**“ (ст.22, 24 – мой превод).

Ако не беше ги имало тези героични „незначителни хора,“ следващата неделя ние нямаше да имаме никаква озвучителна система, нито осветление, нито отопление, нито климатизиране в нашите църкви. Нямаше да имаме домове, в които нашите гимназисти да могат да се събират в неделните вечери, за да пеят и да общуват. Нямаше да имаме служители в църквата и учители, които работят заедно зад сцената.

Незначителни хора...възвисяващи Важният!

Молите ли, че вие сте един от хората, които изпълняват своята роля зад сцената? **Благодарете на Бога, че ви е дал тази възможност.**

Правете това, което можете

(Марк 6:33-44)

Преди много години едно момче се озовало сред огромна тълпа – по-голяма от всяка друга тълпа, която било виждало. То отишло там поради любопитството си, понеже чуло, че наблизо бил един човек на име Исус.

Тъй като не знаело колко далече ще отиде и колко време ще остане там, момчето опаковало за себе си храна за един малък обяд – 2 малки рибки и парче хляб.

Внезапно един мъж го потупал по рамото и го попитал какво държи в ръката си. А следващото нещо, което момчето научило било, **че с неговият обяд били нахранени повече от 5000 души!**

След като Исус получил малкото количество храна на момчето, нямало никакви ограничения какво

можел да направи Той от нея.

Чувствате ли се малко объркан? Започвате ли да осъзнавате, че сте заобиколен от хора, които казват, че са извършили велики дела, **а вие можете да правите само обикновени ежедневни неща**? Може би сте паднал в кладенеца на сравнението и се давите в обезкуражението, сравнявате се с..... и стигате до заключението, че това което правите вие е несравнимо по-малко от онова, което прави той или тя.

Обръщам се към всички, които се чувстват обезсърчени и са изкушени да оценяват твърде критично собствения си живот и да счита, че са незначителни: **Бъдете смели! Горے главата! Правете това, което можете!**

Проницателност

(Марк 6:45-56; Лука 24:36-45; Кол.3:2; Евр. 5:1-14; 1Пет. 1:13-15; 3Ц. 4:29)

Готови ли сте за изненада? Всяка минута вие мигвате по 25 пъти. Продължителността на мигването е около 1/5 от секундата. Следователно, ако направите едно 10-часово пътуване с автомобил, движейки се със средна скорост от 60 км/час, **вие ще изминете 30 км със затворени очи**.

Аз знам факти, които са много по-изненадващи от този факт. **Някои хора преминават през целия си живот със затворени очи**. Те гледат, но не „виждат“, т.е – „не разбират“... те наблюдават повърхностното, но пропускат да видят под повърхността... **те се фокусират върху образите, а не върху същественото**...образът е представен на екрана, **но „схващането“ липсва**. (Коментар: Колко ловко телевизията ни превръща в пасивни консуматори на всичко, което тя ни „сервира.“ Великият Чарли Чаплин има една сцена във филма „Диктаторът“, в която той е показан как стои здраво завързан на един стол, а пред устата му един робот поставя кочан варена царевича, нанизан надлъжно върху въртяща се ос. Чаплин е принуден да го яде, въпреки че не му се иска, а след като го изяде, веднага му бива поднасян нов кочан...и така – докато припадне. Ето това прави телевизията с нас. **Така прогресивно затъняваме. Способността ни да схващане атрофира**. Д.Пр.) Ако можем да оприличим живота с картина, те ще виждат цветовете, но не и геният, който я е нарисувал. Ако оприличим живота с пътуване, те ще забелязват пътя, но не и величествените и възхитителни природни гледки. Ако го оприличим с ястие, те ще ядат и пият, но няма да забележат изящната красота на порцелановите съдове и деликатният вкус на виното, използвано при направата на соса на ястието. Ако оприличим живота със стихотворение, те ще прочетат отпечатаният текст, но изобщо няма да обърнат внимание на страстта на поета. Премахнете проницателността **и вие веднага ще принизите живота до нивото на съществуването**, с чести проблисъци **на скука и безразличие**.

Хората, които **нямат** проницателност, живеят предимно в сферата на очевидното...очакваното и първичното. Техните интереси се измерват с дължината и ширината, но не и с дълбочината. Моля ви да разберете, че аз в никакъв случай не съм критичен към хората, които НЕ МОГАТ да вникват по-дълбоко. **Аз съм критичен към хората, КОИТО МОГАТ, НО НЕ ИСКАТ**. Аз не соча с пръст към НЕСПОСОБНОСТТА, **а към ОТКАЗЪТ да бъде използвана наличната способност**. (Коментар: Ние се възхищаваме на хората, които притежават някакъв талант. А би трябвало да се запитаме, как те го използват и дали го развиват и усъвършенстват с упорит и постоянен труд? Колко много талантливи хора са се провалили точно поради таланта си, защото не са разбирали, че даденият ни от Бога талант **ни задължава**. Д.Пр.) Като конкретна илюстрация, вижте лодката с учениците на Исус в Марк 6, непосредствено след като Исус по чудотворен начин нахранил хиляди хора с няколко хляба и няколко рибки, Той ги изпратил в лодката, за да отидат с нея на отсрещния бряг на езерото, а той се усамотил на едно тихо място в планината за да се моли. По-късно се извила буря в езерото и учениците се ужасили. Скоро след това Исус дошъл да ги спаси, усмирил водата в езерото и бурния вятър и ги уверил, че няма никаква причина да се страхуват. Марк коментира това с думи, които си заслужава да бъдат запомнени: Те били напълно удивени, **защото не придобили никаква проницателност от случаят с хлябовете, понеже сърцето им било закоравяло** (виж Марк 6:51-52).

Това се е случило, не защото те не се били способни да разберат. Те не са искали да разберат! Уилям Баркли от Глазгоу казва: „Техните умове са били невъзприемчиви.“ (Коментар: „Вари го, печи го – Тодоран си остава Тодоран.“ - нар. поговорка. Д.Пр.). Това е бил основният проблем. Тези хора са били безчувствени, тъпи и бавно схващащи. Те не били тъпи поради природната си ограниченост, **а поради техният избор**. Те не се нуждаели толкова от съжалението на Исус, а преди всичко от Неговия упрек. До този момент те вече били прекарвали достатъчно време, изложени на въздействието на чудесата, извършвани от техният Учител и би трябвало да отговорят с ясна проницателност на обстоятелствата, в които се озовали. Ако бяха приложили на практика това, което бяха наблюдавали по-рано същия ден, когато били нахранени хилядите хора, техният отговор на бурята щеше да е проницателен.

Текстът в Евр.5 е насочен днес към подобни ученици. Дълги часове те слушали учението на Словото и се имали много шансове в живота си да прилагат на практика истините, които са научили. Но какво се казва в този текст? Той казва, че някои от тях станали „**лениви в слушане**“ - тъпи, мързеливи, бездейни, хора на които им липсва проницателност. Зрелостта – резултатът от смесването **на проницателността с практическото приложение** - днес се среща рядко...и поради това не може да се прави разлика между

доброто и злото – способност, която се постига чрез „обуздаване на чувствата.“ често пъти е очевидна поради нейното отсъствие.

Какви са някои от практическите награди от проникателността? Проницателните родители обикновено отглеждат деца, които са спокойни, реализирани, отпочинали, свободни да творят нови идеи и да мислят самостоятелно. Самотните зрели хора, които са проникателни, не се чувстват задължени непременно да създават семейство – и то колкото по-рано, толкова по-добре.

Проницателните учители създават атмосфера, която е благоприятна за обучението. Проницателните ръководители спомагат за развитието на служителите и остават чувствителни към нуждите им. Проницателните ученици и студенти научават много повече, отколкото се изисква изучавания предмет – те наистина събират знанията си парченце по парченце.

Призовавам ви: Отворете си очите! Мислете! Прилагайте на практика наученото! Слушайте! Има огромна разлика между нуждата от мигане и ненужната слепота.

(Коментар: Тълковният речник дава следното определение на думата „проницателен“: (1) Който вниква дълбоко; наблюдателен, остър. (2) Който правилно и бързо схваща същността на работата, прозорлив, дълбокомислен. Д.Пр.)

Рискът в милостта

„Всичко ми е позволено, ала не всички е полезно; всичко ми е позволено, но аз няма да бъда владян от нищо.“ (1 Кор. 6:12 – мой превод)

Рискована ли е милостта? Бъдете уверен, че животът ви е рискован. Наясно съм, че тази тема е наистина спорна; особено когато призовавам за ново събуждане на свободата на християните в Христос. Някои ще приемат това, което пиша за милостта и ще се ядосат. Други ще прочетат неправилно това, което пиша и ще ме цитират погрешно, ще ме разбират погрешно и ще ме обвиняват, че се грижа малко за светостта на Бога, защото (според думите им), аз давам свобода на хората да извършват грях.

От друга страна, някои хора от лагера на плътското желание ще ми благодарят за разкриването на тяхната вина, защото в своето погрешно разбиране сега те ще считат, че им е позволено да продължават да живеят според своя разпуснат и безгрижен начин. Искане ми се всички тези неща да не се случат, но това е рискът, който аз съм готов да приема, като не скрия нищо, с цел пълното послание на милостта да бъде представено.

Да, милостта, която е представяна със всичката ѝ очарователност и красота, е рискована. Пълното послание на милостта извежда прелъстителите на милостта, като и убийците на милостта от незнанието им за това, което всъщност става в живота!

Нека да се върнем при един ключов стих, който ще ни помогне да разрешим загадката. *„Следователно, тъй като бяхме оправдани чрез вяра, ние имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос.“* (Рим. 5:1 – мой превод)

С цел всеки човек да стои уверено и да бъде в мир пред светият и справедлив Бог, този човек задължително трябва да е праведен. От това следва, че ние се нуждаем от оправдание. Спомняте ли си определението за оправданието? То е суверенен акт на Бога, чрез който Той обявява за праведен вярващият грешник, докато той все още е в своето греховно състояние. Това не означава, че вярващият грешник спира да върши грехове. То даже не означава, че вярващият грешник е направен праведен в смисъла, че внезапно е станал завинаги съвършен. Грешникът е обявен, че е праведен. Бог суверенно дарява с дарът на вечния живот грешника в момента, в който той повярва и по този начин го обявява за праведен, докато грешникът все още живее живот, маркиран от периодични грехове. Той не се е присъединил към църква; не е започнал да дарява 1/10 от дохода си на църквата. Той все още не се е отказал от всичко, за да върви след Христос. Той не е бил кръстен. Той не е обещал да живее самопожертвувателен, неопетнен и чист живот. Той просто е взел дарът на вечния живот. Той е променил начинът си на мислене към Христос (разкаяние) и е приел безплатния дар на Бога, който не може да бъде заслужен чрез дела. Точка.

Сделката е сключена. По милост, единствено чрез вяра, Бог обявява грешника за праведен (оправданието) и от този момент нататък оправданият грешник започва процес на израстване към зрелостта (освещаването). Ден след ден, малко по малко, той научава какво означава да живее живот, който отдава почит на Христос. Може ли това да стане незабавно? Няма никакъв начин!

Моля ви да разберете, че да бъдете оправдан не означава „просто, все едно че аз никога не съм извършвал грях.“ Често пъти чувам това твърдение и то винаги ме тревожи. Всъщност, то отслабва пълното въздействие на оправданието. Оправданието всъщност означава: Въпреки, че аз все още от време на време извършвам грях и установявам, че не съм способен да спра да извършвам грехове за постоянно – Бог ме обявява за праведен, когато аз вярвам. И понеже ще продължа от време на време да извършвам грях, аз намирам още по-силна причина да бъда благодарен за милостта. Като грешник аз заслужавам отмъщение. Като грешник аз се страхувам от справедливостта. И също, като грешник, милостта е моята единствена

надежда за спасение.

В най-чистата си форма, милостта е лишена от всякакъв земен смисъл!

(Коментар: Тъй като сме християни, ние не трябва да се оплакваме, че не получаваме това, което ни се иска, а трябва да се радваме, че благодарение на Божията милост не получаваме това, което заслужаваме. Д.Пр.)

Свободата да избираме свободата

(Втор. 30:20)

Иска ми се да можем да гарантирам на всички нас пълната свобода от греха през 365-те дни на годината, но това е невъзможно – докато сме тук на земята. Постоянната безгрешност (теолозите я наричат „безгрешно съвършенство“) **няма да е наша** да й се наслаждаваме, докато не ни бъдат дадени прославени тела и ние не отидем у дома на небето. Но добрата новина е, че **не е нужно** постоянно и ежедневно да грешим. Милостта ни е освободила, за да се подчиняваме на Христос.

“Но да благодарим на Бога, че вие бяхте слуги на греха, но въпреки това се покорихте от сърцето на този вид учение, което ви беше дадено. И тогава, бидейки освободени от греха, вие станяхте слуги на праведността.“ (6:17-18 – мой превод)

Чудесна, чудесна истина! Понеже избрахме праведността, ние се наслаждаваме на начин на живот, който е белязан чрез благословиите на Бога, постоянството и силата. **Милостта ни прави свободни да избираме правилно**. Ние можем да решим да вървим с Бога и да извличаме сила от Него, за да посрещаме каквото и да е, което животът ни сервира. Или можем да решим да изоставим Бога и да понесем неизбежните последствия от това решение. Следващият път, когато сте изкушавани да се подчините на вашия стар земен господар, спомнете си това: Милостта ви кани да се върнете и да намерите прошката, **но това не изтрива автоматично белезите**, които придружават греха; някои от тези белези **може да останат с вас** през целия ви живот.

Въпреки ужасните последствия, които грехът може да донесе, милостта освен това означава, че ние **позволяваме на другите хора свободата да избират**, независимо от това, какво ще изберат. Ако ги лишим от тази свобода, ние злоупотребяваме така, както злоупотребяват хората, които използват свободата като позволение да извършват грях. Аз съм **твърд привърженик на взаимната отговорност**, но милостта означава, **че аз няма да ви принуждавам**, да ви манипулирам, да ви съдя или да ви контролирам, нито пък ще ви позволя вие да се отнасяте така към мен. Това означава ние да продължаваме да помагаме на другите да станат свободни, **като им предоставяме пространство за дишане**. Това означава преднамерено да позволяваме на всеки от нас да си замине, да израства и да се учи самостоятелно; в противен случай ние никога няма да се наслаждаваме на свободата са плаваме в в океана. За повечето от нас, **да позволим на другите да си отидат** нито е естествено, нито е лесно. Защото сме загрижени, ние имаме склонността да даваме на хората намек или съвет. **Мисълта да им позволим да направят грешка или да паднат, е извънредно болезнена за нас, но Бог се отнася към нас точно по този начин, буквално всеки ден от живота ни.**

Ние сме склонни да стискаме, да се вкопчавме, а не да пускаме...да поставяме хората в рамка и да не им даваме пространство за дишане, докато те не приемат формата на нашата матрица.

Сега не седете просто там!

(Пс. 108)

Една стара година свърши. Нова година ни се усмихва със своите 12 месеца на неизвестното. Цял океан от възможности, включващи както слънчеви дни, така и някои бури с виещи ветрове и огромни вълни, носещи се над неизследваните морски простори. Ако си позволим, ние можем да станем много изплашени от потенциалните опасности и толкова привикнали към обмислената безопасност, че така да пропуснем приключението.

Разбира се, това е единият вариант – да се превърнем в картоф, който се е излегнал в шезлонг на плажа, в човек, който гледа към хоризонта и се забавлява с някои мисли, които започват с: „Някой ден...“ или „След 1-2 години аз ще...“, но после се обляга по гръб в шезлонга и продължава да наблюдава. **Но какво щеше да стане, ако и Христофор Колумб се беше задоволил просто да си строи пясъчни замъци по бреговете на Испания?**

Трябва да признаем, че някои хора нарушават правилата на здравия разум, когато решават, че е нужно да направят някаква промяна. Лари Уолтърс постъпил така. 33-годишният шофьор на камион извършвал скучни превози с камион насам-натам, докато най-накрая скуката и еднообразието го принудили да направи нещо. Това се случило в далечното лято на 1982. **Той решил, че достатъчно е достатъчно**; имал нужда от някакво приключение. И така, на 2 юли същата година в Сан Педро, Калифорния, той завързал за един градински стол с облегалки за ръцете 42 балони, пълни с хелий, с които метеоролозите изследват атмосферата и се издигнал във въздуха. Бил въоръжен с един въздушен пистолет, за да стреля в няколко

балона, ако прецени, че се е издигнал твърде високо. Той бил шокиран, **когато твърде бързо се издигнал на височина 5000 м.** Но не само той бил шокиран. Изненадани летци докладвали на озадачените служители, контролиращи въздушния трафик, че виждат „*някакъв мъж, седящ в градински стол да лети в небето.*“

Най-накрая Уолтърс се оказал достатъчно разумен и започнал да стреля в няколко от балоните, което му позволило да се приземи безопасно на Лонг Бийч около 45 минути след излитането. **Когато бил питан защо е постъпил толкова неразумно, Уолтърс обикновено отговарял по един и същ начин: „Това беше нещо, което трябваше да направя... аз не можех просто да си седя там.“**

Между бездействието и правенето на нещо толкова абсурдно има огромно пространство, в което си заслужава да се опитваме да направим нещо полезно. Помислете за десетките неща, които Бог прави, за да ни научи и за многото начини, чрез които ние ще Го виждаме да работи в Новата година!

Но аз трябва да ви предупредя: **вие трябва да се променяте... и това няма да става лесно.** Марк Твен е бил прав, когато е казал: „**Единственият, който обича промяната, е подмокреното бебе.**“

Нека да излизаме от старата и уморена рутина - това е една от тайните да оставаме млади и енергични.

Сравняване

(2Кор. 10:1-18; Гал. 6:1-5; Яков 2:1-12)

Ако мога да избира една известна фраза от паяжината на 14-я век и да изтрия от нея прахта, за да привлече вниманието ви, тя е: **СРАВНЕНИЯТА СА ОТВРАТИТЕЛНИ.**

Ненавистни...отвратителни, противни. **Ако искате да бъдете жалък тленен човек – тогава сравнявайте!** Вие сравнявате, **когато поставяте някой човек край друг човек, с цел да подчертаете различията или да покажете приликите.** Това се отнася за сравняването на местата, на нещата, както и на хората. Ние можем да станем толкова изкусни в тази дейност, че да поддържаме нашата пристрастеност чрез неосъзнатата сила на навика. Непреднамерено колелцата на мисленето ни влизат в коловозите **на този отвратителен начин на мислене.**

Образец № 1: Ние сравняваме себе си с другите. Вече може би си представяте резултатите. Вие или сте подтиквани да се почувствате самодоволен и горд, защото вашата сила е победила неговата слабост... или още по-често – вие започвате да се чувствате заплашен, посредствен и потиснат, защото сте загубили при сравнението с другия човек. Стремейки се да подражавате на човека, с когото вие самият сте решили да се сравнявате, вие започвате да се плъзгате надолу от приятното плато на вашето „истинско аз“ до потъващите пясъци на „Аз не знам кой съм.“ Понякога това води до крайността да играете някаква роля, в която се опитвате по всякакъв начин да приспособите и да промените вашият образ, за да подхожда към рамката на някой друг, на когото искате да приличате. **По-просто казано, вие залагате истинската си самоличност, за да възприемете една фалшива маска.** Това е отвратително! Павел е написал подобно мнение до една църква, която станала прочута с нейната група от хора, които обичали да сравняват:

„Защото не смеем да оценяваме или да сравняваме себе си с някои от онези, които препоръчват сами себе си; но те, като мерят себе си със себе си и като сравняват себе си със себе си, те не са мъдри.“ (2Кор. 10:12 – мой превод)

В 2Кор. 10:13 ни казва: „**Нашата цел е достигнем до Божият план за нас**“ (мой превод). Не Божият план за някой друг, **а Божият план лично за вас.** Най-голямото желание на Бога за нас е ние да изпълним **Неговият план за нас в собствения ни живот.** По Неговият начин – в определеното от Него време

Образец № 2: Ние сравняваме другите с други хора. Това е по-лошо, отколкото е несправедливо. **Това е глупаво. И често пъти е жестоко.** Децата най-много страдат от добронамерени възрастни, които изброяват талантите на някое дете пред друго дете, водени от някакво несполучливо усилие да мотивираме. „Виж сестра си Деби. Ако тя можа да получи „Отличен б“ по математика, значи и ти можеш.“ Или: „Виж колко лесно Джими се научи да плува. Ти защо се страхуваш толкова много?“ Такъв вид сравнение **е отровен** – това отравя представата на детето за себе си и всъщност **задушшава** тази мотивация, която родителят се стреми да разпали.

Но децата не са единствените жертви. Хората сравняват проповедниците и учителите, църковната философия и подредбата на богослужението, солистите и ръководителите на хора, личностите и молитвите, съпругите и майките, семействата и приятелите, къщите и колите, заплатите и служебните постове, образованието и умението в търговията, съпрузите и бащите, тежестите и грижите, луксовете и ограниченията, болката и удоволствието. **Това е отвратително!** Защо не приемаме хората, местата и нещата **точно такива, каквито те са?** Това не е ли проява на истинска зрялост? Защо **не приемаме и не се приспособяваме** към различията толкова бързо и ентусиазирано, както Бог прощава нашите грешки и застава зад нашите усилия да се опитваме отново и отново? **Когато любовта тече като река, приemanето расте.**

Знаете ли кое е това нещо, което дърпа рязко изпод краката ни чергата от вчерашната рутина и ни предизвиква да се извисим и да огряваме днешните часове и минути? **Разнообразието!** Не еднообразието на дните донася свежа мотивация и стимулиращ ентузиазъм – точно обратното – липсата на еднообразие, **наличието на разнообразие** запазва нашето отношение да е позитивно и приятно. Да се опитваме да сравняваме един ден с друг ден, а след това да се оплакваме, че днешният ден не е като вчерашният – това наистина е глупаво и безумно. Същият принцип е валиден и при сравняването на хората.

А сега слушайте много внимателно: Бог, нашият мъдър и творчески Създател, е благоволил да направи **различен** всеки човек и **никой от нас не е съвършен**. **Колкото по-скоро разберем и приемем този факт, толкова по-високо ще се ценим и приемаме помежду си, точно така, както нашият Създател е планирал за нас.** Всъщност има само едно нещо, което е по-лошо от постоянното сравняване **и то е всички да си приличаме**. Можете ли да се сетите за нещо по-отвратително? *(Коментар: Людмила Живкова, това „светило“ на комунизма, точно към това ни призоваваше – всички да бъдем „всестранно развити личности“! Представяте ли си този ужас и скука – всички са всестранно развити личности, еднакви като калъпи сапун или като кибритени кутии! Колко прав е бил Радой Ралин, когато написа за нея следната епиграма: „Сврако мила, сврако мила, где така си се качила? Не съм „сврака мила“, ами съм Людмила, и не съм „се качила“, ами тук съм се родила.“ Д.Пр.)*

Съгласие с несъгласията

(1Кор.12:12)

Колкото и много да се стреми към мира, колкото позитивни и тактични да сме, въпреки това ще има случаи, когато възникват несъгласия. Както е казал един шегаджия: „**Животът не е точна наука,**“ което ме отвежда до 4 факти, с които всеки, или поне повечето от нас, биха се съгласили.

Несъгласията са неизбежни. В книгите си винаги съм подчертавал **колко важни са многообразието и личните качества на всеки човек**. Недостатъкът на това е, че това оставя отворена вратата за различни мнения. Казвам „недостатък“ само защото тези неизбежни различия могат да доведат до силни несъгласия. Ще има противопоставящи се гледни точки и многообразие на становищата по повечето теми. Вкусовете на хората се различават, както и техните предпочитания. Поради това произвеждат ванилия, шоколад и яagodов сладолед, поради това произвеждат различни марки и модели автомобили. Поради тази причина в САЩ имаме демократи и републиканци, консерватори и либерали... и умерени. Напрежението е вградено в нашата система. Нали заради това е свободата, включително и религиозната свобода. Аз съм абсолютно твърд в теологичните си убеждения, **но това не означава че вие (или който и да е друг) е длъжен да се съгласява с мен**. Всичко това обяснява защо считам, че е много важно да оставяме „свободно пространство“ в нашите взаимоотношения. **Теологичното убеждение на някой човек може да оставя непреклонно, но взаимоотношенията му с другите хора задължително трябва да са гъвкави**. Лидерите особено трябва да оставят такова „свободно пространство,“ ако се надяват да намалят натиска от неизбежните междуличностни напрежения и се надяват за евентуални подобрения.

Добре между християните понякога ще има несъгласие. Когато бях по-млад, на мен би беше трудно да разбере това. Не можех да разбира как двама души, които обичат Господа с еднаква страст и които вярват в Библията с еднакво усърдие, **могат да стигнат до различни заключения**. В умствената ми настройка, според която $2 \times 2 = 4$, аз бях убеден, че всички християни стигат до еднакви заключения. **Не е така!** За мое изумление скоро установих, че не само има различни мнения по една и съща тема, **но и че Бог е имал дързостта да благослови хората, които не са съгласни с мен**. Мисля, че д-р Боб Куук, когато беше президент на The King's College, беше казал мъдро: „**Бог си запазва правото да използва хората, които не са съгласни с мен.**“ Ще отида още по-далече и ще кажа, че сега съм убеден, че **Бог не е като „кон с кепенци на очите,**“ каквито са **много от Неговите хора**. Установих, **че е много по-лесно да се живее с Бога, отколкото с много от Неговите последователи**. Той е много по-толерантен **и със сигурност е пълен с повече милост и прошка,** отколкото сме всички ние.

За разлика от нас, когато прощава, Той забравя греховете и прегрешенията и ги изхвърля толкова далече, колкото са далече изтокът от запада. Може би сте чували историята за един човек, който обичал Бога, но не можел да победи някакъв свой грях. Отново и отново през седмицата той отивал пред Бога и изповядал едно и също прегрешение. С цялата си искреност казал на Бога колко силно мрази това, което е направил и колко е благодарен заради Божията милост, която му прощава. Не искате ли да научите, че в събота на същата изпълнена с борба седмица, човекът отново застанал на колене и казал: „Отново съм тук, Господи, със същият грях... и моля за Твоята прошка и искам Ти да ме очистиш от него.“ За негова изненада той чул как Бог го запитал: „**Какъв грях?**“

На небето **няма да има деноминации**, нито категории християни – ще има само една необятна компания от светци и само тогава ще има съвършена хармония в сърцето и пълно съгласие. А до тогава, осъзнайте това – даже сред християните ще има несъгласие.

Във всяко несъгласие има едни и същи две съставни части: (а) тема и (б) различни гледни точки.

Темата обикновено е нещо конкретно и включва първопричини. Гледните точки са субективни и включват в себе си личните особености. И точно в това е същността на сблъсъка, който може да бъде дефиниран като несъгласие по тема, поради противоположни гледни точки. Ще бъда искрен с вас: Всеки път, когато съм помнел тези две основни съставни части по времето на някакво несъгласие, аз съм успявал да запазя спокойствие и способността да мисля ясно. Когато съм ги забравял, почти без изключение не съм успявал да договоря с мъдрост да бъде приета моята гледна точка по време на спора. Нещо повече, съжалявал съм за нещо, което съм казал в разгорещеността на спора. Помненето на тези две прости съставни части винаги са ми помагали да оставам спокоен. Защо? Следващият факт ще предостави отговора.

В много от несъгласията всяка от страните има своето логично основание. Колкото и „либерално“ да ви се струва, че звучи това, осмислете го, преди да го изхвърлите като непотребно. В много от случаите, когато съм имал спор с брат или сестра, които са били непреклонни в защитата на своята гледна точка както и аз, **съм стигал до разбирането, че проблемът не се състои толкова в заключението „Аз съм прав, а ти грешил.“ а всъщност е правилно заключението: „Аз гледам на това от моята гледна точка, а ти гледаш на него от друга гледна точка.“** В повечето от несъгласията и двете страни имат своите силни и слаби основания, което означава, че нито една от страните не е категорично права.

Въпреки това, всяко несъгласие може да води до сериозен и постоянен разрыв във взаимоотношенията...и понякога (това може да ви изненада) **точно това е Божията воля.** Има времена, в които Бог избира за разпространи добрата новина за Своя Син по-бързо в различни посоки, като направи двама Негови слуги (*Коментар: Като Павел и Варнава. Д.Пр.*) да имат голямо несъгласие. Когато те се разделят и служат ефикасно в две различни направления, Бог постига по-висока цел,отколкото ако те бяха в съгласие.

Тази страшна дума “дисциплина”

(1Кор.6:12-20)

Е, добре, хора...отново дойде това време. Стигнах до унижителното положение да имам само 2 костюма, едно спортно сако и един чифт панталони, **в които с мъка успявам да се напъхам.** Край на извиненията! Уморих се от добрите намерения, от тайните обещания пред себе си, от пъшкането и охкането когато сутрин ставам от леглото и особено от думите, изречени с добри намерения на хората, които идват за пръв път в нашата църква: „Вие изглеждате...ъъ...**различен** от това, което очаквах“ Предполагам, че това е по-добре отколкото: „Вие изглеждате...ъъ...**дебел.**“

Забавното нещо, свързано с прекомерното тегло е...че то не може да бъде скрито! Поради това алтернативите са: (а) да не обръщаме внимание на това и да лъжем себе си, казвайки, че никой не забелязва, (б) да се шегуваме с това, (в) да се опитваме да решим проблема за едно денонощие – което е изкусително, но глупаво, или (г) да осъзнаем проблема и да започнем да изпълняваме реалистичен дългосрочен план за неговото разрешаване.

За мен, това е интелигентна диета (ох!), придружена от програма за редовни физически упражнения и настройка на ума „**направи го или умри**“, която е решена да постигне поставената цел, последвана от постижим ежедневен план, който трябва да бъде изпълняван ежедневно.

Лично аз нямам нужда от свиване, за да се свия. Но имам нужда от дисциплината с главна буква Д. (Освен това може би ми помага и мисленето за награда, която е различна изяждането на една ягодова мелба.) Вие разбирате за какво ви говоря, нали? **Ако искам да избегна големите широчини, ще трябва да изминавам големи дължини, за да направя това да се случи.** Ако и вие сте в моето положение, и вие ще трябва да направите същото.

Но защо ви разказвам всичко това? Щеше да е много по-лесно и по-малко притеснително за мен да не казвам нищо, да си правя упражненията скришом и да започна да отслабвам. Веднъж вече правих това и имаше добър резултат. **Но се появи проблем, когато отслабнах до желаното тегло – разпространи се слух, че съм болен от рак!** Жена ми Синтия даже получи 1-2 картички, **в които имаше съчувствия.** Поради това – не това е пътят!

Споменавам за това, защото имам нужда да се отчитам пред някого, а и ние имаме нужда да ни бъде напомняно колко важен е външният ни вид. Въпреки, че в светът около нас на това се отдава прекомерно значение, **поради някаква странна причина ние, християните, имаме склонността да подценяваме важноста на външния си вид.** Но нашите тела са предназначени да бъдат „*храм на Светия Дух*“ и ние трябва да „*прославяме Бога*“ в тези тела (1Кор.6:19-20).

Поради това, нека да се отнасяме сериозно към нещо, което сме пренебрегвали, извинявали или с което сме се шегували достатъчно дълго. Що се отнася до мен, аз ще трябва да отслабна с около 30-тина килограма? А вие?

Оглеждали ли сте се скоро в огледалото? Би ли могъл храмът на Божия Дух да получи част от вашето внимание, за да бъде върнат в състоянието, в което този храм трябва да бъде?

Тъмната страна на величието

(Бит. 39:19–21; 41:50–52; 45:4–8; Пр. 18:12; 1 Пет. 1:3–9)

„Тук лежи най-съвършеният управител на хората, който светът някога е виждал...и сега той принадлежи на вечността.“

За кого са казани тези думи?

За някой от Цезарите? Не. За Наполеон? Не. За Александър Велики? Не. За Айзенхауер? За Патън или за МакКартър, или за някой по-ранен военен стратег като Грант или Пършинг? Не. Те не са казани за нито един от гореизброените? А може би за Рокне или Ломбарди? Не. *(Коментар: Прочути играчи и треньори по американски футбол в миналото. Д.Пр)* Или за Лутер, Калвин, Уесли или Спържън? Отново отговорът е не.

Няма никакво съмнение, че те са били казани за велик лидер, за могъща и убедителна личност, нали? Със сигурност за някой, на когото са се възхищавали заради успехите му? Според мен – **това зависи от гледната точка.**

Когато бил на 7 години, семейството му било принудително извадено от дома им поради съдебно решение. Наложило се той да започне да работи, за да помага за издръжката на семейството.

Когато бил на 9 години и бил още срамежливо и малко момче, умряла майка му.

Когато бил на 22 години, той загубил работата си като служител в магазин. Искал да се запише да учи в юридически университет, но се оказало, че нивото на образованието му не е достатъчно добро.

Когато бил на 23 години взел кредит, за да стане съдружник в един малък магазин. Три години след това съдружникът му умрял, оставяйки му огромен дълг, който той трябвало да изплаща в продължение на дълги години.

Когато бил на 28 години, след като дотогава в продължение на 4 години имал любовна връзка в една млада жена, той ѝ предложил да се оженят, но тя му отказала. Преди това той имал любовна връзка с друга млада жена, но тя умряла.

Когато бил на 37 години, след два неуспешни опити, на 3-я път бил избран за депутат в Конгреса на САЩ. Две години след това се кандидатираше отново, но не успял да бъде преизбран. Трябва да добавя, че по това време той имал здравословен проблем, който днес биха нарекли разстройство на нервната система.

Когато бил на 41 години, той преживял още една душевна мъка като добавка към нещастният му брак – умрял 4-годишният му син.

На следващата година не бил одобрен да работи в Службата за контрол на земеделските земи.

Когато бил на 45 години се кандидатираше за сенатор, но отново загубил.

Две години по-късно загубил предварителните избори за номиниране за вице-президент.

Когато бил на 49 години се кандидатираше отново за сенатор...и отново загубил.

Добавете към това безкрайната поредица от критики, погрешно разбиране, грозни и неверни слухове по негов адрес и дълги периоди на депресия и ще разберете, че няма нищо чудно в това, че съвременниците му го презирали и оклеветявали злобно.

Но когато бил на 51 години, той бил избран за Президент на САЩ...**а неговият втори мандат бил прекъснат от неговото убийство.** Докато умираше в една малка къща, намираща се в близост до мястото, където бил застрелян, **един бивш негов политически противник (Едвин Стентън)** произнесъл подходящата фраза в негова почит, която цитирах в началото на тази статия. **Сега вече знаете, че тя е била произнесена за най-вдъхновяващият и най-почитаният президент в историята на САЩ – Абрахам Линкълн.**

Колко странна е нашата съдба! Очаровани от заслепяващите светлини, от капризните аплодисменти на публиката, от заливането ни с успеха, ние рядко проследяваме нишките, които ни водят до този крехък и мимолетен връх. Горчиви страдания. Несправедливи и незаслужени обиди. Самота и загуба. Унизителни провали. Изтощителни разочарования. Невъзможна за разбирането болка, изстрадана в долината и пукнатините, които използваме за катеренето ни от дъното до върха.

Какво късогледство! **Вместо да приемаме факта, че никой не заслужава правото да бъде водач, ако преди това упорито и настойчиво не е минавал през болката, страданието и провала,** ние негодуваме против тези неканени гости. **Отнасяме се към тях като врагове, а не като приятели.** Забравяме, че отличителните черти на величието **не се доставят в книжна кесия от капризните богове.** Отличителните черти на величието не са като татуировките, които набързо поставяме на кожата си.

Не, хората, които наистина са достойни да вървим след тях, **са платили дължимата сметка. Те са преминали през финансовото стопяване, били са бити, били са преоформяни и закалявани.** За да използвам думите на учителят от Тарс (апостол Павел) ще кажа, че те носят по телата си „**жигосаният щемпел на Исус**“ (Гал.6: 17 – мой превод). Или казано с други думи, те носят „белезите от бичуването и раните,“ които ги свързват с цялото човечество.

Не е чудо, че когато такива хора преминават от времето във вечността, те „принадлежат на вековете.“

Търсене

(Кол.1)

„Първото ми директно виждане на Титаник трая по-малко от 2 минути, но изумителната гледка на неговия огромен черен корпус, стърчащ като кула на дъното на океана ще остане завинаги в паметта ми. Мечтата на целия ми живот беше да намеря този огромен кораб и през последните 13 години това търсене господстваше в живота ми. **Сега, най-после, това търсене свърши.**“

Тези думи са написани от Роберт Балард, след като открил призрачният корпус на „Титаник,“ лежащ на своето самотно легло на повече от 3 км дълбочина на дъното на Северния Атлантук. В продължение на почти ¾ век, от началото на април 1912, великият кораб беше честван като легенда, задно с 1522-та души, които потънаха заедно с него в ледените води на стотици мили от бреговете на Нюфаундленд.

Няколко пъти изследователят използва една и съща дума, за да опише мечтата на живота си: „**търсене.**“ Това означава преследване, претърсване или както образно се казва в тълковния речник: „**Търсенето е рицарско начинание в романтичното средновековие, в което обикновено се включва и рисковано пътуване.**“

Какво е вашето „търсене“? Имате ли „мечта на живота си“? Има ли нещо, което достатъчно „господства в живота ви,“ за да задържа вниманието ви в продължение на 13 или повече години?

Ако няма търсене, живота бързо деградира до мрачно черно и бледо бяло, до диета, която е твърде хилава, за да изкара когото и да е сутрин от леглото. **Търсенето подхранва нашия огън.** То отказва да ни позволи да се носим по течението и да събираме отпадъци. То държи мозъка ни под напрежение и ни кара да продължаваме да вървим напред.

И Бог също е ангажиран с вечното търсене. **Някога замисляли ли сте се за това?** Всъщност, Неговото изпълнено с приключения пътуване е влетено в навсякъде в тъканта на Новия Завет.

Една от нишките е в Рим.8:29, където се казва, **че Той ни приспособява според образа на Неговия Син:** „**Които предузна, тях и предопредели да станат приспособени към образа на Своя Син**“ (мой превод).

Друга нишка е Фил.1:6, където ни се казва, че Той е започнал Своята „**добра работа**“ в нас и Той няма да спре.

На друго място Той даже ни нарича Свое „**творение**“ (Еф.2:10).

2Петър отива дотам, че прави списък на нещата, включени в това търсене: „**вяра...морална добродетел...познание...самоконтрол...постоянство...благочестие...братолюбие...любов**“ (2Пет.1:5-7).

Качества на характера в Неговите деца – това е Неговото търсене. И Той няма да спре, докато не завърши докрай Своя „списък на неща, които трябва да бъдат проверени.“ Кога ще стане това? Когато ние почиваме в мир...нито ден по-рано. **Благодаря Ти, Господи.**

А ако си мислите, че сте пристигнали, тогава може би вие даже не сте започнали търсенето си.

Търсенето на човека

(1Йоан 3:16-20; Мат. 11:25-30; Пс. 62:5-8; 91:1, 2)

Милостта казва: Бъди мъдър, опознай себе си.

Рим казал: Бъди силен, възпитавай себе си.

Юдеизмът казва: Бъди свят, приспособявай се.

Епикурейството казва: Буди чувствен, наслаждавай се.

Образованието казва: Бъди изобретателен, разширявай обхвата си.

Психологията казва: Бъди самоуверен, реализирай се.

Материализмът казва: Бъди алчен, угаждай си.

Гордостта казва: Бъди ненадминат, рекламирай себе си.

Аскетизмът казва: Бъди незначителен, потискай себе си.

Дипломатията казва: Бъди умерен, контролирай себе си.

Комунизмът казва: Бъди колективен, предпазвай себе си.

Хуманизмът казва: Бъди способен, вярвай в себе си.

Филантропията казва: Не бъди егоист, раздавай себе си.

И т.н и т.н - продължава търсенето на човека. Не е чудно, че хората са объркани! Вземете която и да чиния с мисъл от този шведска маса на човешката философия, а след това изяжте докрай цялото й съдържание...**и вие ще установите, че страдате от най-тежката форма на стомашно разстройство, която можете да си представите.** Съдържанието на чинията може да мирише добре и даже да задоволява вашият риторичен вкус, докато я погълнете...но то ще ви остави гладен, притеснен и търсец нещо друго, което да ви задоволи.

Думите на Роло Мей често прекъсват мисленето ми, когато размишлявам над тежкото положение на

днешните търсеци мъже и жени: **То е демонстрация на старият и ироничен навик на хората – започваме да бягаме по-бързо, когато се изгубим.** (Коментар: *Добре кучетата, когато се изгубят, се спират и започват да душат и да се оглеждат, за да разберат накъде трябва да вървят. А ние хукаме да бягаме накъдето ни видят очите. Д.Пр.*)

И наистина е така! Огледайте се във вашия офис утре и има шанс да видите живият пример на някой, който все още търси, все още бяга, за да намери вътрешно задоволство. Излезте утре от вашия апартамент или къща и погледнете от кръстовището на две улици...чуйте ревят на автомобилите...вгледайте се в съседите си. Тези гледки и звуци показват хора, които са загубили пътя си – **за да се добави трагедия към вече съществуващата трагедия** – те не знаят къде да го намерят. Много от тях са полагали големи усилия да „бъдат религиозни“ или „да живеят според златното правило“ или „да бъдат искрени,“ но все още тичат слепи, отегчени и объркани.

Те се опитват да запълнят празнотата вътре в себе си „с каквото и да е, но само едно нещо.“ (Коментар: Датският философ Сьорен Киркегор е казал: „**Най-трудното нещо за човека е да избере едно единствено нещо.**“ Д. Пр.) Те са уморени. Както е казал Хенри Торо: „**Огромното мнозинство от хората живеят в тихо отчаяние.**“

Смелият и брилянтен агностик Робърт Ингерсол прекарал дълги години от живота си в противопоставяне и нападане на Библията и на твърденията на Христос. На смъртния си одър...в края на своето бягане, той казал: „Животът е тясно перде между два студени и голи върхове на две вечности. Ние безполезно се борим да погледнем отвъд тези върхове. Ние викаме силно, но единственият отговор е ехото от нашия ридещ вик.“ Стремещът на Ингерсол е най-добре описан от надписът на задната броня на една кола, който прочетох, докато отивах на работа: „**Не вървете след мен...аз съм изгубен.**“

Пилат Понтийски, прочутият губернатор на Юдея, разговарял с Исус от Назарет. По време на разпита, който провел, той чул, че Исус казал, че „**всеки, който е от страната на истината, слуша Моя глас**“ (Йоан 18:37 – мой превод). В отговор Пилат попитал: „**Какво е истината?**“ Този въпрос виси тежко на тънката жичка на разума в умовете на много хора в този момент. Пилат не изчакал да чуе отговора. Исус може би щеше да му каже, че единствено Той притежава думите, които задоволяват живота...**защото единствено Той е „пътят, истината и животът“** (Йоан 14:6).

Християнството не система на човешка философия, нито е религиозен ритуал, нито е сборник от морално-етични правила – **християнството е участие в божествен живот чрез Христос.** Отделно от Пътят няма вървене...отделно от Истината няма никакво знание...отделно от Живота няма никакъв живот.

Бог казва: **Бъди в Христос,** почини си от себе си.

Чрез всичко това

(Из. 2:15-25)

По-добре е да вярвате, че Моисей, въпреки че е бил напъхан в далечен ъгъл на пустинята, е научавал последните новини от пътниците в керваните, които преминавали през Мидианската пустиня. Когато чул, че юдеите в Египет плачат, сърцето му се е изпълвало с жалост за тях. **Но за разлика от преди, той чакал и се осланял на Бога.**

Той не се опитал да организира спасителна група. Не се промъкнал тайно в Египет като убиец или саботьор. **Не и той! Той вече бил научил този урок.**

Знаете ли кой е този, който продължава да издига **всички тези нереалистични стандарти в живота ви?** Знаете ли кой **повдига летвата толкова високо,** че вие да нямате никаква надежда да я прескочите?

Вие сте този човек! Вие правите това. А и аз правя същото. Нашият небесен Отец не постъпва така. Псалмистът ни казва: „**Той познава нашето естество, помни, че ние сме пръст**“ (Пс. 103:14). Ние си мислим, че поради нашите грехове с нас е свършено, но Бог ни казва: „**Не,** ти си само в началото на пътя. **Продължавай да вървиш!**“ Ние все още се опитваме самостоятелно да освободим юдеите в Египет.

Нашият проблем **не е,** че сме се проваляли. **Нашият проблем е, че не сме се проваляли достатъчно.** Ние не сме били **принизени достатъчно. ЗА ДА НАУЧИМ ТОВА, КОЕТО БОГ ИСКА НИЕ ДА НАУЧИМ.** Ние все още се опитваме самостоятелно да освободим юдеите в Египет.

И така, какво се опитвате да докажете? Кой се опитвате да впечатлите? Защо не излезете от тази въртележка на хамстерите **и просто да бъдете себе си?** Молете се заедно със Светия Дух Бог да ви подготви, а после да ви използва, така както на Него му харесва, заедно с тъмната ви страна и всичко друго. **Вие ще бъдете удивен, как това ще премахне напрежението от вас.**

Сега, в този момент, вие и аз сме получатели на дар от Този, който ни обича такива, каквито ние сме: **непътни, дефектни, провалени и всичко останало.** И тъй като това е дар, вие можете да протегнете ръцете си и да го вземете. Вижте там – това е вашето име на етикета, точно под панделката.

Името на дарът е **милост.**

Шпионин в небето

(Пс.19)

Позволете ми да ви представя космическият телескоп „Хъбъл“. Един експерт казва: „Не е преувеличено да кажем, че създаването на „Хъбъл“ представлява такова подобрене на най-съвременните съществуващи телескопи, каквото е било създаването на първия малък телескоп от Галилео Галилей през 1609 год. за човешкото око...„Хъбъл“ може да види звездите по националното знаме на САЩ от около 5000 км разстояние...„Хъбъл“ ще записва снимки...чрез електронни записващи устройства на светлината, които са толкова чувствителни, че биха могли да открият светлината на фотографска светкавица, намираща се на разстояние, равно на разстоянието от Земята до Луната (Коментар: 382 000 км. Д.Пр.).

Благодарение на „Хъбъл“, за нас ще се отвори едно стряскащо ново измерение, **защото то ще ни върне назад във времето**. За да разберем това, представете си светкавица, която блясва на небето. След около 5-6 секунди ние чуваме гръм. Всъщност, ние чуваме назад във времето. Звукът на гърма ни сигнализира за едно събитие, което – благодарение на светкавицата – ние знаем, че се случило 5-6 секунди по-рано.

Астрономът Ричард Хермс използва тази аналогия, за да опише способността на „Хъбъл“ **да ни помогне да видим далечното минало** чрез силата на неговата способност да вижда на огромни разстояния. Той ни предлага: „А сега, вместо звуковите вълни от гръмотевицата, си мислете за светлинни вълни, пътуващи от една далечна галактика до космическия телескоп „Хъбъл“ над земята. Светлината се движи много по-бързо (Коментар: Скоростта на звука е 300 м/сек, а на светлината е 300 000 000 м/сек. Светлината се движи 1 млн. пъти по-бързо от звука Д.Пр.), но разстоянието е толкова огромно, че трябва да измине определено количество време, преди светлината да дойде от там до тук. Една „светлинна година“ се равнява на разстоянието, което светлината изминава за една година и е равна на 5,800,000,000,000,000 км (5,8 трилиона км.). „Хъбъл“ ще бъде способен да улавя образи, които са пътували в продължение на 12,000,000,000,000 години (12 билиона год.)

А сега готови ли сте за това? Това означава, че ние ще бъдем способни да видим събития, които са се случили, когато вселената е била 12.000.000.000.000 години (12 билиона год.) по-млада!

Днес (10.02.2019), мислейки си за всичко това, аз прочетох следните познати стихове: „*Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да управлява деня, а по-малкото светило, за да управлява нощта; Той създаде и звездите. Бог ги постави в пространството на небесата*“ (Бит. 1:16-17 – мой превод).

А какво би станало, ако някой от най-далечните сигнали от „Хъбъл“ разкрие доказателство за съзидателната ръка на Бога? Това би трябвало да е достатъчно, за да превърне даже най-циничните учени, които сега живеят с възбуда, предизвикваща пришки по кожата, във вярващи хора, зяпаща с отворена уста от удивление.

„*О, невидим свят, ние те виждаме; О, невидим свят, ние те докосваме; О, неопознаваем свят, ние те познаваме*“ („Божие царство“ от Франсис Томпсън)

Бог и единствено Бог

(Йов 28:1-28)

Позволете ми да предложа едно просто определение на **мъдростта: Мъдростта е гледане на живота от Божията гледна точка**. Когато използваме мъдростта, ние гледаме на живота така, както Бог гледа на живота. Поради това е ценно да мислим с мислите на Бога. Тогава гледате на житейските трудности и изпитания по начина, по който Бог гледа на тях. Гледате на семейния живот и на отглеждането на децата така, както Бог гледа на тях. Обяснявате сегашните събития така, както Бог ги обяснява. Тогава виждате всичко в дългосрочна перспектива. **Виждате истината, въпреки че всичко около вас е измама и лъжа**.

Нека да направим още една крачка по-нататък и да дадем определение на друга дума от Библията: **разум**. Какво означава това? **Разумът означава да отговаряме на житейските борби и предизвикателства така, както Бог иска ние да отговорим**. Не да се паникьосваме или да се объркваме. Нито да се отказваме от нещата, които са ценни за нас, нито пък като правим компромис с почитеността си. Вместо това, когато имаме разбиране, **ние отговаряме на житейските предизвикателства така, както Бог иска ние да отговорим**. Ние Му се доверяваме. Ние вярваме в Него. Отказваме да се страхуваме. Не действаме в живота си според човешките си подбуди, нито пък живеем в хармония със днешната политически коректна култура.

Колко ужасно важно е да живеем твърдо в мъдростта и да реагираме разумно. **Не можем да намерим нито мъдростта, нито разума чрез собственото си усилие или търсене**. Бог ни дава милостиво и двете. В Йов 28:20 има два чудесни въпроси: „*Тогава откъде идва мъдростта? И къде е скривалището на разума?*“ (мой превод)

Въпросът не е: „Откъде мога да получа съвет?“ Нито пък: „Откъде идва мнението?“ Аз мога да ви

изброя имената на 10-ина източници, но повечето от тях не си заслужава да си губите времето даже да ги изслушате. Тогава, откъде идва тази мъдрост? Къде можем да намерим истинския разум?

Може да сте защитили 4 докторски дисертации и пак да нямате мъдрост и разум. От висшето образование със сигурност няма да придобиете проумяване за страха от Господа. Даже в най-престижните университети не се предлага нито един курс на темата „страх от Господа.“

Тогава кой е източника на мъдростта и разума? **Бог и единствено Бог.** Чрез “страх от Господа“ аз се отнасям с величествено уважение към Бога, придружено от лична омраза към греха. Сега можем да видим защо Соломон е написал: „*Страхът от Господа е началото на мъдростта и познанието на Светият е разум.*“ (Пр.9:10)

Вървете покорно след Бога

(Йов 40:1-5)

Отговорът на Йов ме накара да се замисля какво казва това за нашия свят през 21-я век. Колко нужно е това послание за нашето време!

Първо: **Ако Божиите пътища са по-високи от моите, тогава аз се покланям с покорство пред Него.** Резултатът от това е поведение на **истинско смирение**. Подчинението на Божията воля е белег за истинското смирение. И всички ние можем да употребяваме огромна доза от това. Колко необичайно е да срещнем човек със смирен дух в нашето време, **особено сред способните, високо интелигентните и успешните хора.**

Второ: **Ако Бог ръководи всичко, тогава накъдето и да насочва стъпките ми, аз ще вървя покорно след Него. Какво облекчение носи това!** Най-накрая мога да се отпусна, тъй като **не аз** ръководя.

Неотдавна говорих по време на една конференция на пастори в Библейския институт „Мууди“ в Чикаго. Най-ясният спомен от тази конференция беше един огромен надпис, който беше окачен над сцената, за да биде добре видим и четен през цялото време, докато бяхме заедно. С големи и дебели букви на него пишеше: **ОТПУСНЕТЕ СЕ ВСИЧКИ - ПОНЕ ВЕДНЪЖ ВИЕ НЕ РЪКОВОДИТЕ!**

Залата беше пълна с пастори – **1500 души!** И всеки от нас обикновено ръководи (**така си мислим!**), само за да покаже на присъстващите на тази конференция и да ни напомни да се отпуснем – **не ние** ръководим. Това беше окуражаващо облекчение за всички присъстващи.

Това е надписът, който Бог е разпънал пред Йов. „Йов, ти не ръководиш нищо; това е Моя отговорност. **Ти си мой слуга; Аз съм твоят Господар.** Аз знам какво правя.“ Понеже Бог знае какво прави, накъдето и да насочва стъпките ми, аз просто ще вървя покорно. Какво окуражаващо облекчение трябва да носи това!

Какво чувство ще ви обхване, ако позволите на Бог да ръководи живота ви - облекчение, чувство на безсилие или паника? Какво можете да направите, за да си помогнете и да почивате под Неговото ръководство?

Истинска свобода

(2Ц.6:16-23)

Защо израелтяните са били толкова развълнувани при внасянето на Божия Ковчег на Завета в Йерусалим? Защото те били свободни. **Когато се подчинявате на Бога, вие сте свободни. Когато не Му се подчинявате, вие сте в робство.** В очите на всички хора около нас ние сме в робство, защото те са в грях, но въпреки това те считат, че са свободни. Но те не са свободни. **Танцува свободно този, който се покорява на Бога.**

Трябва да ви предупредя, че когато сте свободни, хората около вас, които не са свободни, **няма да са доволни, че вие сте свободни.** Вижте жената на Давид в ст.16. Съпругът ѝ е долу на улицата, танцува, пее и вика от радост и възхвала към Бога, а Михала стои до прозореца на втория етаж и гледа намръщена към съпруга си. „*А когато Господния ковчег влизаше в Давидовия град, Михала, Сауловата дъщеря, погледна от прозореца и като видя, че цар Давид скачаше и танцуваше пред Господа, го презря в сърцето си*“ (2Ц.6:16).

Две неща ми хрумнаха тук. И двете са свързани с темата, която разглеждаме: едното е хоризонтално, а другото е вертикално. **Очите на Давид са били фокусирани в Бога. А очите на Михала – в другите хора.**

Първо, **Колкото по-добре разбирате каква е вашата позиция пред Господа, толкова по-свободен можете да бъдете.** Когато сте си написали „домашната работа“, вие разбирате къде стоите пред вашия Господ и когато се подчинявате на Неговия план, тогава вие сте свободен. Имам предвид, **наистина свободен!** Разбира се, много хора **няма** да разберат това. Някои хора ще считат, че вие сте зависим – че сте отцепник, че сте човек, който не зачита общото мнение, че сте недамгосано животно. Вие ще бъдете погрешно разбирани. Подобно на Давид, който не е бил разбираан от собствената му жена. **Но вие няма**

много да се интересувате от мнението на другите хора. **Вас ще ви интересува най-вече мнението на Господа.** Някоя свобода не може да се сравни със свободата, която Бог ни дава. **С една дума: тя е милост.**

Второ, **Колкото по-свободен сте пред Господа, толкова по-уверен ще бъдете.** **Когато знаете къде стоите, това е истинската сигурност и безопасност.**

Когато знаете къде стоите пред Господа, това ви води до истинската свобода. **А когато сте свободен пред Господа, вие ще бъдете уверен и това е истинската безопасност и сигурност.**

(Коментар: Както се вижда от ст.23, Михала останала бездетна, докато била жена на Давид. А тогава това е било най-тежкото наказание за една жена. После имала 5 сина, но от друг мъж – виж 2Ц.21:8. Д.Пр.)

Когато Бог ръководи събитията

(Ест. 7:3-10)

Напрежението в сюжета се повишава с повишаването на възбудата. Естир планира банкет за царя и Аман. Заслепен от собствената си самонадеяност, Аман си мисли, че царицата иска да го почете. Но когато царят попитал Естир каква е молбата ѝ, тя казала: „Искам вие двамата да дойдете утре на още един банкет. Тогава аз ще ти кажа какво искам.“

Аман бил развълнуван! Царицата щяла двойно да го почете с банкет в присъствието на цар Асуир *(Коментар: Ние го знаем като Ксеркс Д.Пр.)*. Той си мислел: „**Тя сигурно трябва да си мисли, че аз е нещо.**“

Когато си отивал у дома, той видял Мардохей, този юдеи, който не ме отдавал почитта и уважението, което Аман чувствал, че скоро ще получи. Аман се разгневил, като си представил своето отмъщение.

Нали виждате, **че когато Бог ръководи събитията, никой не може да спре действието!** Най-могъщият човек в царството след царя, се оказва със завързани ръце и със затворена уста. **Бог и единствено Бог може да прави такива неща.**

Когато чета тази книга, **в която нито един път не се споменава името на Бога,** аз Го виждам позадълбочено и красноречиво обрисован по този начин. Той е там, нарисуван с невидимо мастило. **Така както е в живота.** Никога не съм виждал небесна светкавица, която казва: „Аз съм тук, Чарлз. Ти можеш да разчиташ на Мен.“ Никога не съм чувал глас в нощта, който да ме уверява: „Аз съм тук, сине Мой.“ Но чрез вяра аз Го виждам и беззвучно Го чувам редовно, съзирайки Го вписан в събитията на живота ми – независимо дали това са съкрушителни удари, които ме принуждават да падна на колене или са радостни триумфи, които карат сърцето ми да тръпне от радост. Когато се спра достатъчно дълго и погледна назад в живота си, аз разбирам, че неподлежащия на изследване ум, неразгадаемата воля, суверенният контрол и неустойимия пръст Божий работи, **защото Той, въпреки че е невидим, остава непобедим.**

Позволявате ли на Бога да ръководи събитията в живота ви?

Когато тъмнината ви обхване

3Ц. 19:1-9

Защо Илия се уплашил от заплахите на Езавел? Защо избягал от своя дълготраен приоритет да служи на Бога и се скрил от страх под сянката на една самотна хвойна, дълбоко в пустинята?

Първо, Илия не разсъждавал реалистично и ясно. Той бил толкова недалновиден, че не можал да оцени правилно източника на тази заплаха. Замислете се за това. **Заплахата не е дошла от Бога, а от една невярваща и плътска жена, която живеела безбожен живот** на светлинни години далече от Бога. Ако Илия беше мислил ясно и реално, той щял да разбере това.

Второ, Илия се отделил от връзката в Бога, която му давала сила.

Трето, Илия бил уловен в отлива на велика победа. Нашите най-уязвими моменти обикновено идват след велика победа, **особено ако тази победа е върховно изживяване с Бога.** Това е моментът, когато ние трябва да изградим защита против врага. *(Коментар: „На 100 души, които могат да понесат последиците от поражението, се пада само 1 човек, който може да носи пълната чаша на победата, без да я разлее. Когато римляните организирали тържествено посрещане на някои техни победоносни генерали, по време на което тълпите го приветствали бурно и похвалите валели като силен дъжд върху него, за да не се възгордее, организаторите на този триумф винаги поставяли редом до генерала един шут, който се кикотел и крещял в ухото му: „Помни че си смъртен. Помни че си смъртен.“ Д.Пр.)*

Четвърто, Илия бил телесно изтощен и емоционално изразходван. В продължение на години той живеел в постоянна опасност – бил търсен и преследван човек, считан бил за „Обществен враг Номер Едно.“ Несъмнено, Илия бил стигнал до края на издръжливостта си, както физически – и със сигурност – емоционално, което безспорно го отслабило духовно. Ние не знаем, дали Илия е бил възмутен, но мога да ви кажа, че е бил изтощен. Вие чувате това в думите му, от които лъха умора: „**Това е достатъчно, сега, О, Господи, вземи живота ми, защото аз не съм по-добър от бащите си**“ (3Ц. 19:4 – мой превод).

Пето, Илия се изгубил в самосъжалението. Самосъжалението е трогателна емоция. То ще ви лъже. Ще преувеличава. Ще ви накара да се разплачете. **Ще ви накара да си мислите, че сте жертва.** **А в най-**

лошият сценарий, то може да ви доведе до положението да поискате да умрете – което е точно състоянието в което Илия се намирал.

Когато си създадем нереалистична представа и после не можем да живеем според нея, ние отваряме врата и допускаме до себе си този покъртителен лъжец – самосъжалението. То нахлува мощно в ума ни подобно на звяр и ни разкъсва на парцали.

Кой съм аз?

(2Ц.7:4-17)

Бог не призовава всеки човек да изгражда храмове. Той призова някои хора да бъдат войници. Призовава някои хора да вършат храбрата работа в окопите. Призовава други хора да бъдат композитори или диригенти. Бог притежава всевъзможни начини да ни използва съзидателно – начини, които ние даже не може да си представим и със сигурност не можем да видим понякога даже следващия завой на пътя. Едно от най-трудните неща, които чувате е, когато Бог ви каже, че ще използва някой друг за постигането на нещо, за което вие сте си мислили, че това е вашата роля, която ще играете. Точно това е трябвало да чуе Давид. „Няма да бъдеш ти, Давид...това ще бъде твоят син Соломон.“

„Кой съм аз, Господи Йехова, и какъв е моят дом, че си ме довел до това положение? Но даже и това беше малко пред очите Ти, Господи Йехова; и Ти си говорил още за едно дълго бъдеще на дома на слугата Си и даваш това като закон на хората, Господи Йехова! И какво може повече да Ти каже Давид? Защото Ти, Господи Йехова, познаваш слугата Си.“ (2Ц.7:18-20)

Това не ви ли прилича на говоренето на малко момченце? Когато някое дете говори за себе си, то често нарича себе си по име. Точно като малко момченце, Давид седнал пред Господа и всъщност казал: „Отче, какво е Давид, че Ти си благословил моя дом и си благословил моя живот, и ме превърна от овчарче на едно малко стадо овце в цар, като ми даде този величествен трон? Кой съм аз?“

Важно е понякога да сядаме и да направим продължителен преглед на краткия си живот и да преброим благословиите си. Кои сме ние, че сме били предпазени от дъждовете, които ваят и от силните бури, които унищожават обширни области, оставяйки стотици хора без дом? Кои сме ние, че Той е благословил нашите домове и семейства и ни пази в безопасност? На топло през зимата...на хладно през лятото? Кой съм аз, Господи, че Ти ми даваш здраве и сила, за да мога да работя, или да се стремя да направя кариера, или да получа тази научна степен? Или да имам родители, които ме окуражават? Или да имам тези прекрасни деца и да ги виждам как растат? Кой съм аз?

Давид казал: „Дали е сън или не е сън, но аз съм благословен човек.“ Това е още едно доказателство, че Давид е бил човек според Божието сърце.

Колко голям е вашият Бог?

(Йов 38:1-41)

Когато най-накрая проговаря, Бог отговаря на Йов от една буря. Той внезапно се появява! Нямахте ли да е велико, ако и ние бяхме там? Със силно профучаване! Светкавично, със силен гръм, ураганен вятър духа облаците на небето и внезапно, без никакво предупреждение, Бог се появява на сцената. Йов сигурно е останал без дъх в момента, в който Бог *„отговори на Йов из бурята“* (Йов 38:1).

Преди много години (тогава бях на около 10 години) *(Коментар: Суиндъл е роден през 1934 и все още е жив. Д.Пр.)*, в едно тихо и спокойно утро, много преди изгрева на слънцето, аз ловях риба с баща ми. Нашата малка 5 м. рибарска лодка се намираще в района на отсамната страна на залива Матагорда. И двамата бяхме хвърлили въдиците си във водата и никой от нас не говореше. Баща ми седеше в кърмата на лодката край двигателя с мощност 25 к.с., а аз седях близо до носа на лодката. Беше една от тези сутрини, в която, ако хвърлите монета от 1 пени по допирателната на повърхността, можете да преброите колко пъти тя ще подскача, преди да потъне. Беше тихо като в гроб – почти зловещо.

Внезапно, от дълбините на залива, близо до нашата лодка, от водата излезе една грамадна херинга и с огромна мощ се извиси високо над водата. След като стигна до върха на траекторията на скока си, тя като че ли застина там за миг и след това със страшен трясък, предизвиквайки вълни по повърхността, се гмурна обратно във водата. Аз трябва да съм подскочил поне една педя от дървената пейка, треперейки от страх. А баща ми даже не се обърна, за да погледне. Продължавайки да гледа влакното на въдицата си, той тихо каза: *„Нали ти каза, че големите риби са дълбоко под повърхността.“*

Това е смисълът на думите на Елиу. Йов, Бог е тук! Нашият величествен Бог се намира в славата си над нас. „Йов, чуй. Той е тук. Той не винаги мълчи. Когато говори, никой няма глас като Неговият.“ Благодарение на последните бележки на приятелите му, представата на Йов за размерите на Бога може да се е уголемила.

Когато вашия Бог е твърде малък, тогава вашите проблеми са твърде големи и вие се оказвате в плен на страха и несигурността. Но когато вашия Бог е огромен, вашите проблеми бледнеят поради незначителността си и вие стоите в благоговение, когато се покланяте пред Царя.

Колко голям е вашият Бог? Дали е достатъчно голям, за да се намеси? Достатъчно голям, за вярвате в Него? Достатъчно голям за да бъде гледан с страхопочитание, благоволение, с върховна почит и уважение? Достатъчно голям, за да премахне тревогите ви и да ги замени с мир?

Запомнете: **колкото повече опознавате Бога, толкова по-голям става Той.**

Невидимият враг

(Йов 1:1-12)

Йов не заслужава даже да бъде създадена неправилна представа за него. Той живее с вяра в Бога, със сигурност в зрелите си години. Сега той е най-добър от всички хора, „най-великият от всички хора на Изтока“ (Йов 1:8 – мой превод). А отгоре на всичко това, той е смирен служител на Бога. **Но нищо от това не впечатлява Сатаната.** Зли подозрения веднага подтикват неговия коварен замисъл. Той казва на Бога: „*Ти искаш да знаеш от какво всъщност е направен той: премахни от него цялото това разглезващо отношение и разпространяното Си покровителство. Премахни политурата на човешкото удобство и Ти ще видиш веднага, че той ще Те похули. Със сигурност той ще Те прокълне в лицето Ти*“ (Йов 1:11 – мой превод). Замисълът е ясен: **Йов се покланя пред Бога заради изгодата, която има от това покланяне, а не защото Господ наистина е на първо място в живота му.**

Има един невидим враг, който срещаме, **но той е реален.** Ние имаме свръхестествен враг и редовно се срещаме с него или с негов представител. **И никога не се съмнявайте – всичко това е реално.** Той се надява че неговата измамна стратегия ще промени начина ви на мислене, ще ви отслаби и накрая ще ви повали. Обвинителят иска да разруши свидетелстването ви за Господа така, както и да унищожи живота ви. За да направи това, ако е нужно, той ще разруши семейните ви отношения. Ако е нужно, той ще ви изкуши, като тайно събори някои неща във вашия бизнес, което не ви се е случвало преди. Всяко нещо, което е нужно, за да ви повали, той ще се опита да го направи. **Тъй като имаме враг, който не можем да видим, това не означава, че той не е реален.**

Има изпитания, през които преминаваме, въпреки че не ги заслужаваме, но те са позволени. Да, правилно прочетохте това. В живота има изпитания, които ние не заслужаваме, но въпреки това трябва да бъдат понесени. В мистерията на Божията неразгадаема воля **има елементи, които ние никога не можем да обясним или напълно да разберем.** Не се опитвайте да схванете всяка нишка от Неговия дълбок план. Ако тук се съпротивите и не приемете моя съвет, вие ще ставате все по-объркан и негодуващ, **и накрая ще станете злобен и жесток човек. И това ще означава, че Сатаната ви е победил.** Приемете това. Понесете изпитанието, което е било позволено от Бога. **Всяко нещо, които засягат живота ви, преди това е минало през ръцете на Бога.** Той контролира всичко и понеже е Бог, той има суверенното право да позволява даже изпитания, **които ние не заслужаваме.** (Коментар: Според мен е доста арогантно да си мислим, че не ги заслужаваме. Да си спомним, че в Йов 40:4 самият Йов казва: „Ето, аз съм нищожен...слагам ръка на устата си.“ Д.Пр.)

Ние наистина имаме невидим враг, но имаме още по-могъщ и невидим Защитник.

Ние сме неспособни да разбираме

(Йов 42:1-11)

Божии планове са неразбираеми за нас и са твърде дълбоки, за да бъдат обяснени. Може би Бог не ни обяснява Себе си, защото знае и разбира, че Неговия начин не може да ни помогне много. Спрете се и се замислете: „**Дали ако знаем причината за нещо, което ни се случва, това наистина ще ни помогне? Дали болката бива премахната, ако знаем причината?**“ Нашият свят е пълен с опустошителни катастрофи; случайни стрелби на скрити снайперисти; реактивни самолети, които се блъскат във високи сгради; преднамерено отравяне на възрастни хора в старческите домове; серийни изнасилвачи и убийци; майки, които убиват всичките си деца; суша и глад; със съпруги, които връхлитат с колите си върху съпрузите си; проповедници, които са мошеници и лицемери; шефове на компании, които се възползват нечестно и ограбват служителите си. Списъкът няма край. Как може Бог да позволява такива неща? Дали наистина ще ни помогне да знаем защо е така? **В пропаднал свят, пълен с покварени хора, които действат, водени от най-лошите си мисли, дали това ще промени злото?**

Ще направя още една крачка по-нататък. Може би Бог не обяснява Себе си, защото ние сме неспособни да разберем отговорите Му. Тъй като Той живее в среда, която е изцяло различна от нашата и в сфера, която е напълно неразбираема за нас, а ние, хората, които сме осезаеми и ограничени от пространството и времето, в рамките на суровите граници на всички физически закони, как бихме могли да

разберем? Нито едно от нашите ограничения не се отнася за Него, така че, какво би ни направило способни да схванем Неговия план?

Това, което ни тревожи е, че Той не действа така, както ние си мислим, че Той трябва да действа. Той не прави това, което нашите възрастни бащи биха направили в подобни ситуации. И докато все още размишлявам за това, нека да попитам: „Къде беше Бог, когато Неговият собствен Син беше разпънат на кръста?“ За изненада на много хора, Той е бил там, на кръста през цялото време и е осъществявал Своя божествен план за нашето спасение. А когато този процес продължил да се изпълнява, собствените ученици на Исус не го разбрали – те били рай-разочарованите хора на света. Спомняте ли си какво си говореха двама от учениците му на пътя за Емаус, а и останалите? Те се чудели как е било възможно да вярват в такава измама. Гледано от тяхната гледна точка, смъртта на техния Учител била лишена от всякакъв смисъл.

Знаете ли какво е видял Йов най-накрая? Йов е видял Бога и това е достатъчно. Той не е видял отговори. Той стигнал до мястото, където не се нуждае от отговори. Той зърнал Всемогъщият и това било достатъчно. Вие зървали ли сте Неговата слава?

Отмъщение или прошка

(1Ц. 24:8-22)

Този текст ме отведе до три полезни принципа, за да живеем чрез тях, когато се окажем заплашени от най-неуловимо изкушение. Когато към нас се отнесат несправедливо, си заслужава да си спомним всеки един от тях.

Първо, тъй като човекът е покварен, очаквайте с вас да се отнасят несправедливо. Същата природа, която се е намирала в сърцето на Саул, се намира в сърцето на всеки човек, включително и във вас самият. Когато живеем според плътския начин на живот, ни ще реагираме като Саул. А ако самият вие сте човекът, който постъпва несправедливо или обидно към друг човек, осъзнайте това и го наречете грях.

Второ, тъй като несправедливото отношение е неизбежно, очаквайте да бъдете обхванат от чувство за отмъщение. Аз не казвам да отмъстите. Казвам да очаквате „чувството, желанието да отмъстите.“ защото можете да бъдете сигурен, че тези неща ще дойдат. Това е природата на звяра. Правилното справяне с несправедливостта не идва по естествен път. Поради това е толкова революционно твърдението на Исус: „Отнасяйте се към другите така, както вие искате и те да се отнасят към вас“ – а не както ТЕ СЕ ОТНАСЯТ КЪМ ВАС. Рядко се срещат хора, които няма да отмъстят, или поне не биха искали да отмъстят.

Трето, тъй като желанието да отмъстите е предсказуемо, отказвайте да се сражавате плътски. Това обяснява как Давид е стигнал до върха. Другарите му казвали: „Давиде, иди и го убий!“ И той почти го направил. Но когато се доближил до царя, краката му замръзнали и той можал само да отреже едно парче от дрехата му, вместо да забие ножа си в гърба на Саул. Тогава постъпил правилно.

Нека да напуснем древната сцена и да донесем тази истина в днешния свят. Ако сте ядосани от начина, по който някой се отнася към вас, ако задържате в себе си гняв към този човек, ако се надявате да му отмъстите „тъпкано“ или поне наравно, вие трябва да молите Бога да ви освободи от това робство. Каква е тайната за правилната ви реакция? Прощавайте! Искайте от Бог да ви дава сила да прощавате чрез Исус Христос. Започнете като молите Бог да ви прости за това, че сте извинявали и подхранвали в себе си този дълбок горчив корен в сърцето си. Молете Го да изтръгне този корен и да ви го покаже с цялата му грозота, и след това да го убие. Исус Христос, който е минал през ада заради вас, може да ви даде силата, от която се нуждаете, за да победите това най-лошо нещо в живота ви.

Плъзгане по повърхността

(Йов 11:1-20)

Стремите ли се да опознаете дълбочините на Бога или просто се плъзгате по повърхността?

Как можете да откриете дълбочините на Бога?

Можеш ли да откриеш границите на Всемогъщият? Те са високи до небето, какво можеш да направиш? По-дълбоки са от ада, как можеш да ги узнаеш? (Йов 11:7-8 – мой превод)

Нека отново да повтора въпроса: Стремите ли се да опознаете дълбочините на Бога или просто се плъзгате по повърхността? Единствено вие знаете отговора. Сегашната ни култура е толкова ангажирана, с цел ние да станем изкусни в имитирането, че наистина се стремим да опознаем дълбочините на Бога. Можем да имаме вид, че се стремим към дълбочините, но всъщност ние просто се плъзгаме по повърхността. Поради това вие сте длъжен сам да отговорите на себе си. Стремите ли се да узнаете дълбочините на Бога? Или установявате, че вие просто присъствате на много религиозни събирания,

прочитате няколко религиозни книги и научавате целия звучащ религиозно език.

Една от книгите на Лари Краб е озаглавена „Спадане на налягането.“ В нея той пише:

„**Като култура, сегашното християнство е променило смисъла на духовната зрялост. Реформаторите знаеха, че ние бяхме спасени, за да прославяме Бога. А ние, съвременните хора живеем, за да бъдем благославяни.** Сега сред нас за зрели са считани хората, които са успешни, щастливи, имащи добри резултати и постижения, които са на върха в обществото и живеят добре...Ние сме привлечани повече от проповеди, книги и конференции, които разкриват тайните на осъществяването и на успеха... а не от духовно обсъждане, което ни отвежда през трудностите в присъствието на Отеца.“

Изглежда, че ние се интересуваме повече от насочването на живота си към удобно съществуване, а не да позволяваме на Бог да ни променя духовно чрез житейските трудности.

Ние много бързо усвояваме това, нали? **Не бягайте от трудностите. Не търсете приятел,** който ще ви помогне бързо да излезете от тях. **Стойте там. Оставайте в тях. Господ Бог ще ви преведе през тях.** В резултат от това вие ще престанете да се плъзгате по повърхността.

Това е въпросът, на който вие трябва да отговорите, лично, самонаблюдавайки се, вярно: **Стремите ли се да опознаете дълбочините на Бога или просто се плъзгате по повърхността?**

Разделена вяръност

(ЗЦ.18:16-21)

Разделената вяръност е толкова лоша, колкото и откритото идолопоклонство. Илия попитал народа на Израел: „**Докога ще се колебаете между две мнения?**“ Когато хората около вас са по-многобройни и по-силни, най-лесното нещо е да останете **в това посредствено състояние на липсата на вяръност.** (Коментар: Нали знаете, че думата „посредствено“ има поне 2 ясни значения – 1) че това нещо се намира в средата на други две или повече неща; 2) че **качеството** на това намиращо по средата нещо **не е много добро и е за съжаление.** Д.Пр.) Ето, в това състояние живеели тогава хората на Израел, **но Илия никога не загубил вярата си в Бога.** Той им казал: „**Не можете повече да продължавате да живеете с разделена вяръност.**“

Най-силните думи в посланията към 7-те църкви, за които се говори в Откр. 2 и 3, са отправени към църквата в Лаодикия. И причината за това е ясна: Тамошните християни били необвързани. **Те живеели в неутралитет.** „**Зная делата ти, че не си нито студен, нито горещ; аз искам ти да беше студен или горещ. Така, понеже си хладък, нито горещ, нито студен, аз ще те изплюя от устата Си**“ (Откр.3:15-16 – мой превод). Илия казал на израелтяните: **Слезте от оградата на нерешителността.** Вие или сте с Бога, или сте против Бога.

Може би и вие от много години познавате Бога, **но никога не сте били истински привързани към Него.** **Сега е времето да промените това.** Престанете да криете любовта си и привързаността си към Христос. **Кажете ясно това на света!** С такт, но безстрашно разказвайте предано за вярата си. Започнете сега! Има толкова много стратегически пътища, които Бог може да използва във вашия бизнес, във вашата професия, във вашето училище и сред съседите ви. Нали сте несъгласни с безбожното пропадане на културата в всичко, което се случва около вас? Кажете това ясно и високо! Вие усещате упадък във вашата църква и жадувате да силно духовно водачество? Говорете за това! **Неутралитетът в решителният час е проклетие, което неизбежно води до трагични последици.**

Нашето най-резултатно оръжие е молитвата на вярата. Когато дойде последния час, когато Ваал се провалил и предстояло Бог да свърши своята работа, молитвата била единственият инструмент, който използвал Илия.

Сверено с Библията

(Йов 27:1-23)

Не са ли забележителни последните стихове на този откъс? Порочният човек може да има много дрехи в гардероба си, но той ще ги остави на нас. Спомняте ли си материалистичното твърдение, което беше поставяно около регистрационните табелки на колите? „Побеждава този, който умира, притежавайки най-много играчки!“ Истината е, че този, който умира, притежавайки най-много играчки, ги оставя на праведните, а праведните ги вземат и им се насладяват! Йов стигнал до положението да разбере тази истина: злото ще се случва, но най-накрая то няма да триумфира. **Това потвърждава, че има справедливост.**

Вижте големите богаташи! Колко често сме били свидетели или сме чували за хора, които са били много богати, но не след много години богатството им е изчезвало. Тези богатства са като орел – на тях им израстват криле. Бъдете уверен в това. Бог поддържа точно счетоводство. Той знае какво прави. Нещо повече, Той знае кой е праведен и кой е порочен.

Лесно е да се объркате, ако гледате твърде много вечерните новини по телевизията. Бъдете много разсъдливи относно това, което гледате и четете. Ако източникът на информацията не е надежден, тогава

информацията ще е изопачена, невярна и подвеждаща. За щастие, все още има някои хора, които мислят трезво и почтено и не се страхуват да казват истината. Техните думи ни напомнят, че злото е зло, че грешните действия ще бъдат осъдени, **че независимо от това, че може да изглежда, че порочните хора побеждават, накрая те ще загубят!** Американският поетът и есеистът от 19-я век Джеймс Ръсел Лоуел е казал това добре:

Истината вечно е на ешафода;
грешното вечно е на трона -
но все пак, ешафодът въздейства на бъдещето.
А зад неясната неизвестност,
Бог стои в сянката
и наблюдава отгоре хората Си.

Стойте на ешафода! Продължавайте да мислите правилно. **Отказвайте да толерирате грешното!** Подобно на Йов, продължавайте да формирате приоритетите си съобразно Божието Слово. Прекарвайте по-малко време в четене на вестници и в гледането на телевизия, **и четете повече Библията.** Позволявайте на Бог да диктува дневния ви ред и да ви помага да тълкувате събитията около вас. Свърчайте „часовника“ си с Библията, а не с политиката.

Сега знам

(Йов 3:1-6)

Има времена, когато другите думи само влошават положението. Тъй като това изглежда толкова очевидно и елементарно, защо казвам това? Добре, а все още ли слушате всеки, който ви говори? Ако правите това, не е чудно, че сте объркан.

Има времена, когато Божиите пътища само ни правят по-объркани. Ето, най-после ви казах това. Отдавна чаках да ви го кажа, докато разглеждах Йов 3, но сега стигнахме до този момент. С каква цел ви го казвам? **Не очаквайте да разберете защо ви се случва всяко нещо, когато то ви се случи!**

Не ме интересува дали имате докторска степен, получена в университета Йейл или в Шотландия. Просто застанете пред огледалото, сам, без никой човек до вас, вдигнете рамене и кажете: „**Не знам... Наистина не знам.**“ Можете да добавите: „Не мога да ти кажа защо това се случи, аз не знам.“

Голямата новина е, че Бог никога не вдига рамене поради незнание. Той никога не казва това. С точно възприемане Той казва: „Аз знам точно защо се случи това. Знаем начина, по който ти го прие. Знаем защо. Знаем колко дълго ще бъдеш в това състояние и знам какъв ще бъде крайния резултат.“ **Вдигането на рамене поради незнание и Бог са несъвместими неща.**

Докато вие свивате рамене и с истинско смирение казвате: „Не знам,“ Той казва: „**Браво! Уповавай на Мен в тази мистерия. Довери ми се.**“ Бог никога не е обещавал, че ще ви информира предварително за плановете Си; Той просто е обещал, че има план. Накрая това ще е за ваше добро и за Негова прослава. **Той знае – ние не знаем.** Поради това ние повдигаме рамене и признаваме: „Не знам.“ Поради това, ако някой ден се срещнем и вие ми зададете някой труден въпрос, не се изненадвайте, ако аз вдигна рамене и кажа: „Не знам.“

Но аз наистина знам следното: **Смъртта на Неговия Син не е била напразно; Христос умря заради вас; и ако вие вярвате в Него, Той ще прости греховете ви и вие ще живеете вечно с Него. Вие ще имате небето и всички благословии в него. Аз знам това.**“

Трудно е това пътуване, докато стигнем до там. То е пълно с объркване, борба, вдигане на рамене поради незнание, последвано много пъти от „Не знам.“ Но когато небето се отвори и ние влезем там, повече няма да има вдигане на рамене и ние ще можем да кажем: „**Сега знам.**“

Сила и достойнство

(Ест. 2:8-11)

Естир демонстрирала **милост, изпълнена с чар и елегантност.** Буквалният превод на оригиналния език казва: „**Тя издигна милост пред неговото лице.**“ Не е ли красив този израз? Въпреки, че е била отведена в харема и е участвала с нежелание в тези неща, Естир не демонстрирала кисело поведение. Аз съм убеден, че тя е усещала Божията ръка в нейната ситуация. **Защо изобщо е трябвало тя да бъде там?** Осъзнавайки, че е неспособна да каже „не,“ Естир демонстрирала милост пред лицето на най-влиятелният царски служител, Игай. Каква разлика между поведението на Естир и на всички други жени около нея. **Нейните вътрешни качества не можели да не бъдат забелязани.** Всъщност, точно те привлекли вниманието на царския служител.

Естир демонстрирала **необикновена въздържаност и самоконтрол.** Тя не казала на никой, че е еврейка.

Защо? Защото Мардохей я бил инструктирал да постъпи така. Нито пък се главозамаяла и възгордяла. Хималайските височини на харема биха могли да я изкушат да наруши споразумението си с Мардохей.

Бог е дал на жените една аура на мистерия. Честно казано, това е нещо, което мъжете не притежават. Ние сме доста предсказуема тайфа. Колко често съм чувал някой мъж да казва за жена си: „**Аз просто не знам как да я разбирам. Аз просто не я разбирам.**“ Например, жена ще каже: „**Това, от което имам нужда е един добър плач.**“ Приятелю мой, през целия си живот аз никога не съм имал **добър плач**. Жена ми знае това. Другите жени в семейството ни също знаят това. Но това е мистерия за мъжете. Аз съм напълно искрен: **Никога се съм бил способен да разбера как човек може да се почувства добре след като е плакал.**

Има една неопишуема аура на мистерия около жената, една непредсказуемост, която мъжете считат, че е заинтригуваща. Способността на Естир да въздържа себе си само подсилва мистерията – особено нейната въздържаност в говоренето. **Тя е знаела много повече от това, което е казвала.** Тя е можела да пази тайна.

Воздържаността при говоренето бързо се превръща в забравена добродетел. Благодарение на „разказващите за всичко „жълти“ медии“ и нищо не скриващите телевизионни предавания, липсва каквато и да въздържаност. Кога за последен път сте видели **някой човек по телевизията да се изчерви от срам? Станете известни с това, че знаете да пазите тайни! Това един от признаците, че имате характер, който се отличава със сила и достойнство.**

Тогава, може би, вие също ще можете да издигнете милост пред Неговото лице.

Смирете себе си сега

(Йов 42:1-11)

Обърнете специално внимание на думите на Йов. В отговор Йов не казва: „Тук аз имам един аргумент.“ Реакцията му е коренно различна. Той казва: „**Отричам се от думите си и се разкайвам**“ (ст.6 – мой превод). Няма никаква принуда от страна на Бога. Няма никакъв заплашителен укор от Бога: „Йов, ако не паднеш на колене и ако не Ме помолиш да бъда милостив към теб, аз ще те унищожа!“

Не. С кротко и покорно подчинение Йов оставя своя случай в ръцете на Бога. Всъщност той казва: „Ти ме обучи и като резултат от Твоето обучение, аз с готовност се покорявам и приемам това.“ Знаете ли какво обичам в поведението на Йов? **В поведението му липсва говорене за „моите права**.“ Няма никакъв намек за лична претенция. Няма никакво очакване или изискване. Няма даже молба към Бог да го разбере или да го защити пред заядливите му приятели. Нещо повече, няма никакво самосъжаление, няма унилоост и потиснат дух. Той е изцяло спокоен. Дълбоко вътре в себе си Йов най-накрая не е изтормозен.

Вие може да кажете: „Добре, ако Бог ме беше благословил така, както е благословил Йов, тогава и аз щях да кажа същото.“ Почакайте. До този момент Бог все още не е дал на Йов никакво облекчение или награда. Йов все още е покрит с циреи. Той все още няма никакво семейство. Той е бездомен. Той е банкрутирал. **Външно за него нищо не се е променило.** Йов казва спокойно: „**Господи, аз съм Твой.**“

Фокусирайте се в начина, по който събитията са подредени във времето. Смирете себе си не след като Бог ви възвиси, **а се смирете СЕГА.** Не чакайте. Дръпнете се назад, престанете да спорите и се отпуснете в Него. Забележителен е начинът, по който Той ще смири духът ви и ще ви заведе в сфера на задоволство, която никога преди не сте познавали, даже когато липсват повечето от отговорите. Философите на този свят искат и търсят отговорите. **Вярващият, който сега се е научил да вярва, независимо от всичко, чрез такъв вид катализиращо преживяване, не иска нищо.** А тревогите бавно избледняват и изчезват една след друга.

„**Смирявайте се пред Господа и Той ще ви въздига**“ (Як. 4:10)

Чакай и наблюдавай

(Йов 2:10)

Великолепен е отговора на Йов на предложението на неговата съпруга да прокълне Бога и да умре: „**Ти говориш като някоя от безумните жени**“ (Йов 2:10). **Свалям шапка пред стария патриарх!** В неговото състояние на слабост, седящ там в страданието поради всичките онези циреи, без да знае изобщо, дали нещо от това някога ще се промени, той останал непоклатим – **той даже я упрекнал.** С други думи той казал: „Аз трябва да променя посоката на този разговор. Ние няма да вървим натам.“

Той отишъл още по-нататък, освен че я упрекнал; той задал един прекрасен въпрос: „**Наистина ли трябва да приемаме доброто от Бога, а да не приемаме нещастieto?**“ (Йов 2:10 – мой превод). Тук проникателността му е рядко срещана, не само по онова време, но и днес. Каква прекрасна теология! **Колко рядко такава твърдение се среща в нашата светска система.**

Йов си задава следните въпроси: „**Бог няма ли право да постъпва така? Той не е ли Грънчарят? Ние не сме ли глината? Той не ли Овчарят, а ние не сме ли овцете? Той не е ли Господарят, а ние не сме ли слугите? Не е ли такава действителността?**“

По някакъв начин Йов вече е знаел, че глината не пита грънчарят: „**Какво правии?**“ (Ис.45:9) По този

начин той всъщност казал: „Не, не, скъпа. Нека да не правим това. Ние служим на Бог, който има правото да прави каквото си поиска и Той никога не е длъжен да обяснява или да иска разрешение. **Спри се и помисли** – **трябва ли да мислим, че сме длъжни да приемаме само добрите неща?** На такъв вид Бог ли служим? Дали Той е някакъв наш небесен слуга, който чака само да щракнем с пръсти, за да ни обслужи? **Той е нашият Господ и нашият Господар!** Ние трябва да помним, че Богът, на когото служим, има план за играта, който надвишава способностите ни да го разберем, включително и в трудно време като това.“

Аз обичам последното изречение в този стих: „**Във всичко това Йов не съгреши с устните си**“ (Йов 2:10). Тук има една абсолютна истина. „Скъпа, ние не можем да обясним нито едно от тези неща, поради това нека да чакаме и да наблюдаваме работата на Бога. Ние никога не сме очаквали това да се случи. Сърцата и на двамата ни са разбити поради загубата. Ние загубихме всичко. Е – не всичко. Ние все още взаимно си принадлежим. Нашият Бог има план, който се разкрива, въпреки че ние не можем да го разберем сега. Нека да чакаме и да наблюдаваме, за да видим какво ще е следващото, което Той ще направи.“

Чакайте търпеливо

(1Ц. 25:29-34)

Я вижте, Давид е научил урока! „Благословен да е Бог. Той ме задържа, за да не убия този човек – не ми позволи да извърша зло. Аз не трябва да се сражавам в такава битка, това е работа на Бога. **Ако трябва да бъде отмъстено, Бог ще направи това.**“

Три неща ми идват на ум, когато мисля за тази случка в живота на Давид и в нашия живот днес.

Каквото и да правите, когато се появят конфликти, бъдете мъдър. Ако не сте внимателен, вие ще се справите с конфликта чрез енергията на плътта. **А после...ще съжалявате.** Какво имам предвид, когато казвам да бъдете мъдър? Да гледате в цялата картина. Противопоставяйте се на желанието да правите прибързани заключения и да гледате едностранчиво. Разгледайте ситуацията от гледната точка на двете противоположни страни в конфликта. Претеглете различията. Във всеки конфликт винаги има две страни. Другата съставна част на мъдростта е, да се молите на Бога и да го попитате как да постъпите. Погледнете на ситуацията и от гледната точка на Бога. **Когато Го помолим, Той ни дава мъдростта, от която се нуждаем.**

Обмислете конфликта, когато той възникне...и се справяйте с него конкретно. Вчера може да сте спечелили победа, **но това не се зачита, когато дойде днешната схватка.** Днес може да сте много търпелив, **но от това няма никаква полза утре,** когато бъдете нападнат отново. Бог не ви дава търпение в аванс, предварително. **Всеки ден е нов ден.**

Когато осъзнаете, че не можете да направите нищо с създадената ситуация, чакайте. Чакайте търпеливо. Улицата, от която няма изход, изисква здраво натискане на спирачките. Спрете, не продължавайте да вървите напред. Въздържайте се да правите нещо прибързано. Винаги когато е възможно, използвайте спирачките! Спрете. Аз много рядко съм вземал мъдри решения, когато съм бързал. **Нешо повече,** много рядко съм съжалявал за думи, **които не съм казал.** Очевидно Давид научил добре този урок, защото в Пс.40 той пише: „**Чаках с търпение Господа; и Той се наклони към мен и чу моя вик. Той ме издърпа от гибелната яма, от тинята и калта; постави краката ми върху скала и направи твърди стъпките ми.**“ (Пс.40:1-2 – мой превод)

Никъде в Пс. 40 не се казва, че ситуацията на Давид е била променена. Там се казва, **че Давид е бил променен.** Когато чакате, вашата ситуация може да не се промени, **но вие ще се промените.** Всъщност, вие ще откриете, че **целта на чакането е била изцяло заради ваша изгода, защото вие сте бил този, който е трябвало да бъде променен.**

Чиста съвест

(1Ц.24:8-21)

Давид казал на Саул цялата неподправена истина; казал я на човека, за когото тази истина била най-важна. Казал я не на своите другари или на приятелите на Саул, или на народа на Израел, а на самият Саул. Той направил опит да се споразумее с човекът, с когото воювал. Той казал: „**Господ нека съди между мен и теб, и Господ нека да ти отмъсти заради мен; но моята ръка няма да се вдигне против теб**“ (1Ц. 24:12 – мой превод).

Давид не се позовавал на своята праведност пред Саул. Давид не разсъждавал по този начин. Той бил почтен и честен човек. Той казал: „Саул, аз можех да те убия, но не го направих. И ето доказателството за това, което казвам. Когато ти беше беззащитен, аз не те ударих. Аз ще позволя на Бог да съди между мен и теб.“

Прочетете отговорът на Саул бавно и внимателно:

„**Саул отговори: „Наистина ли си ти, сине мой, Давиде?“ Тогава той заплака. И каза на Давид: „Ти**

си по-добър човек от мен, защото ти ми отплати с добро за зло. Да, днес ти беше чудно милостив към мен, защото когато Господ ме предаде в ръката ти, ти не ме уби. Кой друг по целия свят би позволил на своя враг да си отиде невредим, когато го е имал в ръката си? Дано Господ да те възнагради добре заради милостта, която ти ми показа днес““ (1Ц. 24:16-19 – мой превод).

Това е нагледна илюстрация на казаното в притчата: „Когато пътищата на човека са харесвани от Господа, Той прави даже враговете му да бъдат в мир с него“ (Пр.16:7 – мой превод).

Почакайте малко. Нека отново да се върнем в реалността. **Разказаното тук се отнася само за този случай.** Искане ми се да можех да ви обеща, че когато правите това, което е правилно, по този начин вашият враг ще види грешката в своето поведение, ще се върне обратно, ще се покае и ще се отнася правилно с вас, **но не мога да дам такова обещание.**

Вие сте отговорен да кажете на човека истината, но е невъзможно да го направите да промени мнението си. Честно казано, този човек може да умре, вярвайки в лъжата. Но дълбоко вътре в сърцето си вие ще усещате пълнотата на това чувство на праведно отношение към него.

Съвестта ви ще бъде чиста.

Да свирим втора цигулка

Фил.2:3-5

Спомням си, че веднъж четох статия за Леонард Бърнстейн, покойният легендарен диригент на Нюйоркската филхармония, който дал мъдър отговор в едно неофициално интервю. След един дирижиран от него концерт, предаван по телевизията, негов почитател го попитал: „**Г-н Бърнстейн, кой е най-трудният инструмент за свирене?**“

С бърза находчивост и без да се замисля, той отговорил:

„**Втора цигулка.** Аз мога да намеря изобилие от първи цигулки, но да намеря човек, който **свири втора цигулка с ентузиазъм**...ето това е проблем! И все пак, ако никога не свири втора цигулка, **няма да има никаква хармония!** (Коментар: Обърнете внимание на думата „ентузиазъм“. Тя е в основата на успеха. Чували ли сме у нас да се говори за работене с ентузиазъм! Не сме. Тогава защо се чудим, че живеем зле и нямаме успехи? Д.Пр.)

Колко дълбока мъдрост има в думите на маестрото!

Но въпреки това, Исус станал най-важната втора цигулка в Божията симфония на милостта, в която човечността станала основен мотив. Това е причината, поради която Павел можал да напише:

„**Не бъдете егоисти, не се опитвайте да впечатлявате другите. Бъдете смирени, считайте, че другите хора са по-добри от вас самите. Не гледайте само към вашия собствен интерес, а се грижете за интересите и на другите. Вие трябва да имате същия начин на мислене, както е имал Христос Исус**“ (Фил.2:3-5 – мой превод).

През годините съм установил, че най-важната добродетел, която трябва да бъде формирана в мен чрез Божия милостив Дух, **е истинското смирение.** Това е липсата на самоизтъкване или на настояване да вървя по моя си път, или да бъде чуван моят глас и той да бъде уважаван повече от гласовете на другите. Смирението крепи отношението в моя брак и в отношенията ми с децата ми, за да работят те плавно и спокойно, като зъбните колела на добре смазвана машина.

Но най-важното е, че когато аз възприемам смирението на Христос, Той нараства и свети ярко посредством мен.

Най-ясно казано, **Исус ни е казал да служим и да даваме.** Неговият живот е пример за неогоистично живеене...**за да бъдем готови да дадем всичко в почит и уважение на Него.**

Готови ли сте да свирите втора цигулка за Христос? Аз мога вече да чуя, че музиката започва. Тя е красива.

Заседнал в миналото

Евр. 4:15-16

Може би водите вътре в себе си битка с призрак от миналото. Споменът от болката в миналото навещава умът ви и краде вашия мир.

Преди да се предадете, считайки че няма надежда да се избавите от този призрак, разгледайте освобождаващото доказателство за свободата, предложено в Библията. Видете какви са били мъжете и жените, които Бог е използвал, въпреки тяхното достойно за разкаяние минало.

Авраам, основателят на Израел, когото самият Бог нарекъл „**Моя приятел Авраам**“ (Ис.41:8), **в миналото си се покланял на идоли.** Йосиф **е лежал в затвора,** но по-късно станал министър-председател на Египет. **Моисей бил убиец,** но по-късно извел своя народ от робството на Фараона. Ефтай (Съд.11) **бил незаконно дете,** което станало главатар на банда разбойници, преди Бог да го избере като Свой личен

посланик. **Раав (И.Н.2), проститутка на улиците в Йерихон**, повярвала в Божието Слово и била включена даже в списъка на светиите, изложени в Божията „зала на славата“ (Евр.11).

Петър публично три пъти се отрекъл от Господа, само за да се върне като скалата, на която Бог шял да изгради Своята църква. Знаете ли как се случва това? То се случва, защото...

„Този наш Първосвещеник разбира нашите слабости, защото е срещнал същите тези изпитания като нас, но не е извършил грях. Затова нека отиваме смело при трона на нашия милостив Бог. Там ще получим Неговата милост и ще намерим благодат, за да ни помага, когато най-много се нуждаем от нея.“ (Евр.4:15-16 – мой превод)

Колко великолепно е Божието благоволение! Колко сладки са обещанията! Колко скъпоценна е Божията любов! Колко необятна е Божията милост! Колко ободряващ е Господ!

Ако сте заседнали в провалът на вашето минало, идете при Исус. Той е бил във вашето положение. Той знае. Той се грижи. И Той е преизобилно способен да ви предложи Своята милост и благоволение, когато се нуждаете. Какво ви пречи още днес да приблизите смело при Неговия трон на милостта? Каня ви да се срещнете с вашият Първосвещеник, Спасител, Създател и Приятел. **Той не само е верен, а е винаги верен.**

Какво печелите, когато губите?

Фил.3:7-9

Бившият Президент Роналд Рейган държал на бюрото си една гравирана табелка със следния текст: **„Няма граница за това, което можете да постигнете, ако не се интересувате кой ще получи похвалата“**

Не е чудно, че Президентът Рейган постигна толкова много през осемте години, през които беше лидер на свободния свят.

Но въпреки това, този принцип не е измислен от него. Той идва от сърцето на Бога. Вижте как апостол Павел го е оповестил:

„Някога си мислех, че тези неща са ценни, но сега считам, че те нямат никаква стойност, поради това, което Христос е направил. Да, всичко друго е без никаква стойност, когато бъде сравнено с безкрайната стойност на познаването на Христос Исус, моя Господ. Заради него аз изоставих всичко друго, считайки всичко това като боклук, за да мога да придобия Христос и да стана едно с него“ (Фил. 3:7-9 – мой превод)

В сравнението между познаването на Исус Христос и всички други неща, Господ направил да са възможни – Неговата прошка, Неговата любов, Неговата праведност – всичко останало, което ние можем да бъдем или да постигнем, не издържа при сравнението. Това ниво на приемане и реализиране, е развивано в нас, когато ние с готовност предоставим себе си на работата на Светия Дух в живота ни. Оставени сами на себе си, ние **ще загатваме, ще предлагаме, ще настояваме и даже ще изискваме** всички хора около нас да признават ценността на нашия принос и да приветстват нашите способности. **Откровено мога да ви кажа, че не трябва да живеем по този начин!**

В първите години на моето служение като пастор (*сега той е на 87 години. Д.Пр.*), аз живеех като затворник на моята собствена несигурност – привързан с верига към моите чувства на неспособност и на неспирната борба да се съизмервам спрямо собствените ми стандарти за съвършенство. Аз бях бъркотия! Най-накрая се научих как да изляза от този коловоз. **Замених стремежът към съвършенството с реалността: всичко, което правя е за Него, а не за мен.**

Време е да възприемем манталитета на Христос – да предоставим живота си изцяло, да се подчиняваме – **и да даваме цялата слава на Него**. Разумно е сега да натиснете бутона „пауза“, преди да направите нещо друго днес. Помолете Господ да ви помогне да отстъпите и да позволите Той да води.

Йоан Кръстел правилно е казал: *„Той трябва да расте, а пък аз – да се смалявам“* (Йоан 3:30).

Когато не знаем за къде пътуваме

(Мат. 7:13-14)

Знаете ли къде отивате?

Спомнете ли си Томас Хъкли (1825-1895 – наричан е „булдогът на Дарвин“ заради защитата му на еволюционната теория на Дарвин *и за отричането на Бога като Създател. Д.Пр.*). Прочут биолог, преподавател и автор. Защитник на теорията за еволюцията. Смел, убеден и самоуверен хуманист. Пътуващ лектор.

След една серия от публични атаки против истини, които християните считат, че са святи, Хъкли бързал да хване влака, за да отиде в следващия град. Той се качил в една от прочутите Дъблински карети, настанил се отзад в купето и затворил очи, за да си почине за няколко минути. Той предположил, че портнерът на хотела, в който бил отседнал, е каза на кочияшът къде да го закара и поради това само му казал: „Бързай...закъснявам. Карай бързо!“ Конете препуснали в галоп през улиците на Дъблин с голяма

скорост. Не след дълго Хъксли погледнал навън през малкото прозорче на купето и се намръщил, когато разбрал, че те пътуват на запад, а не на изток, накъдето би трябвало да пътуват, за да стигнат до гарата.

Навеждайки се напред, Хъксли извикал към кочияша: „**Знаете ли къде отивате?**“ Без да поглежда назад, кочияшът изкрещял една класическа фраза, без изобщо да влага някакъв хумор в нея: „**Не, ваша светлост! Но аз карам много бързо!**“

Исус говорил за двата пътя, **които определят къде отивате вие:**

„*Вие можете да влезете в Божието царство само през тясната врата. Пътят към ада е просторен и вратата на ада е широка за мнозината, които избират този път. А вратата към живота е тясна и пътят е труден, и само малцина някога го намират.*“ (Мат. 7:13–14 – мой превод)

Обърнете внимание на широкият път, който води до ада. Скоростта на движение по широкия път често пъти е главоломна. А пътят към небето и Божията благословия е тесен и по-труден за намиране, **но въпреки това, води до живота**. Тесният път изисква много по-бавно и по-внимателно вървене.

Бързо ли се движите сега? Пътувате ли по житейския път с главоломна скорост? **Не знаете ли накъде пътувате?** Чрез Словото си и чрез Своя Син, Бог гледа от небето и вика към всички нас, тук долу: „Знаете ли къде отивате?“

Питам се колко от нас ще бъдат достатъчно искрени да отговорят: „**Не, ваша светлост! Но аз карам много бързо!**“

От какво се нуждаете вие и семейството ви, за да спрете и да тръгнете в обратната посока към Христос, Божият Син?

Когато пораснете

(Мат. 20:28)

„Какъв искаш да станеш когато пораснеш?“ Отговорите, които получаваме са най-различни. Наскоро един юноша ми каза, че той искал да стане или автомонтьор, или боклукчия. Когато го попитах защо, той ми даде класическият отговор на 9-годишно момче: „**Така ще мога да се изцапам!**“ Аз се усмихнах и спомних за моето детство.

Представете си, че вие можете да попитате Исус „Какъв искаш да бъдеш, когато пораснеш?“ Най-искрено вярвам, че той щеше да даде един и същ отговор на всеки от нас: „*Аз искам да бъда различен...искам да бъда слуга.*“ **Той иска ние да се изцапаме за Него!**

Това звучи да сме нископоставени...унизени...да ни липсва достойнство. **Но това е истината.**

Ние установяваме, че е окуражително да считаме, че сме слуги на Бога. **Че кой не би искал да бъде слуга на Царя?** Но когато се стигне **до служенето на други хора**, да слезем долу до мръсотията на тяхното ежедневие и да им предложим надеждата на Христос – **това е свършено различна история!**

Христос ни дава най-висшият пример:

„*Човешкият Син не дойде да му Му служат, а да служи на другите и да даде живота си като откуп за мнозина*“ (Мат. 20:28 – мой превод).

За да бъдем слуги на Бога, ние трябва да се научим как да служим на хората – това означава, **да се изцапаме заради Неговото име.** (Коментар: Авгиевите обори на нашето тъжно състояние не се почистват от слуги, които са облечени с официални костюми и носят лачени обувки, и имат високо мнение за себе си. Вижте какъв е образът на Йоан Кръстител. Подобен манталитет трябва да имаме и ние. Д.Пр)

В бизнеса и на работното си място, особено в служението, представата за служенето на хората трябва **да обхваща и да подкрепя всичко, което правим.** Когато служим, ние мислим първо за Този, на когото служим с цялото си сърце – Исус Христос. Той изоставил портите на небето и дошъл при нас – при мръсната, груба и пропита от греха планета, за да запретне ръкавите Си и да ни върне обратно при Бога.

Какъв искате да бъдете вие, когато пораснете? Готов ли сте днес да запретнете ръкавите си за Него? Изследвайте примерът на Христос. **Той ще ви покаже как да служите.**

Нашите думи са много важни

Еф.4:29

Ковчегът на Абрахам Линкълн (1809-1865 – 16-ти президент на САЩ, убит през 1865) е бил разкопан и отварян повече от веднъж.

Първият път през 1887год., 22 години след убийството му по политически причини. Защо? Причината не е била, за да се провери, дали е умрял от куршум, изстрелян от пистолета на Джон Уилкс Бут. Тогава защо? Защото тогава в цялата държава се разпространявал усилено слухът, че неговият ковчег е празен. Избрана група свидетели установили, че слухът е изцяло неверен, а после наблюдавали, докато ковчегът отново бил запечатан с разтопено олово.

Вторият път – 15 години по-късно, мъченическото му и изсъхнало тяло отново било извадено за оглед

– този път от още повече свидетели – поради същата зловеща причина! Най-накрая, трупът бил оставен за постоянно в подземна гробница в Спрингфийлд.

Слуховете могат да бъдат жестоки. Когато липсват авторитетни факти, информацията се разпространява неточно, причинявайки смут, страх и вреда. Поради това Бог показва ясно **колко е важно** да използваме думите си, за да говорим милостиво, а не да разпространяваме слухове.

„Нека всяко нещо, което казвате да е добро и полезно, за да бъдат думите ви окуражение за тези, които ги слушат“ (Еф.5:29 – мой превод).

Езикът може любопитно да надникне в повече ковчези, да извади на показ повече скелети и да раздуха по-отровен и скандален прах - повече от всеки друг инструмент на земята.

Поради това ви предоставям четири съвети за смълчаване на разпространителите на слухове:

1. **Искайте да кажете името на източника.** Ако някой е решен да споделя пакостна или вредна информация, предложете да съобщите, че той е източника на информацията.

2. Подкрепете доказателството с факти. **Откажете да слушате, ако този, който ви говори, не е абсолютно сигурен в верността на информацията.** Истината рядко е скрита.

3. Попитайте човека, който ви говори: **„Мога ли да казвам, че съм научил това от теб? Мога ли да те цитирам? Забележително е, колко бързо сплетникът се изчервява и после бързо си отива.**

4. Кажете директно: **„Не ми харесва да слушам това“.** Този метод е рязък...но е сигурен начин да предпазите ушите си от пълненото им с боклук.

А най-добрата стратегия е следната: **създайте си репутацията на човек, който говори милостиво и окуражаващо.** Може би сте се подхлъзнали да влезете в групата на сплетниците? Ако е така, призовавам ви да се спрете и да помислите за това, което говорите.

Това, което казвате е важно за хората около вас и особено за Господ, вашия Бог, който знае всичко, вижда всичко и чува всичко.

Решителност

(Фил.3:13-14)

Тези, които отказват да попаднат в безизходица и да бъдат привързани здраво към миналото, са хората, които се стремят към обективността на бъдещето. Те са хора, които нямат посредствени цели в живота си. Те са твърде въввлечени в свършването на работата, за да бъдат прекомерно обсебени от миналите обиди и неуспехи, и от сегашните разочарования. Нуждаете ли се от някое свежо окуражение, за да живеете целенасочено сега? Прочетете това свидетелство на Павел:

„Не, скъпи братя и сестри, аз не съм го (съвършенството) постигнал, но се фокусирам в това нещо: Забравяйки за миналото и гледайки напред към онова, което е пред мен, аз се старая да стигна до края на надбягването и да получа небесната награда, за която Бог, чрез Христос Исус ни призовава“ (Фил.3:13-14 – мой превод).

Може би точно сега имате малко свободно време да помислите за себе си, след като се качили децата си в колата и сте откарали всяко едно до училището му. Или може би се чувствате погълнати от поръченията, които трябва да изпълните до довечера? Някои от вас може би считат, че сте изтощени докрай, след като вече 7 месеца имате някаква нова работа и разбирате, че „меденият“ месец е свършил. А дали изобщо имате „меден“ месец? Е, добре. ..достатъчно със самосъжалението.

Колкото повече остарявам (сега той е на 87 години. Д.Пр.), толкова повече осъзнавам, че решимостта не е нещо, което аз натрупвам за себе си, а е нещо, което Бог формира в мен чрез Светия Дух. Няма начин на този свят вие или аз да успеем да бъдем верни и решителни срещу пречките, с които неизбежно се срещаме: критика, финансови проблеми, врагове на истината, могъщи невидими сили на злото и остаряване. Но въпреки това вие можете да вървите напред, **като се фокусирате в финалната награда:** а тази награда е една личност, **Исус Христос.**

Позволете ми да ви окуража да вървите неотклонно към целта и да получавате все повече и повече от Христос. **Вместо да позволявате на горчивината, страхът и изтощението да ви ръководят, обновете решителността си да се посветите на Него – стремете се към Него сред трудностите на живота си.** Той ще ви срещне в точният момент, а вие просто трябва да продължите да вървите и да не спирате. Той чака да се срещне с вас.

Стремите ли се днес към Него? **Насочете фокуса си в Него, а не в ситуацията, в която сте.** Скоро ще усетите прилив на обновена решителност, която извира от сърцето ви.

Смирение и малоценност

(Рим.12:10)

Част от смирението е наличието на предварително изработен манталитет, който се формира чрез

мисли като тези:

„Аз се грижа за хората около мен.“

„Защо трябва да бъда пръв? Днес ще помогна на някой друг да спечели“

„Моето искрено желание е да обуздам склонността си да се състезавам и да използвам тази енергия за да окуражавам поне един друг човек.“

Сега, преди да се потопим до шия в дълбините на неегоистичния стил на живот, ние трябва да решим, дали това, всъщност, се насърчава в Библията. Дали тя се изправя през нас и ни окуражава да живеем по такъв начин? Аз ще оставя **вие** да решите какъв е отговора. Прочетете бавно това изявление в Новия Завет...и не пропускайте да обмислите всяка дума!

„Обичайте се един друг с истинска привързаност и изпитвайте наслада от отдаването на почит един на друг.“ (Рим. 12:10 – мой превод)

Тези думи (и много други) имат рядка рядка мелодия в себе си, нали? Всъщност, някой, който чете тези стихове **може да ги разбере неправилно и да си помисли, че аз защитавам малоценността**. За ваше улеснение, ето още два стиха от Библията, които трябва да прочетете:

„Аз не считам себе си по-нисш в каквото и да е, от тези „превъзходни апостоли“, които преподават такива неща...Вие трябваше да пишете похвали за мен, защото аз не съм изобицо по-нисш от тези „превъзходни апостоли“, въпреки че съм изобицо нищо.“ (2Кор.11:5; 12:11 – мой превод)

Истинското смирение по никакъв начин **не трябва да бъде обърквано** с некомпетентността или с липсата на увереност. Всъщност, съмнително е, че някой, който има проблем и се бори с нездравата представа за себе си, **може точно и по подходящият начин** да дарява на другите.

Чувството за малоценност и чувството за щедрост **не могат** да съществуват заедно и едновременно. **В Исус Христос, Създателят на вселената, няма нищо малоценно. Но Той е оставил цялата тази слава настрана заради вас...и заради мен. Моля ви, позволете това да попие и да просмуче цялото ви същество.**

(Коментар: „Богат е този, който дава.“ - нар. поговорка. Не който има, а който дава. Защото бедната вдовица, която е дала последните си 2 лепти в Храма, всъщност не е била бедна жена. Спомнете си и текста на песента „Ако си дал“ на Емил Димитров, която завършва с думите „не си живял напразно.“ Д.Пр.)

Спазвайте обещанието си

Чис. 30:2

Денят на 11.03.1942 бил мрачен, отчайващ ден за жителите на остров Корегидор. Един след друг островите, попаднали в обсега на военния театър в Тихия океан, били принуждавани да се предадат (Коментар: На Японският окупатор. В България ние знаем малко за войната между САЩ и Япония, която е била част от Втората световна война, но тя е била не по-маловажна и по-лесна. Комунистическата пропаганда само ни съобщаваше за атомните бомбардировки над Хиросима и Нагасаки, извършени на 6 и 8.08.1945, но не и за причините за тяхното извършване. Д.Пр.) Врагът сега навлизал във Филипините така уверено и методично, както свири големият оркестър по време на Парада на розите. (Коментар: Традиционен празник в Калифорния. Д.Пр.). Капитулацията била неизбежна. Брилянтният и смел войн генерал Дъглас Макартър казал само няколко думи, докато се качвал на спасителният катер, заминаващ за Австралия: „Аз ще се върна“

Девет дни по-късно, пристигайки в австралийското пристанище Аделаида, 62-годишният войн и държавник завършил краткото си изказване, изречено при заминаването си: „**Пристигнах и ще се върна.**“

След малко повече от 2,5 години той още веднъж стъпил на филипинска земя, след като кацнал на остров Лейте. Тогава той казал: „**Генерал Макартър говори, това е гласът на свободата. Филипинци, аз се върнах!**“

Макартър спазил обещанието си. Даденото от него обещание било толкова задължаващо, колкото е задължаващ писменият и заверен от нотариус договор. Независимо от пречките против него, включително натискът и стратегията на противника, той се чувствал задължен и решен да изпълни обещанието си.

Тази рядко срещана черта на характера е почти изчезнала в сегашната култура.

Малцина са тези, които изпълняват това, което са казали, без да им бъде напомняно, без да бъдат предупреждавани или заплашване. **За нещастие, това така даже сред християните.**

Думите на Библията по тази тема са пределно ясни:

„Човек, който направи обещание пред Господа или залог под клетва, е длъжен никога да не го нарушава. Той е длъжен да направи точно това, което е казал, че ще направи.“ (Чис.30:2 – мой превод)

Позволете ми да направя болезнено практично изпълнението на това изискване:

- Когато кажете на някой: „Добре, аз ще се моля за теб“, **после молите ли се?**

- Когато кажете на някого, че той може да разчита, че ще му помогнете за нещо – **правите ли го?**

- **Явяват ли се навреме на срещата**, на която сте обещали да дойдете?

- Когато вземете пари на заем и обещаете да ги върнете в определен срок – **правите ли го?**

Аз познавам Един, който е обещал, че Той ще се върне. Той също ще спазва обещанието си. Всъщност,

Той никога не е оставил неизпълнено нито едно от обещанията Си. Надеждността на дадените от Него обещания е 100%!

Разчитайте на него: **Той ще се върне!**

(Коментар: И още нещо за ген. Дъглас Макартър. След подписването на капитулацията на Япония на 15.08. 1945, той помолил президента Труман да бъде назначен за генерал-губернатор на Япония, за да помогне за възстановяването на демокрацията и икономиката на Япония. И той направил това толкова добре, че сега японците изпитват голяма почит и уважение към него. Д.Пр.)

Стремейки се към земните трофеи

(Як. 4:14 -16)

Той бил брилянтен. Истинско дете-чудо, гордостта на Залцбург, ненадминат музикант. Един от най-брилянтните и надарени композитори на всички времена, напуснал земята на 35-годишна възраст. Човекът изживял по-голямата част от живота си в жалка бедност. Умрял е в пълно уединение!

Официалното му име Волфганг Амадеус Моцарт. След като е имал това име, той би трябвало да е прочут. Ние го наричаме Моцарт.

Уникални са приносите на Моцарт: неговият стил, неговите прочути нововъведения, това неподражаемо „докосване на Моцарт.“ Никой друг музикален звук не прилича на неговият. И всичко това, събрано заедно. Вечен трофей, създаден от гений, пленен от музиката, доставящ топлина и наслада на безброй поколения. Моцарт продължава да живее в музиката си. Ненадминат.

Божие Слово ни говори за самата реалност:

„Как знаете вие какъв ще бъде живота ви утре? Животът ви е като сутрешна мъгла – тук е за кратко, а после изчезва. Това, което трябва да казвате е: „Ако Бог иска да живеем, ние ще живеем и ще направим това или онова.“ В противен случай вие се хвалите с претенциозните си планове, а цялото това хвалене е зло“ (Яков 4:14-16 – мой превод).

Какво научаваме от това?

Първо, **животът е кратък**. На повечето надгробни камъни има една малка хоризонтална чертичка, която илюстрира продължителността на живота: „1756-1791.“ Ето, това е. **Само това тиренце може да говори**.

Второ, **възможността е сега**. **Не по-късно**. Вашият принос, колкото и да е малък, е уникално ваш – вечен трофей, за който вие инвестирате ежедневно.

Трето, **смъртта е сигурна**. Не можете да я избегнете. Приятелю, тя идва. И когато тя дойде, вие може, подобно на Моцарт, да изглеждате незначителен за другите. Даже забравен. Единственото нещо, което ще продължава да живее, са вашите лични приноси, **вашиите уникални инвестиции през живота ви**. Вие не можете да предположите какво ще стане утре. То може да не дойде за вас. **Вие разполагате само с днешния ден**.

Обърнете се днес с молитва към Господа и **посветете времето си, талантите си, влеченията си и инвестициите си в Него**. Уверявайте се, че Неговото име става познато и Неговата милост преминава през вашите кратки, но съдържателни години на земята. **Гледайте на живота си като на вечен трофей на Неговата доброта за бъдещите поколения**.